DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

GERİYE SADECE KARANLIK KALDI

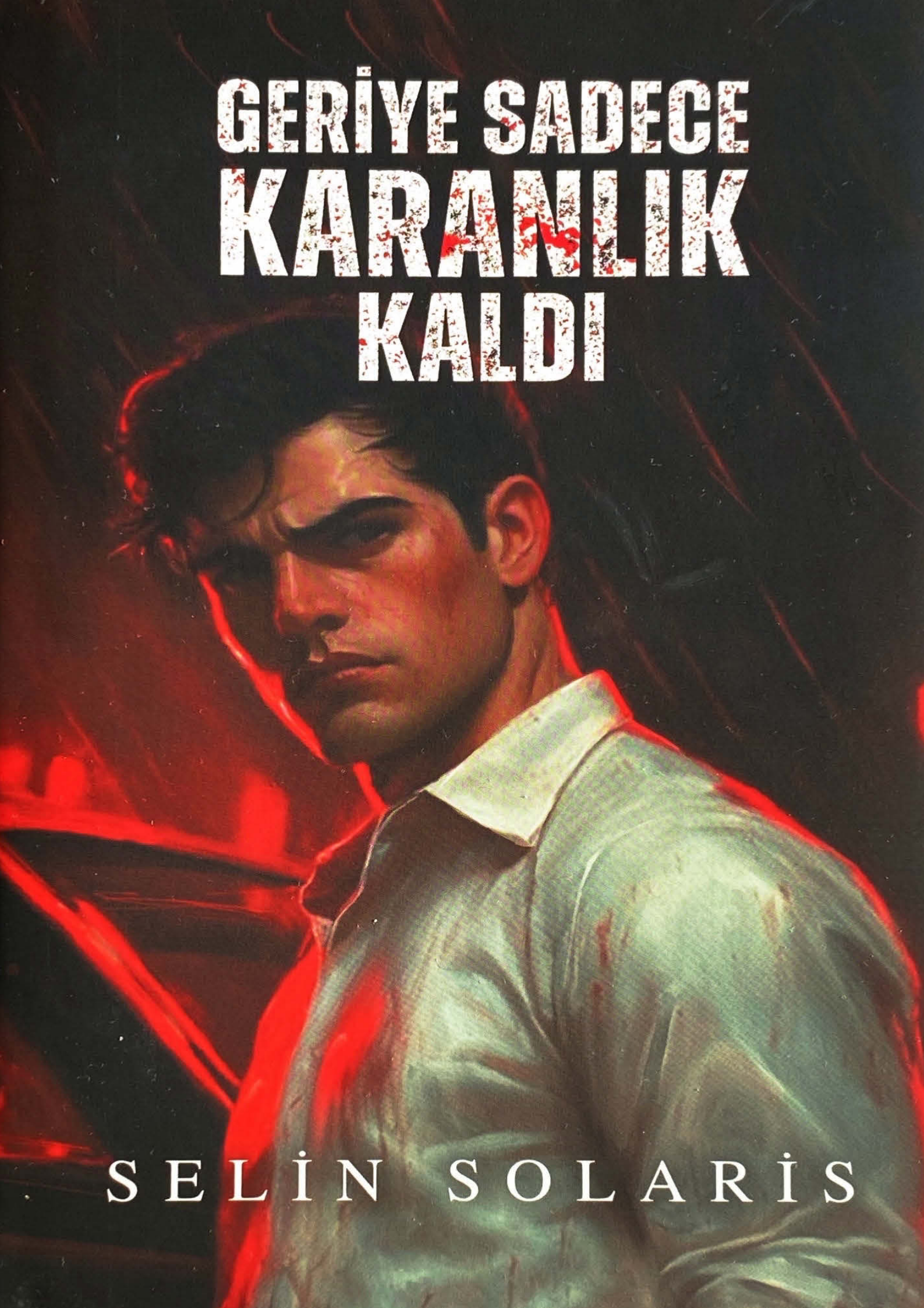

SELİN SOLARİS

Güneş Ay'ın cinayet işlemek için girdiği evde karşılaştığı diğer katil, ertesi gün emniyette onu sorgulayan polisin ta kendisiydi.

Komiser Arden Deniz…

İkisi de aynı adamı öldürmek istiyordu.
İkisi de intikamın pençesine takılmıştı.

Ve birbirlerinden pek haz etmeseler de, artık aynı düşmana karşı yan yana yürümek zorundalardı.

MARTI
/martiyayinlari
Ayışığı Kitaplığı

Kimseye güvenme

Kanıt
#7

Bana güven

Çözüme ulaşmamış
dava sayısı 214

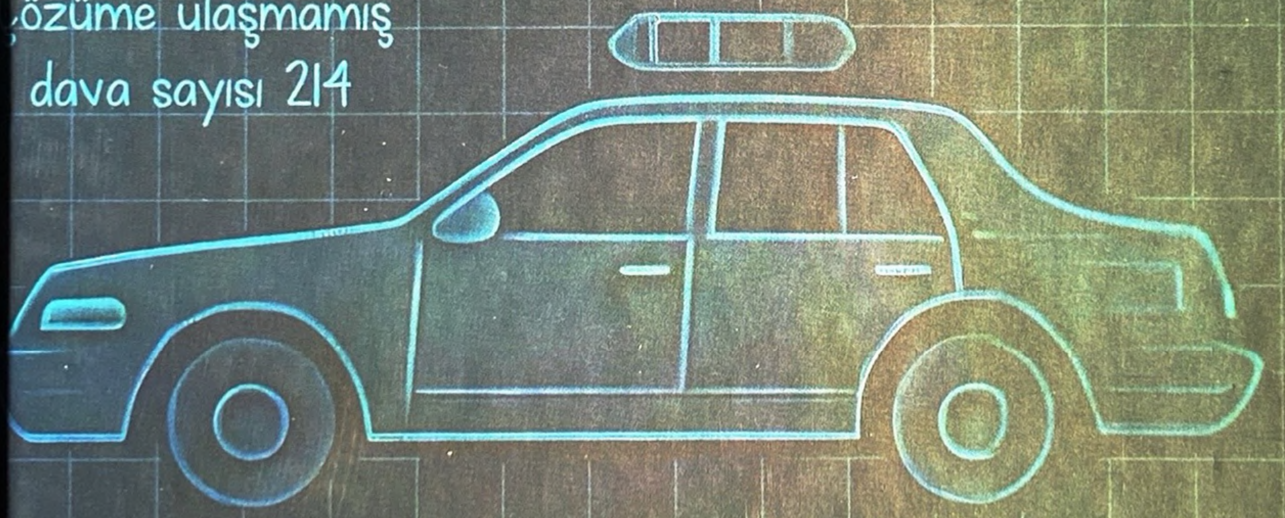

Gerçek ne?

SELİN SOLARİS

Kim izliyor?

O kadar da masum değil?

THG
0647512
ZAA

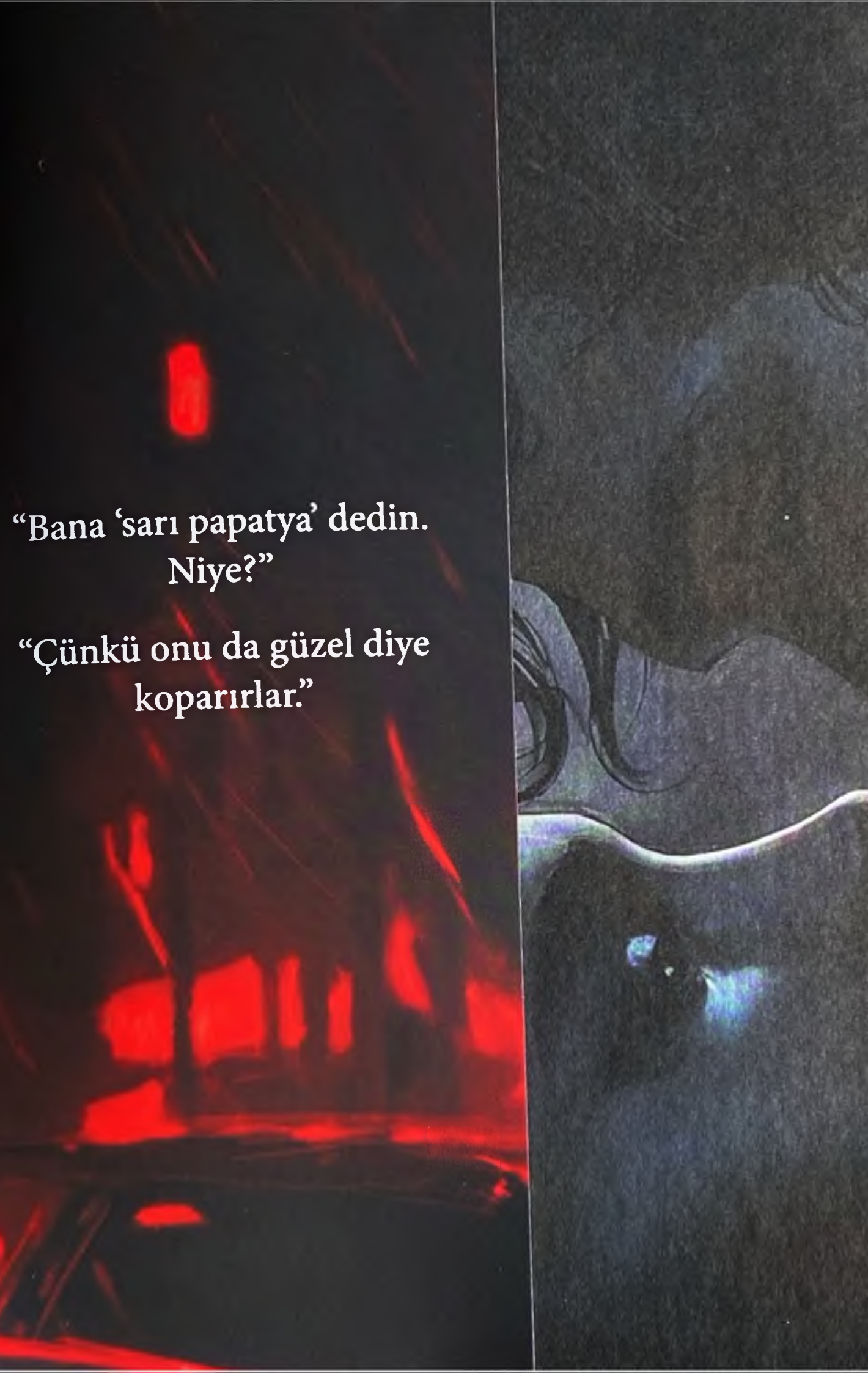

"Bana 'sarı papatya' dedin. Niye?"

"Çünkü onu da güzel diye koparırlar."

GERİYE SADECE KARANLIK KALDI
Selin Solaris

Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Düzelti : Öznur İlter
Kapak İllüstrasyon : Çiğdem Yamadağ
Kapak Uygulama : Ali Özer
Sayfa Tasarım: : Sidem Zelal Edin

Türü : Gizem - Romantik
Kitap No : 2802

1. Baskı: Eylül 2025
ISBN: 978-625-366-242-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Selin Solaris
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
C B Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Litrosyolu 2. Matbaacılar Sitesi ZA-16
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 48485

SELİN SOLARİS

GERİYE SADECE KARANLIK KALDI

MARTI

Yaslanacak kimsesi olmadığı için dimdik ayakta durmak zorunda kalanlara...

Ayışığı Kitaplığı

ÇALMA LİSTESİ

Mor ve Ötesi - Bir Derdim Var

Manga - Bir Kadın Çizeceksin

Deniz Tekin - Bende Bir Problem Var

Pera - Sensiz Ben

Şebnem Ferah - Yalnız

Mor ve Ötesi - Araf

Pinhani - Yıldızlar

Duman - Her Şeyi Yak

Şebnem Ferah - Bu Aşk Fazla Sana

Batuhan Kordel - Sıcak Şarap

Deniz Tekin - Gelir Miyim

Model - Sarı Kurdeleler

Fatma Turgut - İkimizden Biri

Duman - Öyle Dertli

Nil Karaibrahimgil - Kamikaze

Model - Çürüsün Gelinliğim

Hepsi - Aşk Her Şeyi Affeder Mi

Dolu Kadehi Ters Tut - Dilerim Ki

Duman - Kırmış Kalbini

Pinhani - Sen Olmayınca

Mavi Gri - Ölümle Yaşam Arasında

Duman - Elleri Ellerime

Hepsi - Üç Kalp

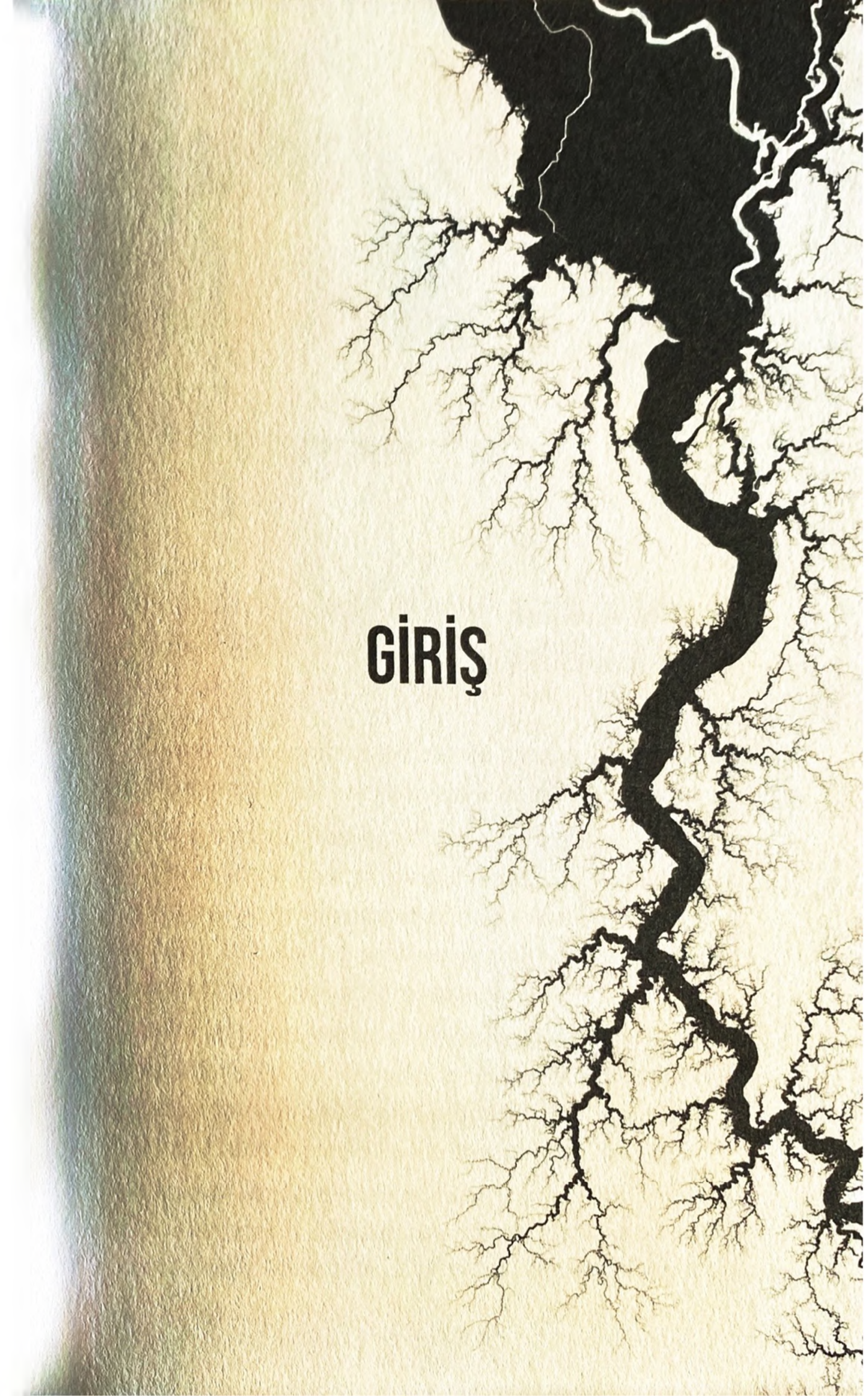

GİRİŞ

ARDEN DENİZ

İstanbul / Şişli - 2013

Arden 15 yaşındayken...

Evimizdeki eşyaların ömrü pek uzun değildi. Üst üste dizdiğim yemek takımındaki eksik de bunun kanıtıydı.

"Kim söyledi, Neslihan?" Annem kendisine yöneltilen soruya kaşlarını çatarak karşılık verdi. Bu, yemek masasında tam karşısında oturan adamın -yani babamın- öfkesini taklit etmeden hemen önce yaptığı standart bir ifadeydi. Babama göreyse annem hep alık alık bakardı.

Aynı anda yumruğunun içinde dakikalar önce avuçladığı tuzluğu eziyordu. Genelde buna benzer anlarda ellerine geçen hiçbir şeye acımıyorlardı. *Bize bile.* "Bana boş boş bakma. Ender'e parayı benim harcadığımı kim söyledi?"

Annem az önce nazikçe tuttuğu çatalı şimdi bir silah gibi kavramıştı. Muhtemelen kendi kurduğu işe, hayatındaki sefil kocayı da dahil etmiş olmanın pişmanlığını

yaşadığı anlardan birindeydi. Üstelik bu anları sıkça yaşadığını tahmin etmek de hiç zor değildi. "Sen mi söyledin, Arden?"

Adım, öfkeli kelimeleri ve tükürükleri arasından fırladığında çoktan onu izlemeye başlamıştım. Köpüklediğim bardağı lavabonun içine geri bıraktım. "Hayır, baba."

"Halil," diye inledi annem dişlerinin arasından. "Kim söyledi? Kim söyledi?" dedi onu taklit ederek. Bunun ortalığı daha fazla kızıştıracağını bildiğim için kalbim iyice hızlanmıştı. "Yedirmişsin parayı ona buna, kendi haltını kendin temizle."

Herşey bir anda oldu. Babam onun lafını bitirmesine izin vermeden önündeki tabağı duvara fırlattı.

Ben de aynı anda ellerimi lavabonun altındaki havluyla kurulayıp Mert'i kendime çektim. Kardeşim çok korkmuştu, adeta titriyordu. Her gün yaşadığımız bu kaosa alışmak için çok gençti. *Tıpkı benim gibi.* Ben on beş, o ise sekiz yaşındaydı.

Onu yanıma çektiğim gibi ince kolları vücuduma dolandı. Kafasını göğsüme bastırıp boşta kalan elimle kulaklarını kapattım. Birazdan duyacaklarımıza son derece aşina olsa da yaşanan bu savaşla arasında bir duvar olmak istiyordum. Çünkü benim hiçbir zaman bir duvarım olmamıştı.

"Bana bak, Neslihan!" Babam masanın etrafından hızla dolanıp annemin çenesini tuttuğu anda Mert öne atılmaya çalıştı. Onu daha sıkı tuttum. Bu iki kıvılcımın çarpışmasıydı. Annemin hiçbir zaman bizi korumak gibi bir niyeti olmamıştı. Bunu fark edene kadar aralarına girip çokça

dayak yemem gerekmişti. Zor yoldan öğrenmiştim ama ilk elden deneyimlemiştim. "Seni pişman ederim, kadın. Seni doğduğuna pişman ederim."

Annem yanaklarını sıkan parmaklar arasından zorlukla kahkaha attı. "Sen önce erkek ol da cebindeki parayı tut. Pantolonundaki zımbırtıyı da terbiye edersen işte o zaman beni şaşırtırsın."

Küçüktüm. *Küçüktük.*

Tüm sorunun annemin susmayı bilmemesi olduğunu sanıyorduk.

Oysa bu sahnede iki cambaz vardı ve herkes bilirdi ki, bir ipte ikisi aynı anda yürüyemezdi.

Bundan sonra yaşananlar dışarıdan bir göz için facia olarak adlandırılabilirdi ama bizim evimizin eksilmez bir rutiniydi. Babamın parmakları annemin boğazına indi. Genelde parmakları sonrasında mor izler bırakacak kadar sıkı olurdu.

"Yapma!" diye bağırdı Mert babama doğru. Bunun gerçekten faydası olduğuna inanıyor muydu, yoksa sadece cahil miydi? *Sahi cahillik her zaman mutluluk muydu?* Yaşadığım evde hayatta kalmayı öğrendiğimden beri bu sorunun cevabı *hayır*'dı.

Tezgâha uzanan el annemindi. Nefes almaya çalışırken eline geçirdiği ilk keskin aleti öfkeli kocasına savurdu. Babam genelde karısının elinde sivri bir şey olduğunda pısırıklaşan türden bir adamdı. Ancak işler her zaman aynı şekilde yürümüyordu.

Çünkü babam bazen "erkek gücünü" kullanmayı akıl edebiliyordu. Aklının bir parçası hâlâ yerinde olduğu za-

manlar... Bu gibi zamanlarda -şimdi olduğu gibi- onu bileklerinden tutup yere yatırıyordu. "Siktir," diye fısıldadım. Mert hıçkırıyordu.

Olaylar bu noktaya geldiğinde annemin hayatından endişe ediyordum. Ne yazık ki, endişenin en azap veren türü annemin hayatıyla ilgili olandı. Her seferinde onun yerinde olmayı diledim.

Ona değil, bana vur. Beni boğ, beni tekmele. Ondan uzak dur.

Yerde debelenmelerini ne kadar süre izlediğimi bilmiyordum. Çeşitli tabaklar kırılmış, eşyalar eski yerinden başka bir yere fırlatılmıştı. Evimizdeki eşyaların uzun ömürlü olmamasının sebebi tam olarak buydu. Ellerine geçen her şey, birbirlerine karşı kullanabilecekleri silahlardan ibaretti.

Babam akşamları bu saatlerde hep aynı şeyi fısıldıyordu. "Bu, son gecen olacak." Bunu durmadan tekrarlıyordu.

Mert kollarımdan kurtulduğu anda öne doğru atıldım. Kardeşim babamın koluna yapıştı. "Baba dur, lütfen yapma!" Ancak babam onu duymuyordu bile. Yalnızca parmağında yüzüğünü taşıdığı kadını boğmaya devam ediyordu. "Ölecek, baba. Ölecek!" Mert'in sözleri durması için yeterli değildi. Bunu ben biliyordum ama kardeşim bilmiyordu.

Babam durmak yerine Mert'i annemle arasına çektiğinde zihnimin kırmızı alarmları en uyarıcı ışıklarını yaktı. O olmazdı, benim gibi olmayacaktı. Canı yanmayacaktı. Yanmayacaktı çünkü ben onun duvarıydım.

Annemi omuzlarının altından kavrayıp babamın elinden çekmeye çalışırken, "Ben söyledim," dedim.

Kelimeler ağzımdan kolaylıkla çıktığında beni duymamıştı. "Ben söyledim." Mert ağlıyor, durması için yalvarıyor ve babamdan tokat yiyordu.

Bizim mutlu, sıcak aile tablomuzun unutulmaz anlamıydı.

"Ben söyledim!" Babam aniden durduğunda geriye annemin hırıltılı nefesleri, Mert'in hıçkırıkları kaldı. Ve elbette göğsümü tekmeleyen kalbimin ritmi... Belki de sonrasında başıma gelecekleri bildiğim için onu bir tek ben duyuyordum. "Ender'e *ben* söyledim. Bilmemesi gerektiğini düşünemedim."

Yavaşça ayağa kalkarken annemi ağır bir çuval gibi yere bıraktı. Bu sürede gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmamıştı. Ellerimi annemin üzerinden çekip geriye doğru yürüdüğümü ancak sendeleyince fark ettim. Küçücük bir an -belki de sadece bir saniye- bakışlarım Mert'e kaydı.

Annemi benden daha çok seviyordu. Bunun sebebi, annemin onu beni sevdiğinden daha çok sevmesiydi. Babam üzerime yürüdüğü sırada kardeşim gözünde yeni oluşan yaşlarla annemize sarılıyor, onu yattığı yerden kaldırmaya çalışıyordu.

"Hepiniz yalancısınız." İşaretparmağıyla annemi gösterirken bana bakıyordu. "O büyük yalancı." Parmağı bana döndü. "Sen küçük yalancı." Yumruğu yanağıma indiğinde tutunacak bir yer bulmak imkânsızdı. Aniden tükürüklerimde bir kan tadı hissettim. Yerde olduğumu

bile saniyeler sonra fark etmiştim. "Millete kendi babanı mı kötülüyorsun, pezevenk?" Bu bir soru değildi. "Hırsız mıyım lan ben? Böyle mi dedin Ender'e?"

"Öyle demedim," dedim sesimi sabit tutmaya çalışırken. Denesem de gözümden yaş akmasını engelleyememiştim.

"Oğlum seni var ya sokağa atarım." Beni yüzüne bakmaya zorladı. "Sokakta it kopukla yaşa da gör dünya kaç bucak. Elalemle benim dedikodumu yapmış, dünkü bok!" Elindeki saçlarımdan güç alarak beni sarstı. Bu yüzden başımı iki yana sallarken çok zorlandım. Kafamı arkamdaki buzdolabına çarpmadan önce yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Öldürürüm lan sizi. Burada bitiririm sizi." Yanağımdaki acıyı, ağzımdaki kanın taze tadını tanıyordum. Bir "hiç" olmadığım tek bir an bile olmadığı için yüksekten düşmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Benim ağzımda hep bir kan tadı oluyordu.

Buzdolabından aşağı kayıp düşerken başıma çarpan diğer şeyin telefon olduğunu gördüm. "Çağır o yollu teyzeni, hadi tuşla numarasını."

"Yeter, Halil." Annem çocuklarını korumazdı çünkü biz teyzem değildik. Onu ise canı pahasına kollardı.

"O sesini kes!" Babamın bakışları tiksintiyle bana döndü. "Ara gelsin, bir bir anlatacak her şeyi." Teyzem şirketin bir diğer ortağıydı. Borçlardan dolayı batmanın eşiğinde olan, gideri gelirinden çok, dürüst tek bir işin dahi yürümediği tekstil şirketinden bahsediyordum. "Sizin boktan işlerinizden artık bıktım. Arkamdan iş yürütmeler, millete beni çekiştirmeler." Arkasını döndü ve dizlerinin

üzerinde oturarak Mert'i kucaklayan anneme baktı. Annem bir eliyle şimdiden moraran boğazını sıvazlıyordu. "Sonra da bu adamlar sana kocandan daha iyi olduklarını gösteriyorlar. Öyle değil mi, Neslihan? Çenenin gevşekliği bu yüzden. Bilmiyor muyum ben! Bilmiyor muyum?!"

"Anca bok at dur! Ben kimsenin altına yatmadım! Senin kadar iradesiz miyim ha, Halil?"

Titreyen parmaklarımla telefonun ekran kilidini tuşladım. Ekranı minicikti ve babamın bize karşı silah olarak kullanabileceği kadar sağlamdı. Onlar birbirlerine bağırdıkları sırada arama ekranını açtım ve yavaşça numaralara bastım. *Bir. Beş. Beş.*

"Sen beni aptal sandın herhalde? Sabah akşam Esra'nın kolunda fink atıyorsun. Yalan olduğunu söylesene? Hadi bir kez inkar et de gör nasıl yerin dibine sokuyorum seni." Esra fabrikada nakış makinesinde çalışan bir kadındı. Birkaç hafta önce anneme yönelttiği soruyu düşünürsek, bu bilgi pek de sürpriz değildi. *"Halil abi en çok hangi yemeği sever, Neslihan abla?"*

Esra'nın sorusunu annem hemen cevaplamıştı. Çok mu saftı, yoksa kocasının yatağına aldığı kadınları mı umursamıyordu? Hiç bilmiyordum. Belki de göründüğünden daha akıllıydı. *"Allah biliyor, Esra, zehir zıkkım yese oh çekerim. Çok merak ediyorsan da karnıyarık yemeğine çok düşkün."*

Telefon çalıyor, çalıyor, çalıyordu.

Telefonu dolabın altına itip göz önünden kaldırdım. Mert yüzüme ne yaptığımı anlamış gibi baktı. Dikkatli ba-

kışlarına karşılık verip gözlerimi bir süreliğine kapattım ve o sessiz mesajı verdim.

Gelecekler, iyi olacağız.

Bugünlük...

"Başlatma Esra'na da, sana da, oğluna da..." Tezgâhtaki sürahiyi ayak ucuma çarptığı anda su paçalarımı ıslattı. Annemdeki bu bilgi ve onun gerçekliği babamı iyice öfkelendirmişti. "Senin bu oğlun var ya-"

"Şimdi benim mi oldu? Tek başıma mı yaptım ben onu?"

"Sadece senin çocuğun. Senin kadar işe yaramaz, senin kadar kahpe ulan." Ben de hâlâ oradaydım. Aniden yalnızca benim duyduğumu umduğum boğuk bir ses geldi. *Bir kadın sesi.* "Yüz elli beş polis imdat, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ne anne olabildin ne de kadın," dedi babam tükürür gibi. Hemen ardından gözleri bana odaklandı. "Sen de çık lan evimden. Bir daha şu kapıdan içeri girersen yemin ederim ki boynunu kırarım. Bak *yemin ederim* dedim."

"Baba," dedi Mert.

"Sustur diğer oğlunu, onu da ayağımın altına almayayım."

Annem, Mert'i daha sıkı kavradı. "Sıkıyorsa al," derken gözleri bana kaydı. Kapıyı işaret eden bakışları *git ve sakinleşene kadar dönme*, diyordu. Bakışları hep bunu söylediği için onları okumak son derece kolaydı.

Mert annemi kapıya çekiştirdiği sırada yalvarmaya başladı. "Anne odama gidelim."

Onlarla birlikte mutfaktan çıktığımda sessizliğim sayesinde babamın varlığımı unutmuş olmasını diliyordum

çünkü bazen öyle olurdu. Ancak boğuk sesi yeniden yükseldiğinde nefes almam gerektiğini hatırladım. "Sen daha gitmedin mi lan?"

Böyle anlarda, zaman bıçak sırtında yürüyormuşum gibi akıyordu. Kardeşim annemizi odasına çekiştirirken ne dediğini duyabiliyor, babam tekrar yaklaşırken ayaklarının ahşap zeminde çıkardığı gıcırtıyı hissedebiliyordum. Adımlarını saydım. *Bir, iki, üç.*

Oysaki Mert'in odasına giden mesafe kısaydı.

Belki de bu yüzden gözlerim anında kapının üzerindeki metali yer yer soyulmuş anahtara takıldı. Ne evimiz ne de kapılarımız eskiydi. Biz varlık içinde yokluk çeken bir aileydik. Öyleydik çünkü varlığımızı tüketen bir babamız vardı.

Adımlarımı hızlandırıp babamın bana bir adım daha yaklaşmasını fırsat bilerek aniden yönümü değiştirdim. Evin dar koridorunda aceleyle yürüdüm, annem ve kardeşimin girdiği odanın kapısını ittim. "İçeri girin!" Sesim emir veriyormuşum gibi çıkmıştı. Mert annemin elini tutmaya devam ederken bana şaşkınca baksa da durumu anlamıştı. Bu cehennemde büyüyen her çocuk sonunda anlardı. Biz başka cennetlere yabancı çocuklardık.

Zamanla büyüsek bile çocukluğumuz aynı cehennemde kalmaya devam edecekti.

Onları içeri sokup kapıyı kapattığımda babamın gölgesi arkamdan yetişti. Kolu havadaydı, yumruğu yine hedef arıyordu. Fakat bu kez benim başka bir planım vardı. Hafifçe sallanan anahtarı yerine oturtup çevirdim. Bir tıkırtı. Sonra bir *klik*. Öylesine küçük ama o kadar rahatlatıcı bir sesti ki...

Elbette bu sesin babamı durdurması mümkün değildi. Kapının kulpunu çevirdi ama açılmadı. Bana bakarak tekrar denedi. Omzuma vurduğu sırada bağırmaya devam ediyordu. "Aç lan kapıyı!" Her ne olursa olsun, arada o kapı varken dünya biraz daha sessizdi. En azından onlar için...

Anahtarı ceketimin cebine sıkıştırdım. Kumaş inceydi ama anahtarı tuttuğu için sanki kurşun geçirmez bir zırh gibi hissettirmişti. Kardeşimi ve annemi koruyan ince bir kumaş...

"Kahpenin tohumu!" diye haykırdı babam. "Sizinle mi uğraşacağım lan ben?" Kolumdan yakaladı ve ben tepki veremeden vücudumu sürüklemeye başladı. Zemin altımdan kayıyordu. Duruşumu kaybetmem sadece bir saniyemi aldı. İkinci saniyede artık kontrol bende değildi. Apartman kapısına kadar sürüklendim. Omuzlarım, dirseklerim ve dizlerim sağa sola çarpmıştı.

Anahtarın cebimde oluşunu düşündükçe acımı unutuyordum. Bir şey söylemedim. Artık gerek yoktu.

Babam son darbeyi vurup beni apartman boşluğuna savurdu. Dengemi kaybettim. Sırtım beton duvara çarptı. Dizim adeta acıyla haykırıyordu. *Yine de onlar güvendeydi.* "Sabaha kadar dışarıda kal, bakalım aklın başına gelecek mi? Gerçi hangi aklın başına gelecekse!" Kapıyı yüzüme çarpmadan önce, "Beyinsiz," dediğini duyabildim.

Kapı kapandı. Apartman boşluğu loş ve soğuktu. Kafamı duvara yasladım. Ağzımda hâlâ kan tadı vardı.

Ama bu gece daha fazlası olmayacaktı.

En azından bu gece.

GÜNEŞ AY

Muğla / Eski Datça - 2022

Güneş 17 yaşındayken...

Soğuk en yakıcı rüzgârlarını estirdiği sırada uyurken, annemin sayısız yama diktiği battaniyeye sarılmak zorundaydım. Bu beni ısıtacak tek şey olabilirdi. Yağmurun sesine dalıp huzur bulmayı denedim, oysa yağmur zaten benimle aynı odadaydı. Hiç tamir görmemiş çatımızdan çorabıma damlıyor, her seferinde daha fazla titrememe neden oluyordu. Altında yatak olmayan zemine öylesine serilen çarşafta rahat etmeye çalıştım. Burada geceyi hayatta kalarak geçirmek konusunda tecrübe kazanalı çok olmuştu. Birbirine çarpan dişlerimi bir sahil hayali kurarak durdurabilir miydim? Sıcak bir gün. Güneşten kavrulan tenim. Sırtımdan süzülen terden bunalmış, gölge arayan gözlerim. Buna odaklanabilirdim. En azından annem çok üşüdüğümde böyle yapmamı söylerdi.

Burası evin kullanılmayan odasıydı.

Zaten iki odası olan evimizin bu odası neredeyse yıkıldığından kapısı nadiren açılırdı. Aslında yalnızca biri cezalandırılması gerektiğinde.

Boğazımdaki acı babamın önceki seferlere nazaran daha güçlü tutuşundan kaynaklanıyordu. Parmakları sıkıydı, acıtmıştı ve... her zamanki gibiydi.

İlk fırsatta boğazıma dolanan elleri, tutsaklıktan daha iyi sayılmazdı. Üzerime kilitlenen kapının ardından bir ses geldi. Dağılma, yıkılma, hatta kırılma sesi bile olabilirdi. "O köpeğe ne yemek ne de su vereceksin! Açlıktan gebersin de aklı başına gelsin!" diye bağırdı babam. Herhangi bir yere inmiş olabilecek darbe sesiyle yerimde irkildim. Annemin zihnime yansıyan görüntüsü dahi olduğu yere sinmişti. "Beni anladın mı, kadın?"

Zifiri karanlık odada içeri sızan tek ışık kapının ardından geliyordu. Ama şimdi ışık yerine bir sıvı yavaşça içeri doğru akmaya başlamıştı. Bunun da ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Çorba veya suydu. "İki gün oldu." Annemin sesi de bedeni kadar cılız çıkardı. Dayak yemekten, hor görülmekten ve her anlamda hırpalanmaktan dolayı sesi bile güçsüzdü. Bu yüzden özellikle babamla konuşurken gözlerine bakmaz, adeta fısıldayarak konuşurdu.

"Olduysa ne olmuş?" dedi babam. Ete çarpan etin sesi bariz bir tokadın kulaklarımdaki kanıtıydı. "Söz dinlemeyi bilmeyen bir çocuk doğurdun. Tamamen sana benzedi, uğursuz karı." Annem ağlıyor ve sızlanıyordu. "Kadın mı-

sın sen be... Şunlara bak, sen bunların yanında insan bile değilsin, acuze." Babam sesli bir şekilde sabır diledikten sonra konuşmaya devam etti. "O sesinin bir daha çıktığını duymayacağım."

Babamın sesi gittikçe uzaklaşırken annemin hıçkırıkları biraz olsun azalmamıştı, sanki yerinden hiç kıpırdamamış gibiydi. Kapının ardından sızan sıvıya uzanmaya çalıştım. "Anne," dedim ıslanan parmağımı ağzıma götürürken. Düşündüğüm gibi çorbaydı. Açlıktan buğulanmış bilincim bu tadı üzerindeki kir ve tozdan ayırmakta hiç zorluk çekmedi. Sonuçta dökülmüş bir çorbadan çok daha kötü şeyler yemek zorunda kaldığım olmuştu.

"*Anne.*" Konuşurken boğazım acıyor ve sesim kısılıyordu. Kapının altından yerde yatan bedenini az da olsa görebiliyordum. "Ağlama ne olur..." Böyle söylesem de kendi yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına sözüm geçmiyordu.

"Anne çıkar beni buradan, bir daha yapmayacağım." Kapıya daha şiddetli vurdum. "Lütfen." Kimse anahtarı çevirmedi ama ben annemin varlığını hâlâ kapının ardında hissedebiliyordum. "Yardım et lütfen, anne." Hıçkırıklarım anneminkine katıldı. Bir an için öyle bitkin hissettim ki, ne dizlerim ne de kollarım beni dik tutmaya yetti. "Ağlama, anne. N'olur ağlama." Yıkıldığım tozlu zeminde kapının altından şimdi yere basan ayaklarını görebiliyordum. "Bir daha yapmayacağım. Yalvarırım, bir daha hiçbir bardağı yere düşürmeyeceğim," desem de annemin ayakları giderek kapıdan uzaklaştı.

Artık sessiz hıçkırıklarından başka bir şey duymuyordum. Boğazım kurumuş, açlıktan uykum gelmişti.

Bir süre sonra annemin sesini yeniden duydum. "Uyu, Sarı Papatya'm. Sıcacık güneşi düşün."

"Anne, çıkar beni."

Boğazımdaki parmak izleri kapatıcının gizleyemeyeceği kadar belirgindi. Boğazlı bir kazak seçtim. O akşam annem beni çıkardığında yarı baygın olduğumu ve ateşimi düşürmek için hiç uyumadan başımda beklediğini hatırlıyordum. Ondan sonraki gün tamamen iyileşmiş olmak *zorundaydım.* Hasta olmak beni yeniden o küçük, sefil odaya esir ederdi. Bu yüzden yaralarımı ve ağrılarımı göz ardı ederek ayaklandım ve işe gitmek için hazırlanmaya başladım. İlçe merkezine yakın bir yerde oturuyorduk. Bir kilometre uzaklıkta oldukça bilinen bir barda barmen olarak işe başlayalı neredeyse sekiz ay olmuştu. Yalnızca geceleri çalışıyor olmak bana gündüzleri yaptığım işlerden çok daha fazla para kazandırıyordu. *Ve yanında hayati tehlikeyi de unutmayalım.*

Yaşadığımız ilçe aynı zamanda Muğla'nın en tekinsiz tipleriyle de ünlenmişti. Bu sebeple her gece yürüdüğüm yolda ve çalıştığım saatlerde hem hayatımı hem de bekaretimi korumak için ekstra çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Ben çıkıyorum." Annem köpüklü ellerini iki yanına kaldırdı. Gözünün sol köşesi tıpkı benim boğazım gibi mosmor görünüyordu. Kollarımı çelimsiz bedenine sardım. İyi beslenmiyordu, hiçbirimiz iyi beslenmiyorduk. "Akşam kalmış olursa yemek getireceğim, tamam mı?"

Başını onaylarcasına salladı. Bazen barın restoran kısmında fazladan kalan yemekleri eve getiriyordum ve doya doya yemek için babamın horlama sesini duymayı bekliyorduk. Eğer bunu yapmıyor olsaydık, açlık ve zayıflık uzun vadede bizi öldürebilirdi.

"Dikkat et, Güneş." Kapının ucundan baktı. Bu saatlerde çalışıyor olmama bir türlü alışamamıştı.

"Edeceğim."

"Çok et," dediğinde gülümsedim. Onu bu hayattan kurtarmayı öyle fazla istiyordum ki...

"Söz." Her gün ben gözden kaybolana kadar sırtımdaki bakışlarını hissedebiliyordum. Ona son kez el salladım. O da tıpkı benim gibi günün sonunda yorgun düşüyordu. Babama ve eve getirdiği kadınlara ikram yapıyor, onlara hizmet ediyordu. *Ölmemek için.* Hiçbir zaman bir kadın ya da bir insan gibi hissetmediğine bahse girebilirdim, bunun için hiç fırsatı olmamıştı.

Her zamanki kadar dolu olan mekâna baktım. Karanlık bir aydınlatma. Aralıklarla gözüme isabet eden renkli ışıklar. Bas sesi kulakları acıtan bir müzik. Tüm bunlara ek olarak, etrafta bir yığın kendini bilmez sarhoş vardı. Üstelik nasıl koktuklarından söz etmiyordum bile.

"Bir *Chivas Regal.**" Bana baktığında adamın gözleri bünyesindeki halihazırda olan alkolle parladı. *Kadın* bir barmen görmüştü. Bu gibi ortamlarda çoğu erkek için en ilgi çekenler listesinde ilk sırada olurdu ve verdikleri siparişlerin mutlaka devamı gelirdi. *Geldi de.*

* İskoçya menşeli köklü bir *blended Scotch* viski markasıdır. 12, 18 ve 25 yıllık gibi farklı yıllandırma seçenekleriyle bilinir. (e.n.)

Dakikalar saatleri, saatler gün ışığını kovaladı. Her gecenin sabahında olduğu gibi esneyerek sildiğim masalarda uykuyu ve sıcak bir yatağı düşündüm. Mesai saatim bitince anneme söz verdiğim gibi fazladan kalan yemekleri paketledim. Tekrar yola çıktığımda ise hava hâlâ karanlıktı.

Bir dizi siyah araba yanımdan geçerek benim gideceğim yöne doğru hızla uzaklaştı. Onlardan birini durdurma isteği ve eve hiç yürümeden varma hayaliyle yalnızca üç adım atabilmiştim. Bizim ilçede o türden lüks arabalar yalnızca belli kişilerde olurdu. O kişilere yaklaşılmaz, hatta selam bile verilmezdi. Fakat kimse, arabalarına binme hayaliyle ilgili bir şey söylememişti.

Kısa süre içinde aynı arabaları tekrar göreceğimi düşünmemiştim.

Eve yaklaştığımda bir şeylerin ters gittiğini anlamam uzun sürmedi. Az önceki siyah arabalar kapımızın önüne park edilmişti ve boş bir şekilde duruyordu. Saniyeler içinde aklımda birden fazla şey aynı anda dönmeye başladı. Evimiz o kadar insanı içine alacak kadar büyük değildi. Üstelik bizimki gibi bir eve böyle arabalar asla uğramazdı. Tabii eğer başımız belaya girmediyse...

Bir silah sesi poşetler ellerimden düşmeden ve koşmaya başlamadan önce duyduğum son şey olmuştu.

Adamlar her yerdelerdi. Camların önünde. Kapının ardında. Evin etrafında ve içinde. Her birinin bakışları bana çevrildi. Duvarlarını döven kalbimi görmezden gelerek yavaşladım çünkü silahlarını görebiliyordum. Üstelik elleri de hemen kemerlerinin üzerindeydi. Yutkunarak bir

hareket bekledim. Bir şehir mafyası genç kızlara asla merhamet etmezdi.

Biri kolumdan tuttuğunda istemsizce çığlık attım. "Annem nerede?!"

Fakat karşımda yalnızca soğuk bir duvar vardı. Bir cevaptan çok çatık kaşlarıyla konuşuyordu. Onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Ve elbette bizden ne istediğini...

Beni çekiştirerek içeriye götürmeye başladığında bağırıp üzerimdeki ellerini çekmeye çalıştım. İlerlediğimiz yerin küçük oda olduğunu fark edince az öncekine benzer bir çabayla elinden kaçmaya çalıştım. "Leş kokulu ellerini çek üzerimden! Annem nerede? Ne istiyorsunuz bizden?"

Adamın parmakları etime gittikçe daha fazla gömülüyordu. Bakışlarını bir anlığına bana odakladı. "Benim yaramaz kızlara hiç tahammülüm yoktur. Koku meselesine gelirsek, ölüm gibi alkol kokan *sensin*."

Çenem titredi. Adamın boyu uzun, omuzları genişti. Takım elbisesinin içinde doğduğu andan itibaren bir mafya elçisi olmak için eğitilmişe benziyordu. Yüzüne baktığımda aklımda yan yana dizilen harfler okunaklıydı. *Zebellah*. İşte bu onu tanımlamak için en doğru şeydi.

"Benim ne koktuğum seni hiç ilgilendirmez."

"Öyle mi? Benimki seni ilgilendiriyor ama." Tam ağzımı açmıştım ki, bir silah sesi daha duyuldu. Adamın bir eli ağzıma kapanırken, diğer eli de ensemi tuttu. Bu yüzden çığlığım dudaklarıma kadar gelse bile ne yazık ki serbest kalamadı.

"Hazır kimse seni umursamıyorken şu odaya gir ve se-

sini kes," dedi zebellah tipli adam. Titreyen parmaklarım kim bilir ne zamandır ceketinin uçlarını sıkıyordu?

Başımı iki yana salladım. Avucunun içinde en anlaşılmaz şekilde konuşmayı denedim. "Annem..." Geldiğimden beri onun sesini hiç duymamıştım.

Fakat adam daha fazla konuşmama izin vermeyip beni tekrar malum odaya sürüklemeye başladı. "Çıtın çıkarsa sonraki kurşunu seni susturmak için kullanırlar, inan ölmek sarhoş olmaya benzemez."

Zaten sağlam olmayan kapıyı gürültüyle üzerime kapattı.

Bu odanın dışarıdan daha soğuk olduğuna yemin edebilirdim ve bence buna buhara dönüşen nefesim de katılıyordu.

Kulağımı kapıya dayadım. Kanımda gezen adrenalinin bile beni ısıtmaya gücü yetmemişti. Kapıyı fark edilmeyecek ölçüde aralayınca konuşulanları duyduğumu fark ettim. Tok bir erkek sesi sözcükleriyle tehdit saçıyordu.

"Ivan'ın borcunu ödemek için üç gün." Kapıyı biraz daha araladım. "Getireceğin miktara dikkat et, şarapçı. Borcun faiziyle ikiye katlanalı iki ay oldu. Bir ay daha olmayacak. Silahımdaki diğer kurşun kafanı dağıtmadan ayağıma parayla gelsen iyi olur. Adresi biliyorsun." Odadan çıkan adamın ardından acılı inlemeler duyuldu. Onların babama ait olduğunu biliyordum. Daha önce hiç acıyla inlediğini duymasam da sesinden tanımıştım. O daha çok bize acı çektirmeyi severdi. İçimde çok derinlerden gelen başka bir ses, o parayı zamanında veremezse ölüp ölmeyeceğini merak ediyordu. *Hem de umutla.*

"Ama para yok ki," dedi babam aciz sesiyle.

Adam küçük evimizin ortasında durdu. Bu adam az önce beni küçük odaya kapatan zeballahtan çok daha yırtıcı, çok daha kana susamış görünüyordu. Tenine yapışmış eldivenden düşen kan damlasını gördüğüm anda bundan tamamen emin oldum.

"Demek para yok, ha?"

Bu adam annemi de yaralamış mıydı?

Birden umutların yerini yeniden korku aldı. Adam başını kaldırdığında sert bakışlarının hedefi ben oldum. Yanlış görmüyorsam doğruca gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyordu. Sanki istediği tahsilatı artık almış gibiydi. Üstelik ellerinde kandan başka bir şey olmamasına rağmen...

Adamın gözleri üzerimde gezinmeye devam ederken omurgamdan yukarı buz gibi bir ürperti tırmandı. Gülümsüyordu. "Borcun bedeli değişti, artık pazarlık yok." Bu, nihai kararını çoktan vermiş bir celladın sözleriydi.

"İçeridekini de alıyoruz," derken sesi sanki ayaklarımın altındaki toprağı yarıp direkt kemiklerime işledi. O anda anladım. Para yoktu. Mal da yoktu. O zaman "kanlı senet" devreye giriyordu. Bu tür adamlarda daima bir "can" yedekte tutulurdu.

"Olmaz!" Bu annemin sesiydi. Boğuk ve titrekti. *Oradaydı, yaşıyordu.* Sadece bu bile bir kez daha nefes alabilmem için yeterliydi. Zaten oldukça zayıfken biraz daha güçten düşmüştü. "Ne olur, onu alma..." diye yalvardı.

Beni alma.

Adam başını eğdi, annemin saçlarından tutup yüzünü

kaldırdığında titredim. Sanki onunla değil, hâlâ benimle konuşuyordu. "Alacağız." *Tek bir kelime.* Çoktan imzalanmış bir anlaşma gibiydi.

"Beni al."

"Borcu sen mi ödeyeceksin, kadın? Ne kadar zamanın kaldığını sanıyorsun? O kızın kanı seninkinden daha taze. Göz var nizam var, o daha çok işe yarar."

Adımlarım gerilediğinde ayağımın altındaki tahta çatırdadı. Kıpırdadığımı fark ettiyseler bile umursamadılar. Zaten kader benim adıma hükmünü vermişti. Hiç kıpırdamadan derin bir nefes aldım. Boğazıma dolanan eski zincirlerin hayaleti yine sıkmaya başlamıştı. Ancak bu sefer acıdan değil, korkudandı.

Adamın adımlarını duydum. Gittikçe yaklaşıyordu.

Kapının menteşeleri iniltili bir soluk gibi açıldı. Celladın eli omuzlarımı kavradığında direnemeyecek kadar korkmuştum. Oyun bitmişti. "Söz dinlemeyi öğrenecek gibisin, güzel kız."

Beni çekiştirmesi bile gerekmedi. Annemin kafasına dayalı bekleyen namluyu görünce sanki buna gönüllüymüşüm gibi arkasına takıldım. Annem yerdeydi, alnı yarılmıştı, yüzünde de eski morlukların tazelenmiş hali vardı. Bana bakamıyordu. Utançtan mı, yoksa korkudan mıydı? Gerçekten bilmiyordum.

Zebellah hemen yanımda yürümeye başladığında gözleri benimkileri buldu. Başını iki yana sallayarak bana baktı. Bakışları *sana orada kal ve sessiz ol demiştim*, der gibiydi.

"Mert." Diğer adam konuştuğunda bakışlarını benim-

kilerden çekip sesin geldiği yöne çevirdi. Adı bu olmalıydı. *Mert.* Yani zebellah değildi. En önde yürüyen cellat göz teması kurmadan elindeki silahla arabayı işaret etti. "Direksiyona geç, aslanım."

Ayışığı Kitaplığı

KISIM BİR

Babası sevmemiş kızını
Kızı sevmiş bir oğlanı
Babası sevmemiş kızını
Oğlan sevememiş el kızını
Babası sevmemiş kızını
Kızı gömmüş yüreğine acısını
Babası sevmemiş kızını
El oğlu ne yapsın babasının sevemediği kızı
-Ophelia

BİRİNCİ BÖLÜM

ARDEN DENİZ

İstanbul / Beşiktaş - 2025

Günümüz...

Artık sabah uyandığımda duyduğum ilk ses anneminki değildi.

Ya da kardeşiminki.

Biri *gitmiş,* diğeri ise *ölmüştü.*

Babam da kendine yeni bir aile bulmuş, hayatımızdan çıkıp gitmişti.

Saat sabah yedi kırk sekizdi, başımı kaldırsam okuyacağım kelimeleri artık ezbere biliyordum.

Beşiktaş İlçe Emniyet Müdürlüğü.

Kartı turnikeye okuttuğumda üzerinde yazan adım yanıp söndü. *Arden Deniz - Komiser.* Hayat ne garipti. Büyüdüğüm evde dalgalanmış, durulmuş, koşmuş ve yorulmuştum. Asla sabah olmayacakmış gibi hissettiğim gecelerde, büyümeye ve bu binaya bir rütbeyle girmeye

yemin etmiştim. Şimdi plastik bir kartın üstünde devlet onaylı yazıyordu. *Komiser.* Güzel bir terfi, güzel bir kılıftı.

Cinayet Büro'daki dolabım paslıydı. Kapısını her açışımda burnuma o eski yılların kokusu gelirdi. Evimizin apartman boşluğunda sağıma soluma bulaşan kırmızı sıvıyı hırkamın koluna sildiğim zamanlar... *Beton, nem, eski dosya kâğıdı ve sigara.* Hepsine beynim aynı etiketi yapıştırıyordu. *Kan kokusu.*

Çünkü bazen insanın burnu değil, geçmişi koku alırdı.

Burada kimse bana Arden demiyor, herkes Komiser Deniz diyordu. Kişiliğimin anlayamadığım bir benliğine göre, tam ismimi söylemek onların da geçmişime bulaşması anlamına gelebilirdi. Bana öyle seslenmeleri, başka biri olmayı başarmışken beni tekrar sadece *Arden* olduğum günlere geri döndürecek gibi hissettiriyordu. Bu yüzden de onları düzeltmedim. Ben bile aynaya baktığımda çoğu zaman sadece Komiser Deniz'i görüyordum.

Komiserlik, sokakta öğrendiğim adaleti meşrulaştırmak için verilen bir yetki kartı gibiydi. Devlet bana vur emri verdiğinde artık her şey yasal hale gelirdi. Elbette birilerini vurmak için burada değildim, olaylar kişiye ve duruma göre değişirdi. Bazen kansızın tekini nişan almak için herhangi bir yerde olabiliyordum. Dürüst olmak gerekirse, bundan daha fazla huzur bulduğum başka bir an daha yoktu.

En azından Mert öldüğünden beri.

Evet, bazen en sağlam duvarlar bile kanar.

Bundan iki yıl önce ben yirmi beş yaşındaydım, Mert de on sekiz yaşındaydı. Şimdiyse ben yirmi yedi olmuş-

tum, o ise hâlâ on sekizindeydi. O gün, gece susmuş, ay sonsuza dek karamıştı. Artık kimsenin duvarı olmadığım ilk gündü. Acı ilginç bir şeydi. Zamanı büker, yaşları unutturur, hatta bazen insanı olduğu yerde bırakırdı. Ama benim adım Arden Deniz'di. Zamanı da, acıyı da ateşe verebilirdim.

Kapıdan içeri girdiğimde beni kahvenin değil, ağır terin ve eski sorgu odalarının kokusu karşıladı. Sıcak kahve, kurumuş kan örnekleri ve yorgun insan nefesinin birbirine karıştığı o bilindik kokteyl... İnsan buna alışır mıydı? Alışmazdı. Sadece *mış* gibi yapardı. Tıpkı benim yaptığım gibi. Cehennemde hüküm sürmeyi seven birini yanmak istediği için kim yargılardı?

Alışmış, uyum sağlamış, hatta bunu sevmiştim.

Burası beni zihnimin içindeki cehennemden çekip çıkarıyordu. İşim, ruhumu her şeyden arındırıyordu. Kinimi, öfkemi, zihnimi yatışırıyordu. Kısacası önüme ışıltılı bir tepside sunulmuş bu parıltılı hayatı kendim seçmiştim, değil mi?

Nöbetçi amirim masasının önünden geçerken beni başıyla selamladı. Sesi her sabah olduğu gibi şimdi de paslıydı. "Sabah şerifleriniz hayır olsun, Komiser Deniz," diye seslendi en alaylı ses tonuyla. Birkaç dakika geç geldiğim o geceden beri durmadan bunu hatırlatma ihtiyacı hissediyordu. *Sonunda geldin, hiç gelmeseydin.* "Dosya yine sana kalmış. Şef sabah seni sordu."

Bunu söyledikten sonra bir dosya uzattı, üzerine siyah kalemle ve iri harflerle *Beşiktaş / Aile İçi Şiddet / Cinayet* yazılmıştı.

Gözüm dosyanın başlığına kayarken içimde eski bir yara yeniden sızladı. Elbette bu benim işim için pizzada hamur gibiydi. *İsteseniz bile tariften çıkaramazdınız.* "Tamamdır," derken sesimi fazla düz buldum. Çok düzdü. Sıradan bir sabah kadar düzdü.

Koridorun başındaki bir diğer çelik turnikeden geçerken karşıma omzumu sıvazlayan Asaf çıktı. Ekip arkadaşımdı. Benden yaşça büyüktü ama o da ironik anlamda hayatın ağzına bal çaldıklarındandı. "Ne bu surat lan böyle? Sabah sabah yine dosya mı gömdüler?"

Omuz silktim. "Sanki sabahı, öğleni, akşamı var da. Sen de yani, Asaf... Öyle çok işsiz gibi görünme gözüme. Yoksa ben de sana paslarım, kardeşim." Kahkaha attı ama aslında komik olduğundan gülmemişti. Daha çok *hadi be oradan*, der gibiydi.

En bilinen kurallardan biriydi bu, dosya kime verildiyse onda kalırdı.

Kamera kayıt odasının camından içeri baktım. Çay bardakları. Dev ekranlarda donmuş yüzler. Hepsinin gözlerinde aynı ifade vardı: *Biri beni izliyor mu?*

Dolabımı açtım. Sivil çalıştığımız için üniformalarımız yoktu. Tek elemanım olan silah kılıfını kavrayıp belime oturttum. Soğuk metalin ağırlığı bana iyi geliyordu. Sağ bacağımın kas hafızasında hâlâ babamın tekmeleri vardı, belki de bu yüzden ağırlıklar bana güven veriyordu. Dengemi koruyordu.

Saatime baktım. *Sekiz on yedi.* Her sabah olduğu gibi

bu sabah da dosyayla ilgilenmeye başlamamız için şef bağırmaya başlayacaktı. Rollerimiz belliydi, ben kendime düşeni seviyor ve sahipleniyordum.

Telefon titrediğinde baktım ve gelen adresi gördüm, ardından kırmızı satırla yazılmış birkaç bilgiyi gözden geçirdim. Bağcılar'dan Kadıköy'e kadar uzanan sonsuz eski bir döngüydü bu. Şiddet, ölüm, inkâr, sessizlik. Bu dört kelimeden fazlası için buradaydım, çocukken elimden gelmeyeni şimdi yapmaya çalışıyordum.

Elbette buna ruhani bir telafi de diyebilirlerdi.

Ceketimi giyerken dosyayı kolumun altına sıkıştırdım ve başımı kaldırdım. "Gidiyoruz, Asaf."

İKİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

İstanbul / Beşiktaş - 2025

Günümüz...

Nemli kadehi tezgâha koymadan önce son kez kuruladım. Bazen bunu yapmamak için bardakları havlu kâğıt üzerine öylece dizerdim. Benim küçük dünyamın tatlı küçük risklerinden biriydi. Elbette önce kulübün sahibinin mekânın köşesindeki ufak siyah kamerasından her şeyi izlemediğinden emin olmam gerekirdi. Gözleriyle tüm çalışanlarını didik didik ederdi. Kadehin camındaki su damlasından, pistte önceki geceden kalan ayakkabı izine kadar takıntılıydı.

Küçük dumanlı odasında tanrıcılık oynamaya çalışıyordu.

Geçen yıl, yağmur ya da kar olmayan bir kış gecesinde bu işi aldığım için rahatlamıştım. Hiç değilse artık cebime ay sonunda kesin bir gelir, primler ve evdeki yüzlerden

sıkılmış insanların çarçur ettiği meblağlar girecekti. Hiç değilse...

Artık hiçbir zaman parlak geleceğe dayanan bir meslek sahibi olamayacağımı biliyordum. Elbette yaşım gençti ancak genç olarak bile çok fazla şey kaybetmiştim. Tam da bu farkındalık sebebiyle sağlam bir geleceğin hayalini kurmama gerek yoktu. Ne kadar batırırsam batırayım, hayatım zaten hep en dipte olacaktı. Bu, kocaman bir denize bir bardak su dökmeye benziyordu.

Müziğin ritmi kalın, koca bir kalp gibi zemini dövüyordu. Kalabalık ne tam sarhoş ne de tamamen ayıktı, ortama kafalarıyla *beat*'e* eşlik eden bir uyuşmuşluk hâkimdi. Barın arkasında ellerim refleksle hareket ediyordu. Şişe kapakları açılıyor, buzlar çatırdayarak bardaklara düşüyordu.

Bir müşteri sigarasını sormadan yaktı.

Tüm dünyadan bir şey silmeme izin verselerdi, bu sigara olurdu. O küçük dala karşı nefretim paha biçilmezdi. Dürüst olmak gerekirse, kimin ne dozda zehirlendiği umurumda bile değildi. Sadece leş gibi kokuyordu ve bu, her gün evden çiçek kokularıyla çıktığım için bana karşı yapılan ilahi bir hakaretti.

Aniden arkamdan kulak tırmalayıcı bir ses duyuldu.

"O *votka-lime*'ın limonu nerede?"

Sesin sahibi, Süha'ydı. Şefim demeye asla dilim varmıyordu. Şikâyet etmek için doğmuş bir adam kendini her yerde belli ederdi. Süha da onlardan biriydi. Elindeki not defterine siparişleri değil de günahlarımızı yazardı sanki.

* "*Beat*" terimi, müzikte düzenli zaman aralıklarıyla tekrarlanan vuruşları ifade eder. (e.n.)

Mesela limonun eksikliği bir kriz değildi ama onun için *öyleydi.* Çünkü o da kameraya oynuyor, patronun gözünde hepimizden rol çalmaya bayılıyordu.

Limonu uzatırken hafifçe gülümsedim. Samimiyetle değil, sadece hayatta kalmak içindi. Süha uzaklaşınca barın altındaki çelik dolabı açtım. İçeriye çömelip bir anlığına orada kaldım. Karanlık ve soğuktu. *Tıpkı kafamın içi gibi.* Sesler uzaktan gelmeye başladığında hayat daha katlanılır oluyordu.

Bir anlığına düşündüm. *Bu insanlar neden buraya geliyor? Ben neden hâlâ buradayım?*

Buz kutusunu kapattım. Ayağa kalktım. Tezgâhı sildim.

Buradaydım çünkü yaşamsal faaliyetlerimin devamı için paraya, para için de bir işe ihtiyacım vardı. Üstelik kimse *hiçbir şey okuluna* gitmiş *hiçbir şey eğitimli ve sıfır deneyimli* bir kıza afilli şirketlerinde koltuk vermek istemiyordu.

Arkamdan bir ses daha geldiğinde döndüm. "Kızım, suratın yine salı günü gibi. Hani şu gri ve yağmurlu olan salılardan bahsediyorum."

Doğrudan Melis'in yüzüne baktım. Kulübün vestiyerinde çalışıyor ama ara sıra bara uğrayıp kaçak kaçak patates yiyordu. Saçları dağınık, gözleri uykusuz ama parlaktı. Elinde garip bir içkiyle dururken bana göz kırptı.

"Bu ne?" dedim.

"Pavyon icadı. Yudumladığın anda kusma garantili, bu yüzden tam karşında durmayacağım. Sen de denemek ister misin?" Burnuma kadar uzattığı bardağın kokusuyla yüzümü buruşturdum ve elini ittim. Açıkçası o şey kedi

kakası ve yeni yapılmış asfalt gibi kokuyordu. "Neden içiyorsun bu boktan şeyi?"

"Yani... Sen neden buradasın?" Gülümsedik. Cevap belliydi.

Melis tezgâhın arkasına yaslanıp eğildi. "Süha bana 'müşteriye fazla gülme' dedi. Birilerine fazladan gülünce daha kolay içki satıyorum ama Süha yine de mutlu değil. İçerideki kızlardan rol çaldığımı düşünüyor."

"Çünkü Süha insan değil, bir kamera ruhu." Birlikte kısık sesle güldük. Bu küçük anlar burayı ve gecenin tamamını taşır hale getiriyordu. Melis olmasa bu yer beni çoktan yutardı.

Yalnız biri olmak böyle bir şeydi. En kötü seçeneğe mecbur kalıp, her kötü tecrübeyle tek başınıza mücadele ederdiniz. Bir işi sevmediğinizde size başka şanslar tanıyacak insanlar olmazdı. Bazıları sürekli yanınızda olduğunu söylerdi ancak aramayı unuttukları ilk kişi siz olurdunuz. Kâbus gördüğünüz gecelerde sizi telkin eden sözler yine yalnızca sizinkiler olurdu. Ben ve benim gibi yalnız insanlar. Kalabalık içindeydik ve yutulmaya mahkûmduk.

Birini kaybettikten sonra yalnızlaşmaksa yaprakları koparılmış bir çiçek olmaya benziyordu. Tekrar açmayacaktım. Rengi yerine gelmiş, tazelenmiş güzel bir çiçek gibi görünmek istemiyordum.

Ben intikam istiyordum.

Gün doğarken vardiyam bitmişti. Ayaklarım kurşun kadar ağırdı, göz kapaklarım ise aynadaki güncel duruma göre vitray gibi çatlamıştı. İçimde biriken uykusuzluk değildi, ağırlıktı. Bir insan kendini yıllarca taşıdıktan son-

ra bir sabah ansızın taşıyamaz olurdu... işte tam olarak öyleydim. Ama yine de yürümeye devam ettim. Metroya binmediğim her sabah yaptığım gibi başka bir yöne saptım. Sokak bomboştu. Şehir henüz her günkü halini taklit etmeye başlamamıştı. Trafik yoktu, insanlar yoktu. Sadece ayak seslerim vardı.

Yarım saat sonra vardığım konuma ilk defa gündüz vakti geliyordum. Normalde gece yapardım böyle şeyleri. Gölge gibi gezmek daha kolaydı ama bu sabah bakışlarımın hedefindeki evin uyanma saatini görmek istemiştim.

Adamın evi büyük ve pahalıydı. Bahçesi gösterişli, kapısı siyahtı. Siyahın her şeyi sakladığını sanıyorlardı. Oysa dışı ne kadar sadeyse, içi de o kadar çürümüştü. Karşı kaldırıma geçip eski, boyası dökülmüş bir elektrik panosunun arkasına yaslandım. Oradan izlemeye devam ettim.

Kapı açıldığında evin yardımcısı çöpleri çıkardı. Kadının yüzü sakindi. Muhtemelen her sabahki alışkanlığını tekrar ediyordu. Birkaç saniye sonra içeriden bir adam çıktı. Takım elbisesinin ceketi kolunda katlanmış bir şekilde asılı duruyordu. Kahve bardağı elindeydi ve yüzünde tasasız bir ifade vardı. Hayatını sanki hiçbir şey olmamış gibi yaşıyordu.

Ama olmuştu.

İki yıl önce o evde bir ceset bulunmuştu. Geceler boyunca yanımda uyuyan, kollarını bedenime saran, beni göğsüne yatıran o bedene ceset demişlerdi. Sonsuza dek kapanan o gözlere âşıktım.

Saat sabah yedi on dörttü. Sevgilimi öldüren adamın sigarasını yakmasını izliyordum.

Kafamın içinde bir cümle dönüp durdu. "Bu gece."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ARDEN DENİZ

Empati duygusal anlamda pahalı bir ticaretti. Öte yandan hayata yalnızca kendi pencerenizden bakabilirdiniz. Bu da başka insanları yalnızca belli oranda anlayabileceğimiz anlamına gelirdi. Bir polistim ve şahsi cinayet planımı düzenliyordum. Bu iki gerçekliği anlayabilecek biri ya da onun bakabileceği bir pencere yoktu.

Planım hayata geçtiğinde birinin bana anlayış göstermesini beklemiyordum. Ya da affetmesini. İnsanlar affedilmek isteyecekleri şeyleri genelde yapmazlardı. Her adım seçtiğimiz bir yön, yaptığımız bir tercihti. Tıpkı benim adımlarım gibi. Hem bir polis hem de bir katil olacağım gibi.

Bu sapına kadar tercih ettiğim bir seçenekti.

İki yılı aşkın süredir atmayı düşlediğim o kanlı adım

için hiç bu kadar hazır hissetmemiştim. Bu hisse karşı dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Sanki biraz daha üzerine düşünürsem elime bulaşacak kanın telaşına düşebilirdim. Bunu istemiyordum. Planıma ve hislerime karşı dakik olacaktım. Tıpkı Mert gibi. Onun için dakik olmak yegâne *seni seviyorum* deme şekliydi. Tam da bu yüzden onun katilini doğru anda öldürmek son derece hayati bir önem taşıyordu.

Hazırlık yapmak benim için sessiz bir tören gibiydi. Her hareketim kas hafızama kazınmış, zihnimde defalarca kez prova edilmişti. Dolabın gizli bölmesinden deri kaplı kılıfı çıkardım. Parmaklarım soğuk metalin üzerinde bir anlığına duraksadı. *Mert için.* İki kelime, zihnimin duvarlarında yankılanıp bana kararlılığımı hatırlattı.

Sessizce nefesimi düzenleyerek koyu renk giysilerimi giydim. Gözden kaçmayan ama göze de çok batmayan siyah, mat kumaşlar. *Bülent Ali Yaman*, dedim zihnime. *Senin için geliyorum.* Evinin her köşesini ezberlememe rağmen, kontrol ettiğim dijital tablete son kez göz attım. Güvenlik sistemleri, kameraların konumları, kör noktalar...

Tabancayı belimdeki yerine sabitledim, eldivenleri çekip parmak izlerimi silikleştirdim. Bu eylemin fiziksel kanıtlarını bırakmak gibi bir hataya düşemezdim. Her şey çoktan düşünülmüş olmalıydı.

Apartmanın merdivenlerini inerken nabzımı kontrol ettim. Normalden hızlı ama kontrol altındaydı. Ben bu gözü kara hisse *Ölüm Sakinliği* adını vermiştim. Kapıyı ardımdan kapatırken dönüp bakmadım. Artık geriye dönemezdim.

Şehrin ışıkları, arabaların seyrekleştiği bu saatlerde bile canlıydı ama benim için dünyada yalnızca bir hedef vardı. Tek hedef, tek gece, tek kurşun.

Eve yaklaştığımda aracı uzak bir noktaya bırakıp kalan yolu yürümeye başladım. Ayakkabılarım zeminde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu, adeta geceyle bütünleşiyordum. Yüksek duvarları ve siyah kapılarıyla villa önüme çıktığında kalbim yeniden hızlandı.

İçimdeki ses yeniden konuşmaya başladı. "Hatırla, Komiser Deniz. Bu sadece intikam değil. Bu, kardeşin için adalet."

Villanın arkasına doğru dikkatlice dolandım, kameraların kör noktalarını kullanarak ilerledim. Elektrikli tel örgüye bakarken aklımda hazırladığım plan belirdi. Çantamdaki küçük ama etkili izole penseyi çıkarıp telleri dikkatle tuttum, ardından keskin tarafıyla yavaşça kopardım. Elektrik hattını tamamen kesmek yerine telleri izole ederek teması önledim çünkü bu yöntem hem daha güvenliydi hem de daha az zahmetliydi.

Kendi kendime gülümsedim. Sessiz ve hızlı hareketlerle küçük bir boşluk yaratmıştım. Gözlerimi kapattım ve Mert'in yüzünü zihnimde canlandırdım.

Artık harekete geçme vaktiydi.

Bahçeye süzüldüm ve doğrudan mutfağa açılan kapıya yöneldim. Uzun zamandır yaptığım gözlemlerden biliyordum ki, hizmetçi çıkış saatine kadar kapıyı hafif aralık bırakıyordu. Bu yüzden kapıyı sessizce iterek rahatça içeri girebildim. Ardından mutfağın karanlık köşesindeki kilere saklanıp sessizce hizmetçinin çıkışını beklemeye başladım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Kimilerine göre fazla şiirsel, bana göreyse fazla gerçekti. Güneş kadar parlak bir kabuk, ay kadar karanlık bir ruh...

Üzerimdeki hizmetçi kıyafetini çekiştirerek düzelttim. Ayakkabılarım eski görünüyordu, zaten yeni bir ayakkabım olmadığı için role oldukça kolay bürünmüştüm. Saçlarımı sıkı bir topuz yaptığım için baş ağrısı şimdiden ortaya çıkmaya başlamıştı. Villaya sabah vardığımda kapıdaki görevliye kimliğimi gösterdim. Yani sahtesini elbette. İçeri girmem zor olmamıştı. Bugünkü hizmetçi yerine getirilen yedek personeldim. Fazla soru sorulmaması rahatlatıcıydı. Günün artısı olarak zenginlerin evlerinde alt kademe insanların yüzlerine bile bakılmazdı. Planımı tam da bunun üzerine kurmuştum.

Mutfakta sabahın ilk ışıklarıyla sessizce çalışmış, etrafı gözlemlemiştim. Kamera açılarını, hizmetçinin çıkış rotalarını, yangın ve gaz alarmının konumlarını, hatta yaylı menteşenin yerini bile incelemiştim. Her ayrıntı önemliydi. Öğlene kadar tüm evi görmüş, zemin katta kim nereye girip çıkıyor öğrenmiştim.

Asıl eğlence karanlık çöktüğünde başlayacaktı. İçerisi fazla steril, fazla düzenliydi. Her eşyanın yeri önceden kararlaştırılmış gibiydi ama bana gereken sadece mutfağın camları ve gaz borularının geçtiği bölmeydi. Malum zaman gelene kadar işim bunları iyi gözlemlemekti.

Zemin kata indiğimde dikkatlice not aldım.

mutfak gazı giriş vanası ocak hizasında, kolayca ulaşılabilir.

üç pencere var ancak yalnızca biri sürgüsüz.

gaz sızıntı alarmı giriş kapısının hemen solunda,
dolabın içine gömülü.

markası pahalı ve tanıdık.

üç vidayla sabitlenmiş, bağlantısı ise standart. kes ve çıkar

Planım basitti. Günün sonunda mutfağın camlarını kapatacak, gazı açık bırakacak ve alarmı etkisiz hale getirip çıkacaktım. Yalnızca alarm mutfak dışında olduğu için hız anlamında tüm potansiyelimi kullanmam gerekecekti. O adamın bu şekilde ölmesini istiyordum. Sessiz. Görünmeyen. Patlamasız. Ama en önemli kısmı *kesin*. Belki de biraz daha az cezalı bir ölümdü ama sesi olmasa da kokusu evin her yerini saracaktı.

Zamanım kısıtlıydı. Saat beşe doğru gerçek hizmetçi kapıda belirecekti. O an geldiğinde ben çoktan evden çıkmış ve kameraya arkamı dönmüş olmalıydım. Kayıtlarda kesinlikle villadan çıkmış olarak görüntülenmeliydim.

Saat üçü on yedi geçiyordu. Evin köpeği beni sevmemişti.

Villada son turumu attım. Yerleri sildim, çöpleri topladım, mermer tezgâhı parlatırken mutfak kamerasının açısına özellikle girdim. Her şey saatlik veri olarak kayda düşmem içindi.

Ve sonra... çıkmış gibi yaptım.

Ana kapının açılma, ardından kapanma sesi duyuldu. Kapı eşiğini adımlarken başımı hafifçe eğdim, böylelikle kameranın beni son kez görmesini sağlamıştım.

Artık kayıtlara göre orada değildim. *Kayıtlara göre.*

Bahçeye çıkar çıkmaz, sol çaprazdaki kör noktaya geçtim. Hizmetçi girişinden değil, arka bahçedeki neredeyse kapalı gibi duran mutfak kapısından kilere sızdım. Zihnim durmuyordu. *Hadi, hadi, hadi.* Kapı kilitli değildi, bu yüzden menteşe gıcırdamadı. İçeri adımımı attığımda gölgeler bana aitmiş gibi sarıldı.

Kilerde gizlediğim ikinci kıyafet torbasını açtım ve soyunmaya başladım. Üzerimdeki hizmetçi üniformasını çıkarırken alev göğsümden çeneme kadar tırmanıyordu. Siyahlara büründükten sonra saçlarımı topuzundan çözüp bir bereyle örttüm. Aynaya ihtiyacım yoktu. Önemli olan nasıl göründüğüm değil, ne kadar göründüğümdü. Bu gece için görünmez olmalıydım.

Artık hizmetçi Güneş yoktu.

Biraz sonra mutfak camlarını kapatacak ve ocağın vanasını çevirecektim. Tık sesini duyacak ve keyiflenecektim. Gaz tüm gece yayılırken hiç olmadığım kadar huzurlu uyumak istiyordum.

Gazı açtıktan sonra duyduğum hafif *çıt çıt çıt* sesi zihnimde tatmin edici bir yankı bıraktı. İşim bitmişti. Yavaşça, temkinli adımlarla arka kapıya doğru ilerledim. Ayağımın altındaki parke zeminin hafif gıcırtısı haricinde ortama sessizlik hâkimdi.

Son birkaç adımı aceleyle atarak kapıya yöneldim, dışarı çıkmak üzereyken aniden önüme bir gölge çıktı. Kaçmak için refleksle yana hareket ettim ancak zamanlamam berbattı. Şiddetli bir çarpışmayla dengemi kaybettim. Omzum onun göğsüne çarptı, ellerimiz istemsizce birbirine kenetlendi ve hız bizi yere savurdu. Vücudumun kontrolünü kaybedip sertçe yere sırtüstü düştüm, o da hemen üzerime devrildi. Birkaç kez yuvarlandık, nefesim ciğerlerimden kaçarken dünya bulanık ve belirsiz bir hal almıştı.

Başımın dönmesini umursamadan hemen ayağa kalkmaya çalıştım ama üstümdeki kişinin ağırlığıyla yere mıhlandım. O uğursuz saniyeler içindede bere yüzümden kaydı ve saçlarım serbestçe omuzlarıma döküldü. Yüzüm artık ay kadar açıktaydı.

Yersiz kimlik açığından dolayı başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Bu büyük bir hataydı.

Göz göze geldik. Adam, neredeyse karanlıkta bile parıldayan kapkara gözleriyle bana bakıyordu. Kirpikleri uzun ve kıvrımlıydı. Şu sokak fotoğrafçılarının klasörle-

rinde olan türden kirpiklerden bahsediyordum. Yüzünün yarısı kapalıydı. Bu açıdan bakınca sadece gözlerini gösteren iki delik ve kıvrılmış maskenin açıkta bıraktığı dudakları vardı.

Nefes alış verişlerimiz birbirine karıştı.

Kalbimin atışları kulaklarımda uğuldarken, adamın bakışları üzerime kilitlenmişti. Kimdi bu? Evde başka kimse olmamalıydı. Gözlerinde bir anlık şaşkınlıktan sonra tanımlayamadığım bir ifade gördüm. Tam konuşacağım sırada alarmın tiz sesi bütün evi doldurdu.

Hayır, hayır, hayır. Bunun olmaması gerekiyordu.

Uyarıcı ses ikimizin de anlık felcini çözdü. Adam hızla ayağa kalktı, beni de çekerek kaldırdı. Eli, kolumu sıkıca tutuyordu.

"Siktir," diye fısıldadı ve dudaklarını oynatarak aynı küfrü sessizce söylemeye devam etti. Ona tüm benliğimle katılıyordum. Buradan tüymek için fazlasıyla geç kalmıştım.

Yaşadığım panikle onu var gücümle ittim ve hızla doğruldum. O da sendeleyerek geri geri yürüdükten sonra farklı bir yöne doğru koşmaya başladı. Birbirimize bakmadan ayrı yönlere kaçtık. Alarmın yankılanan sesi içinde ne yapacağımı bilmiyordum ama anlaşılan o ki, bu gecenin planları tamamen altüst olmuştu.

Rahat bir uyku hiç bu kadar uzak bir fikir olmamıştı.

Bu huzursuzluğun sebebi olarak kendime uzun bir liste verebilirdim. İşleri kusursuz bir hızda batırmam, alarmlar çalmadan yarım saniye önce kimliğimi açık etmem ve tüm bunların sonucunda o herifin hâlâ hayatta olması gerçeği bana koca gece ayık bir zihin vermişti.

Musluğu soğuk tarafa doğru çevirdim. İşe gidemeyecek kadar tedirgindim, bu yüzden evde kalıp panik atağımı bünyemden tamamen atana kadar mağarama sinecektim. Yani yatağıma...

Kapının zili düşüncelerimi baltalayan bir darbe gibi araya girdiğinde sıçradım. Kalbim aniden hızlandı ve içimdeki panik büyüdü. Buz gibi suyla ıslanmış yüzümü kurulamadan banyodan çıktım ve kapıya yaklaştım. Kapının deliğinden baktığımda iki üniformalı polis memurunu gördüm. Başım dönüyor, mide bulantısı boğazıma kadar yükseliyordu. Annem hep iyi düşün, iyiyi çağır derdi. Kötü düşüncelerin polis çağırabildiğini kim bilebilirdi ki?

"Aç kapıyı, polis!" diye sert bir ses yükseldi kapının ardından. Titreyen ellerimle kapıyı yavaşça açtım. Polislerden biri kaşlarını çatarak bana baktı ve sertçe konuştu. "Güneş Hanım," dedi önce kimliğimi teyit etmek için. Başımı salladığımda, "Dün geceyle ilgili bizimle birlikte emniyet müdürlüğüne gelmeniz gerekiyor," diye tamamladı.

Bahsi geçen dün geceyle ilgili bir fikrim yokmuş gibi görünmeye çalışıyordum ancak alnımda biriken ter damlası son derece şüpheli izlenimi veriyordu. *Tebrikler, Güneş. Hayatını batırma planını bile batırdın.*

"Hemen, bekletmeyin bizi," diye ekledi diğer polis memuru sabırsızca.

Telaşla içeri girip üzerime bir ceket aldım ve çantamı kaptım. Kapıyı kapatırken kalbim, göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyordu. Anlaşılan dün gece yaşadığım kâbusun henüz başındaydım.

Polislerin arasında apartman merdivenlerinden inerken, komşularımın meraklı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. *Harika.* Tam da mahallede popüler olmak için istediğim yöntemdi bu. Suçluluk şüphesiyle sabah dokuzda evinden çıkarılan genç kadın...

Polis arabasının arkasına oturtulduğumda aklıma gelen ilk düşünce koltuğun sandığımdan daha rahatsız edici olduğuydu. Belki de suçluların daha konforlu yolculuklar yapmaması için özellikle tasarlanmışlardı. İyi düşünülmüş bir psikolojik baskı taktiği olabilirdi.

Yol boyunca benim açımdan sessizlik hüküm sürmüş ve iç sesim beni cezalandırır gibi kendi ironi şovunu devam ettirmişti. *Evet, Güneş, işte büyük an geldi. Seninle gurur duyuyorum. Yıllarca yaptığın planın ertesi günü evinden alındın, seninki açıkça üstün bir zekâ göstergesi... Umarım kahve ikram ederler, belki birkaç bisküvi de.*

Araç, Beşiktaş İlçe Emniyet Müdürlüğü'nün önünde durduğunda derin bir nefes aldım. Yüzüme bir cesaret ifadesi yerleştirmeye çalıştım ama arabanın camından yansımama baktığımda daha çok paniklemiş bir tavşan gördüm. Bu iyiye işaret değildi, hiç *ben masumum* bakışı gibi görünmüyordu. Daha çok *ben bir bok yedim ve bu kadar çabuk anlamanızı beklemiyordum* bakışıydı.

Yarım saat içinde polislerle birlikte içeri girdiğimde kaosla karşılaştım. Telefonlar çalıyor, yazıcılar gürültü çı-

karıyor, polisler hızlı hızlı konuşup koşuşturuyordu. Beni getiren memurlardan biri kollarımdan tutup kalabalığın içinden hızlıca yürüttü. "Sergi günü değil, küçük hanım." Bu nezaket değildi, büsbütün kelepçesiz bir tutuklamaydı. Başımı eğip göz temasından kaçındım. Zaten bugünlük yeterince dikkat çekmiştim.

En sonunda sorgu odasının önünde durduk. Polis memuru kapıyı açıp başıyla içeri girmemi işaret etti. Cezamı hafifletebilirmiş gibi gülümsemeye çalıştım. *En azından başladığım işi bitirmeden beni almasanız olur mu, memur bey?*

"Otur bekle," dedi hiç de rahatlatıcı olmayan bir gülümsemeyle. "Seninle birazdan ilgileneceğiz."

Misafirperver bir ilgiden bahsetmediğine bahse girerdim. Kapı üzerime kapandığında yalnızlığın ve gerginliğin sessizliğine gömüldüm. Avukatımı aramak istiyordum.

Ama benim bir avukatım yoktu ki...

Şimdi gerçekten endişelenmeye başlayabilirdim.

İlçe emniyet müdürlüğünün havası okul müdürünün odasına çağrılan disiplin öğrencisi gibi hissettiriyordu. Sadece biraz daha yetişkin ve biraz daha tehditkârdı. Önümdeki masaya bakarak beklerken buranın duvarlarının kasıtlı olarak sıkıcı hale getirildiğine kanaat getirdim. Amaç kesinlikle zanlıların sıkıntıdan itiraf etmesini sağlamaktı.

Kapı açıldı ve içeriye tek bir kişi girdi. Uzun boylu, ince yapılı ve yüzünde *her şeyi biliyorum ama senden duymak istiyorum* ifadesi taşıyan bir adamdı. Üzerindeki takım elbise, sabah benim kapımı çalan polislerin üniformasından daha temiz ve düzgün görünüyordu.

Önüme bir bardak su koydu ve karşıma oturdu. Gülümsüyordu. "Güneş Hanım, dün gece neredeydiniz?"

Ses tonu nazikti ama onun ardında sağlam bir kurnazlık yattığı belliydi. *Demek iyi polis sensin.* Anlamadığım şey beni aptal yerine koyuyor olması mıydı, yoksa gerçekten bu soruyla işe yarayacak bir cevap almayı beklemesi miydi?

"Bağcılar'daki evimdeydim." Su bardağına uzanırken sesimin titrememesi için dua ettim.

Polis hafifçe başını salladı, not defterini açıp bir şeyler karaladı. Ne yazdığını göremiyordum ve bu sinir bozucuydu. *Şüpheli evdeydim diye itiraz etti, elleri titriyor ve suya anormal derecede ilgi gösteriyordu. Suçlu olabilir miydi? Muhtemelen.* İç sesimin alaycı yorumlarını susturmakta zorlandım.

"Evde olduğunuzu doğrulayacak kimse var mı?"

"Yok, yalnız yaşıyorum."

Tekrar başını salladı. Not almaya devam etti. *Yalnız yaşamak suç sayılıyorsa hayat boyu müebbet alacaktım.*

"Dün gece Bülent Ali Yaman'ın Beşiktaş'taki villasında bir gaz sızıntısı oldu. Mülke izinsiz giren çıkan birkaç kişi görüntülendi," diye devam etti adam. Gözlerime dikkatle bakıyor, sanki benden bir tepki yakalamaya çalışıyordu. "Bu konuda bir bilginiz var mı?"

"Gaz sızıntısı mı?" Kaşlarımı yukarı kaldırdım ve şaşırmış rolünü oynadım. Çok mu abartmıştım? Belki de bu ifadeyi aynanın karşısında biraz daha prova etmeliydim.

Adam, "Evet," dedikten sonra tekrar bana baktı. "Bir bilginiz yok mu yani? Bülent Bey'i tanır mısınız?"

"Dün onun temizlik ekibindeydim," dedim kısa ve net bir şekilde. Daha fazla ayrıntıya girmemem gerektiğini biliyordum. "Onun dışında tanımıyorum."

Adam sandalyesinde arkaya yaslandı ve kalemini masaya bıraktı. Hareketlerini dikkatle analiz etmeye çalıştım. Gerçekten rahat mıydı, yoksa bu sadece beni tedirgin etmek için miydi? Muhtemelen ikinci seçenekti. Şu anda benim gibi sıradan bir şüpheliyi çözecek kadar kendinden emin görünüyordu.

"Biliyor musunuz, Güneş Hanım," dedi aniden öne eğilerek. "Bizim işimiz genelde çok kolaydır. İnsanlar hata yapar. Ve biz de o hataların açıklarını bekleriz."

İçimdeki ses kinayeli bir kahkaha attı. *Evet, gerçekten bu konuda size yardımcı olduğumu düşünüyorum, memur bey. Hata yapmak ve sonrasında açık vermek benim doğuştan gelen bir yeteneğim.*

"Anlıyorum," dedim sakince. "Umarım aradığınız hatayı yapan kişi hızlıca bulunur."

Adam bir anlığına duraksadıktan sonra hafif bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Beni hiç ciddiye almadığını anlamak zor değildi ama beni küçümsediği için minnettardım. Çünkü bu, henüz açık vermediğim anlamına geliyordu.

"Eminim bulunacak," diye mırıldandı tekrar kalemini eline alırken. "Biz genelde buluruz."

Eminim bulursunuz. Ama umarım bulduğunuzda ben işimi bitirmiş ve çok uzaklara gitmiş olurum.

"Saat kaçtan kaça kadar evdeydiniz?"

"İşten çıkış saatim geldikten sonra eve gittim ve tüm gece evdeydim," dedim kendime duyduğum güvenle. Fa-

kat polis gözlerini kısıp hafifçe geriye yaslandı. Bu klasik bir sorgu hamlesiydi.

"Bunu doğrulayacak birisi var mı?"

Başımı salladım. "Maalesef yalnız yaşıyorum."

Polis hafifçe başını eğip not defterine bir şeyler karaladı. Bir süre durduktan sonra biraz daha karaladı.

"Peki sizi tanıyan biri, dün gece evin yakınlarında görüldüğünüzü söylese?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Yanlış görmüş olmalı, belki de zamanlama açısından karışıklık oldu," dedim çabucak. Ama polis memurunun bu soruyu sormayı beklediği belliydi. Haksız olduğum bir oyunun içindeydim ve kendimi nasıl aklayacağımı henüz bilmiyordum.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı ve içeriye biri girdi. İlk önce ayakkabılarına baktım. Parlaktı ama yıpranmıştı, yeni gibi değil de evden çıkmadan önce temizlenmiş gibiydi. Ardından bakışlarım pantolonunun paçalarına kaydı. O ne muntazam bir ütüydü öyle. Elinde bir dosya vardı, muhtemelen içeri girerken hızla koltuk altına sıkıştırmıştı.

Yavaşça başımı kaldırdım.

Ve işte tam o anda...

Gözlerini gördüm. O gözler... Kapkara ve keskindi. Kirpikleri fazlasıyla uzundu ama asıl mesele gözlerinin içindeki o tanıdık emareydi. Bakışları tıpkı benimkiler gibi aniden büyüdü. Yüzünde bir anlığına beliren o minicik şok ifadesi ve muhtemel tanıma, hemen ardından gelen kontrol sayesinde hızlıca yok oldu.

Benim içinse zaman donmuştu. Kalbim adeta boğazımda atıyordu. Onu gözlerinden tanımam sadece birkaç saniyemi almıştı. "Gel, Komiser Deniz," dedi karşımdaki iyi polis. *Komiser.* Geçen gece o evde karşılaştığım çocuk, şimdi karşımda resmi bir polis olarak duruyordu.

Yüzümdeki ifadeyi silmemi söylemiş gibi aceleyle gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi.

Bu imkânsız.

Bakışlarımı hemen başka yöne çevirdim. O da aynı anda dosyaya bakar gibi yaptı. İkimiz de birbirimizi tanımıyor gibi davranmıştık. Nefesimi tuttum. Omuzlarımı sıkıca kendime çektim. Bedenim hâlâ buz gibiydi ama yüzüm -eğer becerebiliyorsam- ifadesizdi.

O anın içindeydik. Şüphe çekmemek için rol yapıyorduk. Fakat her şey o birkaç saniye içinde çoktan olup bitmişti. Üstelik tek sorun benim onu tanımam değildi, onun da beni tanımasıydı.

Komiser Deniz sandalyesine oturduğunda elindeki dosyayı masaya bıraktı. Sessizlik bir anlığına uzadı. Kalbim göğüs kafesimdeki yerinden çıkmadan önce göz göze gelmemeye yemin ettim. Onun bakışları benden tamamen uzaktı. Sanki az önce yüzünde gördüğüm ifade sadece benim hayal ürünümdü.

Buna rağmen ilk konuşan o olduğunda ikinci kez şaşırdım. "Güneş Hanım." İsmimi dosyadan okuduktan sonra bakışlarını yüzüme çevirdi. Sesi bir polis gibi çıkıyordu. Ancak kesinlikle odadaki iyi polis o değildi. "Dün gece 22.00 sularında Bülent Ali Yaman'ın villasının çevresinde bulunduğunuza dair elimizde bazı görüntüler var."

Gözlerimi masadaki çiziklere diktim. Dudaklarımın kenarına şaşırdığıma dair bir kıpırdanma yerleştirmeye çalıştım ama o kadar gergindim ki kaslarım buna izin vermiyordu.

"Az önce söylediğim gibi, ben o saatte evdeydim," dedim. "Vardiyam bittiğinde çıkış yaptım, kameralardan kontrol edebilirsiniz. Ancak yine de oradaki biri bana benziyorsa, bu imkânsız derecede genetik bir tesadüf olabilir." Cümlem biterken göz ucuyla ona baktım. Dosyaya bakıyordu ama yüzünde orada tutmaya çalıştığı bir ciddiyet vardı. Hafif bir gerginlik miydi? Yoksa burada onu ele vermemden mi korkuyordu?

Ah, öyle bir ele verirdim ki.

"Tesadüflerin ilginç zamanlamaları vardır," dedi. "Mesela aynı saatlerde binanın alarm sistemi devre dışı bırakılmış ama hemen sonra çalışmış."

Sertçe yutkundum. Kelimelerini çok dikkatli seçiyordu ve ben bunu fark ediyordum. "Peki o binada başka biri daha yok muymuş, Komiser Bey?"

Kaşları çatıldı. "Bu olayla ilgili özel bir bilgi olabileceğinden herhangi bir şekilde sizinle paylaşamam."

Masada ellerimi birbirine kenetledim. "Pekâlâ." Düşünceli görünmeliydim. Neden burada olduğumu anlamıyormuş gibi davranmalıydım.

Neden gece orada olduğuna dair tek bir kelime bile etmiyordu?

Onun yerine ben buradaydım. Her şeyi tek başıma batırmış gibi görünen bendim. Ve o... beni sorguluyordu. *Adi patates.* Dudaklarımı hafifçe ısırdım.

Tam o anda dosyayı kapattı. Yüzünde tek bir ifade yoktu.

Ben burada suçlu gibi otururken sen kimsin, Komiser Deniz? Şahit mi? Oyuncu mu? Yoksa yalanın içinde başka bir yalan mı? İçimdeki huzursuzluk gitgide büyüyordu. Parmak uçlarım titriyordu. Karşımda duran iki polis de söylediklerimden tatmin olmuş gibi görünmüyordu, özellikle de biri doğruyu bilirken böyle görünmesi son derece doğaldı, öyle değil mi?

Aniden sandalyede doğruldum. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

Komiser Deniz dosyasından başını kaldırmadan, sakinliğini koruyarak konuştu. "Birazdan biter."

"Hayır," dedim sesimdeki çatallaşmayı bastıramadan. "Şu anda gitmem gerekiyor. Aksi takdirde *buraya* yapacağım. Masanın altına da olur, artık tercihinize göre." Bunun işe yaraması gerekiyordu.

Komiser Deniz başını kaldırdı. Kaşları arasında belli belirsiz bir kıvrım oluşmuştu. Ne yaptığımı anlıyor muydu? Durumun kahrolası bir çişten ibaret olmadığını fark etmesini diliyordum.

"Anladım," dedi dosyayı kapatırken. Ardından kapıya doğru yöneldi. Kapıyı hafifçe araladıktan sonra içerideki diğer polise döndü. "Tuvalet molası vereceğiz. Ben götürürüm." Bu, eğer iyi değerlendirirsem sadece birkaç dakikalık fırsatım olduğu anlamına geliyordu. Gözlerimle onu onayladım.

Kapı kapandığı sırada içerideki diğer polisle kısa süren göz temasını kesip bana döndü. "Buyurun, Güneş Hanım." Bahse girerdim ki, adımı kullanma biçimi birden fazla anlama geliyordu.

Açılan kapıdan kaçacakmışım gibi görünmemeye dikkat ederek çıktım. Komiser Deniz, "Bu taraftan," derken elini sağa uzattı. Yüzündeki ve sesindeki yerleşik sakinliği takdir ediyordum ancak bana kalırsa içinde bulunduğumuz durum için oldukça yersizdi.

Başımı sallamama bile bakmayıp yanımızdan gelip geçen memurlara selam verdi.

Bu suskunluğun daha ne kadar süreceğini merak ediyordum, beni tanımamazlıktan mı gelecekti? Anlamadığımı mı sanıyordu? Eğer bugün burada beni ele verecekse, onun da bu işten o kadar kolay paçayı kurtarmasına izin veremezdim.

Tam o anda hiç beklemediğim bir şey oldu. Sol kolumdan beni tuttu ve bir anda bulunduğumuz ana koridordan sağa, neredeyse boş görünen başka bir yan koridora doğru çekti. Bütün hareket o kadar hızlı ve kontrollüydü ki, bir şey söylemeye fırsat bulamadım. Sırtım soğuk duvara dayanmış, nefesim kesilmiş bir halde duruyordum.

Dar koridorun loşluğunda, aramızdaki mesafe yok gibiydi. Duvarın hemen yanı başında durmuştu. Gözleri benimkilere kilitlendi. Bu kez yüzündeki ifadeyi gizlemeye gerek duymuyor gibiydi.

"Hiç yapmayacaksın sandım," dedim ironik bir ses tonuyla.

Yüzümü incelerken hafifçe derin bir nefes aldığını fark ettim. "Bu hoş bir tezgâh değil," dedi beni tanıdığını ifade eden bir imayla. *Bunu zaten biliyordum.*

İşaretparmağımla gözlerini gösterdim. "Evet, sana da merhaba." Elbette onu gözlerinden tanımıştım. İtiraf et-

mek gerekirse pek sıradan oldukları söylenemezdi. "Beni sorguya çekerken planın neydi? İçeride seni ele vermeyeceğimden son derece emin görünüyordun da." Sesim bir fısıltıdan ibaret olmasına rağmen bağırıyormuşum gibi çıkıyordu.

Gözleri bir anlığına kapandı. Derin, sabırsız bir nefes verdi. "O gece neden oradaydın bilmiyorum ama benimle aynı sebepten olduğunu tahmin etmek zor değil. Sen de biliyorsun ki o defter kapanmadı..."

"Yani hâlâ kapatmak istiyorsun." Tek kaşım merakla kalkmıştı.

Sözünün bölünmesinden hoşlanmadığı için hızla başını salladı. Konuyu kendi söyleyeceklerine çekmek istiyordu. "Evet, kahretsin ki evet. O yüzden sadece beni dinle. Sessiz olmak zorundasın. Sakin ol. Şimdilik."

Parmakları hâlâ kolumdaydı ama sıkmak yerine yalnızca beni yerimde sabit tutuyordu. "Bu ne işime yarayacak? Birkaç soru sorduktan sonra benden tamamen şüphelenecekler. Söylesene, ben tutukluyken o defteri kim kapatacak, *sen* mi?"

Şüphesiz bir gerçekten bahsedercesine başını salladı.

"Bununla tek başıma yüzleşeceğimi sanman komik," dedim hafif alaycı bir sesle.

Beni duymamış gibi gözlerini kıstı. "Neden oradaydın?" diye sordu. "Ne kadar önemliydi senin için?" Bunu yapma sebebim beni emniyet müdürlüğünün sessiz koridoruna sıkıştırmış, suçlu komisere anlatmak için fazlasıyla önemliydi. Hatta bundan daha değerli olduğuna kalıbımı basardım. İşin başından beri aksi bir durum yaşanması

planlarımda olmamıştı. Hem çok kolay hem de kesin final vaadeden bir fikir olduğuna neredeyse emindim. Ancak Komiser Deniz bu denklemdeki sürprizdi. Bülent Ali Yaman'ın üzerine toprak atıldığında parmaklıklar ardında olmayı pek de umursamazdım. Ancak o toprağı atabileceğinden son derece şüphe ettiğim bir komisere tüm intikam arzumu emanet edip sorgumda aleyhime konuşacak kadar da delirmemiştim.

"Sorgu odasından çıktık sanıyordum."

"O gece ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Tesadüfler silsilesi!" *Yani ben de seninkini biliyorum, serseri.* İşaretparmağımı yeniden yüzüne kaldırdım. "Eğer bugün paçamı kurtarmazsan o gece yalnız olmadığım bilgisiyle birlikte her şeyi öterim." Şüpheyle dolan ve hafiften kızgınlaşmaya başlayan bakışları iki gözüm arasında mekik dokudu. Hisleri umurumda bile değildi. Havadaki parmağımla omzuna güç uygulayarak ittirdim. "Emin ol taktığın maskenin dokusuna kadar içimi dökerim, Komiser Deniz."

Geri çekilirken parmağımın temasından kurtuldu. "Senin için ne yapmamı bekliyorsun?" derken yüzünü ekşitmiş, imkânsız bir şey istediğimin altını çizmişti. "Burası emniyet müdürlüğü, Güneş Hanım. Ne yapabilirim ki? Son sözü her zaman adalet söyler ya da adına öyle deniyor."

"Ya da adına öyle deniyor? Yani sen de istisnaların farkındasın." Aniden haklı sebeplerim yokmuş gibi davranmak zorunda olmaktan nefret etmiştim. Tıpkı onun gibi yüzümü ekşittim. "Üstelik asıl adaletin benim sağlamaya çalıştığım şey olmadığını nereden biliyorsun?"

"Öyleyse bırak, bir polis olarak ben yapayım." Buna kendisinin de inandığından şüpheliydim. En azından *bir polis olarak* kısmına... Çünkü o gece pek de polis olarak oradaymış gibi görünmüyordu. Bu açıdan düşünmek onun asıl sebeplerini merak etmeme neden olmuştu. Onu tanınmaktan kurtaran maske ve fiziğini kamufle eden siyah takımıyla ortak düşmanımızın nefesini kesecek gibi görünüyordu.

O gece, Bülent Ali Yaman'ın birden fazla kişinin canını sıktığının kanıtı gibiydi. "Bunca zaman yapmış gibi görünmüyorsun."

İkimizin uzun süren bakışmasından sonra bıkkınlıkla nefes verdi. "Tamam."

"Tamam, ne?"

"Bir şeyler düşüneceğim. Şimdi tuvalete gir ve gergin ifaden geçsin diye yüzünü yıka. Yoksa tek kelime etmene bakmadan alacaklar seni içeri, benden söylemesi."

Sanki hissedebilirmişim gibi elimi yüzüme götürdüm. "Öyle bir durumda içeride yalnız kalmayacağıma emin olabilirsin." Kenara çekilmesini işaret ederken yürümeye başladım.

Aynı anda, "Emniyet müdürlüğünde bir komiseri tehdit ediyorsun," diye fısıldadı.

"Dikkatini çekerim," diye başladığım cümleyi fazla uzaklaşmadan cevapladım. "Suçlu bir komiser."

BEŞİNCİ BÖLÜM

ARDEN DENİZ

Adını sistemden silemezdim ya?

Burun kemerimi sıkıştırıp duvara yaslandım. Alenen tehdit edilmeyeli uzun zaman geçmişti, özellikle de boyu bu denli kısa birinden ilk defa geliyordu.

Asıl sebebini bilmesem de o gece benimle aynı sebepten ötürü oradaydı. Biliyordum çünkü onu üniformasını değiştirirken izlemiştim, bunu yaptığım sırada erkekliğimin kanımdaki adrenalinin altında kalması için tüm irademi kullanmam gerekmişti. Yüzünü kapatmasını, siyahlara bürünmesini, gözden kaybolmasını ve kameranın kör noktalarından ilerlemesini seyretmiştim. Hepsi hemen hemen benim adımlarımın aynısıydı.

Alarm çalmaya başladığı an planımın sekteye uğradığı ilk andı. Bir sıçış hikâyesinin ilk sahnesiydi. Bunun

hemen ardından üzerine düştüğüm *cüce cin* zaman kaybı yaratmıştı. Üstelik amber, sümbül ve biraz da fesleğen koktuğunu varsayarsak yüzü ortaya çıkmadan önce bile kimliğini gizleme konusunda pek becerikli sayılmazdı.

Kim suikast planını uygulamaya giderken parfüm sıkardı ki?

Koridorun hareketli kısmına bakış attığımda, Güneş'i bu denklemden sıyırmanın çeşitli alternatiflerini üretmeye çalıştım. Ancak yolun sonu her seferinde çıkmaza dönüyordu. Kamera görüntüleri tüm ekibin elindeydi, bizzat evinden alınmasının temeldeki sebebi de buydu. Tesbiti olağanüstü şekilde kolay yapılmıştı. *Sabır*, dedim. *Sabır. Ya sabır!* Tıpkı bir ahmak gibi bastığı yere dikkat etmemiş olmasının finaldeki bedelini ikimize ödetiyordu.

Bu fikirden nefret etsem de dosyayı tamamen üzerime almam gerekecekti. Üstelik her nasılsa, şu an bile bu cüce cinin başıma büyük bir bela olacağına yemin edebilirdim. Sorgu odasına dönüp beklemeye başladım. Asaf durmadan dosya hakkında nokta atışı yorumlar yaparken ona haklı olduğunu söylemek istiyordum. Ancak yapacağım tek şey, onu haksız olduğu yönünde manipüle etmek olacaktı. Elde kamera kayıtları varken buna sihirbazlık da denebilirdi elbette.

Güneş nihayet içeri girdiğinde kolunu tutan polisten kurtuldu. Saçlarının başlangıç çizgisi ıslaktı. Sahiden de yüzündeki gerginliği atmak için suyun çözüm olacağına inanmış gibiydi. Asaf konuşmak üzere dudaklarını araladı. Güneş'e dönüp işin prosedür kısmına geçmek üzereydi. Ama önce o cümle benden gelmeliydi.

"İl dışına çıkmak yok," diye atıldım. Asaf anlam veremeyerek aniden bana döndüğünde ona bakmayı reddettim. Bana kalırsa sorguyu izleyen diğerleri de aynı bakışı takınmıştı. "Haftada bir gelip imza atacaksın. Takip altındasın."

Başını hızla salladığı sırada dosyayı kapattım. Fiziksel olarak ve kelimenin tam anlamıyla. *O dosya artık benimdi.*

Saatler sonra Güneş'in çoktan sıcak evine vardığını düşündüğüm saatlerde rapora yazdığım satırların hiçbir doğruluğu yoktu.

"Bir ihtimale göre şüpheli Güneş Ay'ın olay yerinde bulunması, failin dikkatini dağıtarak planın bozulmasına neden olmuştur. Kamera görüntülerindeki kişinin suç işlemeye yönelik asıl eylemde bulunan kişi olmadığına dair kanaat oluşmuştur. İlgili video çözümlemesinde failin cinsiyeti ve fiziki yapısı farklılık göstermektedir."

Delil yetersizliği.

İşte bu kadar demeyi ne de çok isterdim.

Ayışığı Kitaplığı

ALTINCI BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Papatya aroması kupadan yükselen dumanla burnuma doluyordu. Sakinleştirici içeriği hakkında meraklıydım. Hem de bu mereti deneyip sonuçsuz kaldığım her seferinde... *Eh, enayi ve uslanmaz ruhum pek bir beklenti doluydu.*

Zihnim durmadan komiserin iki farklı görüntüsünü gözümün önüne getiriyordu.

Arkamı kollamaya ne kadar devam edeceğini asla bilemezdim. Tam da bu yüzden hâlâ tüm kontrol bendeyken yeni bir plana ihtiyacım olacaktı. Emniyet müdürlüğünden çıkmadan ve kartını elime tutuşturmadan hemen önce ortalarda çok görünmemem konusunda beni uyarmıştı: *Daha fazla problem çıkarma.*

Ah, canım...

Problemin tamamı olacağım.

Yani umarım.

Öne eğilip bardağı sehpaya bırakacağım sırada cam kırılma sesiyle yerimden sıçradım. Korunma içgüdüsüyle saniyeler içinde yere kapaklanmıştım. Cam kırıkları görüş açımın olduğu her yere dağılmıştı.

Yeni bir ses beklentisiyle yerimden kıpırdamadım. *Allah aşkına, biri camımı mı indirmişti?* Önce paniğin kulaklarımı sağır etmesine izin verdim. Elimde değildi, nefesim kilometrelerce koşmuşum gibi kesik kesikti.

Ağzım kurumuş ve sırtım terlemişti. Daha önce hiç kimse camımı indirmediği için bir ilki yaşıyordum. Belki de kazaydı. Belki de çocuklardı. *Pozitif düşüncenin gücünü hisset, Güneş.*

O an için yapılabilecek en mantıklı şey emekleyerek mutfağa gitmekti. Mutfak demek neredeyse sonsuz bir silah deposu demekti. Yani, papatya çayıyla dolu bir kupadan iyi sayılırdı, öyle değil mi? Emeklemenin yalnızca ilk üç saniyesinde avucuma batan cam parçası yüzünden acıyla inledim.

Şimdiden ardımda kan lekeleri bırakarak ilerlediğim yönü belli ediyordum.

Bana kalırsa akıllı olmanız bazen yetmezdi. Şans, işlerin tıkırında gitmesi açısından en önemli unsurdu. Tabii ki, bu listenin devamında büyüklerimizin duası ve dileklerimiz geliyordu. Tam da şu vakitlerde şansın benden yana olduğunu pek de sanmıyordum.

Hiç ayağa kalkmadan çekmeceden aldığım bıçağa sarılıp dolaba yaslandım. Bu kargaşanın nedeni için senaryo

üretmeden duramayan aklım bir anda ışıkların da sönmesiyle karanlıkta kaldı. Gözlerimin alışamayacağı kadar karanlıktı. Panikle dizlerimi biraz daha kendime çektim. Evimin içine sokak lambasından bile ışık girmezdi.

Neler oluyor, diyerek çığlık atmak istiyordum. *Yardım edin!*

Öylece olduğum yerde beklerken dakikalar geçiyordu. Hiçbir şeyin yaşanmadığı belki yarım saat, belki de bir saat... Korku ve beklenti beni elimde bıçak ve kanlı avuçlarımla dakikalarca olduğum yerde tutmayı başarmıştı.

En sonunda ayaklandığımda bıçağı daha sıkı kavradım. "Kim var orada?" İçeri doğru yürürken her karanlık açıya bakmaya çalışıyordum. Kim bilir, belki bir gölge ya da hareketlilik o an için hayatımı kurtarmama yardımcı olabilirdi. "Silahım var," dedim içerideki muhtemel saldırgana. "Telefonum da elimde." Caydırıcı olmaya çalışıyordum.

Işıklar tekrar açıldığında aynı anda dış kapının kapanma sesini işittim. Ağzımdan küçük bir çığlık fırlamasına engel olamamıştım. Işıkların tekrar açılmasındaki sebebin uyarılarım olmadığına bahse girerdim. Evime hırsız mı girmişti? Belki de öyleydi ama ben başka bir şeyler dönüyor gibi hissediyordum. İlk bakışta göremeyeceğim, daha mantıklı olabilecek şeyler...

Üstelik evime giren hırsızın çalabileceği tek şey bahtsızlığım veya başka bir seçenek olarak bedeviliğim olabilirdi. Hırsız bile bu evi seçmezdi. Buraya yazıyordum. *Başka. Bir. Şey. Dönüyordu.*

Hızlıca evi kontrol edip dış kapıyı kilitledim.

Ellerimdeki titreme kırık camıma baktığım her saniye

artıyordu. Korku gözümün önüne bir kart görüntüsü getirdi. Elime henüz bugün tutuşturulan bir karttı. İhtiyacım olursa diye vermişti, değil mi? Polisi arayıp göze batmak istemiyor olabilirdim ama arayabileceğim bir komiser vardı.

Suçlu komiser. Kirpikli komiser.

Cüzdanımı hazine avındaymış gibi eşelemeye başladım. "Burada olacak." Bir gün işime yarayacağına inandığım tüm kartları yere dökmeye başladım. "Şuraya koydum." Nihayet beyaz temalı, köşesi kırılmış kartı çektiğimde ismi maskeli görüntüsünü zihnimde tazeledi.

Arden Deniz.

Saniyeler içinde titreyen parmaklarımla numarasını tuşlamaya başladım. İlk çalma sesini duyduğumda, ne diyeceğimi düşünmediğimi farkettim. Sahiden, ne diyecektim? *Gece gece rahatsız ediyorum ama? Beni bir dürttüler? Hiçbir şey de çalmadılar? Adam öldürme planı yaparken sıkıntı yok ama camım indirilince ödüm koptu?*

Son seçenek gururuma inen bir darbe olacağından onu yumuşatmaya karar verdim. Bu sırada telefon kapanmak üzereyken nihayet bir ses duyuldu. "Evet?"

"Evet mi?" dedim panikle. Telefonu *alo* olarak açmayan insanlara asla anlam veremezdim. *Yani en farklı sensin tamam.* "İyi akşamlar," dedim hızlıca.

"Kimsiniz?" Uykulu erkek sesi hoparlörden konuşur gibi uzaktan geliyordu.

"Ben Güneş, bugün ve geçen geceki kız." İsmimden sonra verdiğim her iki ayrıntıya gerek olup olmadığını merak ettim. Cevap beklerken çoktan dudağımı kemirmeye başlamıştım. "Kartını vermiştin ya hani..."

"Evet, evet. Adın seni tanımam için yeterli oldu." Cümlenin sonu öylece havada bittiğinde konuşmamı beklediğini anladım.

"Evime biri girdi. Yani sanırım."

"Sanırım mı?" Ses yakınlığı değişince hoparlörden çıktığını anladım. Tamam, bu ciddiye alındığımın kanıtı niteliğinde olabilirdi. "Biri ya girmiştir ya da girmemiştir."

"Birini görmedim ama kesinlikle duydum, içeride biri vardı."

"Neler olduğunu baştan anlat."

Emrini hızla çözüme yaklaşmamı sağlayan bir adım olarak düşünecektim. Açıkçası bu gece ödüm kopmuştu ve tekrarı olmayacağını bilmeye ihtiyacım vardı. "Biri camımı indirdi ve ışıklarım açılıp kapandıktan sonra dış kapının kapanma sesini duydum. Evde şu an kimse yok."

Lafım bittiğinde önce nefes sesi duydum. Sabır mı diliyordu? *Belki.* Tüm gerilim serüvenimi, "Hemen polisi aramalıydın," diye savuşturdu. Duruma pek de yardımcı olmuyordu.

"Öyle yaptım."

"Peki beni niye aradın?"

"Bu denklemdeki polisin kim olduğunu sanıyorsun? Bana dikkat çekme diyen sendin."

Bir anda öksürmeye başladı. "Şşt." Ne olduğunu anlayana kadar devam etti. "Telefonla konuştuğunu unutma." *Telefon dinleniyor olabilir* demek istiyordu. Doğruydu, bu geceki aptallığımı doğrudan papatya çayına bağlamak istiyordum.

"Öyleyse?" dedim boşluğa bakarak.

"Bu numaraya konum at."

Rahatlamayla nefes verdim. "Geliyor musun?"

"Hayır, geçmiş olsun çiçeği göndereceğim." Yalnızca birkaç saniyelik sinir bozucu sessizlikten sonra, "Sen o planı nasıl oldu da yaptın bilmiyorum." O geceki zekâmı küçümsediğinde cevap vermek için ağzımı aralamıştım ki, anlık tek seçeneğimin o olduğu aklıma geldi. Bu ağzımı yeniden kapatmak için yeterli bir sebepti. "Bana konumunu at."

YEDİNCİ BÖLÜM

ARDEN DENİZ

Telefonda sesi az önce kaldırımdan kazınmış gibi çıkıyordu.

Üstelik bu ton beni tehdit ederken kullandığından daha kibardı. Ona rest çekmeyi ve başının çaresine bakması gerektiğini söylemeyi çok istediğimi inkâr edemezdim. Ama hemen sonra aklıma sorgu odasından lavaboya gitme bahanesiyle çıkıp tüm ciddiyetimi baltalaması geldi. Durdum ve sabır diledim. "Bana konumunu at."

Söylediğimi onaylarken telefonun diğer ucunda kafasını salladığını hayal etmek zor değildi. Kızın zekâ seviyesiyle ilgili erken yorum yapmak istemiyordum ama beni buna kendi zorluyordu. Çünkü iyi bir cinayet için gerekli olan üç şey vardı: Dikkat. Hız. Her şeyi düşünülmüş bir plan. Onda ise bunlardan yalnızca biri vardı. Hız. Bizi sor-

gu odasında buluşturan şey hayat değildi, bu listenin geri kalanının onun bünyesinde eksik olmasıydı.

Arabayı çalıştırmadan önce haritalardan konumunu açtım ve kafamın içinde bir rota çizmeye çalıştım. Bağcılar'da yaşıyordu. En az kendisi kadar sorunlu bir semtte oturuyor olması nedense beni hiç şaşırtmamıştı.

Evine fazla dikkat çekmeden girmem en hayırlısı olacaktı. Takip şartıyla serbest bırakılmış bir baş şüphelinin aynı gece evine giren komiser hoş fikirlere yol açmazdı. Hem de dosyadan sorumlu komiser? *Vay vay vay.*

Gerçekten de gece yarısı sorguya çektiğim şüphelinin evine gizlice gidiyordum. Üstelik suç ortaklığımı korumak için... Dairenin kapısına vardığımda birkaç saniye bekledim. Zile basmadan önce gömleğimin yakasını düzelttim. Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum ama refleks haline gelmişti işte.

Zile basmamla kapının açılması arasında geçen kısa sürede kendimi neyle karşılaşacağım konusunda hazırlamaya çalıştım. Ancak kapı açılıp Güneş'le göz göze geldiğim anda hazırlığımın pek de işe yaramadığını fark ettim.

Karşımda telaşlı ve kırmızı bir surat vardı. Açık sarı saçları dağınıktı ve solgun teni onu çok kırılgan gösteriyordu. Gözlerinin içindeki huzursuzluk bana doğru güçlü bir rüzgâr gibi çarptı. "Geç kaldın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Geldiğim için teşekkür etmek yerine bu tepkiyle mi karşılaşıyorum?" diye sordum sakin bir ses tonuyla. "Hem de seni bu saatte ziyaret etmemin benim için ne kadar büyük bir risk taşıdığını varsayarsak."

Güneş bir süre sessizce yüzüme baktı. Ardından hafifçe

yana çekilip içeri girmeme izin verdi. Daireye adım attığım anda ortamdaki gergin hava üzerime yapışmış gibi hissettim. Salonun ortasındaki kırık camları görünce kaşlarımı çattım. "Ciddi misin?" dedim yere bakarak. "Hangi yüzyıldayız? İçeri taş mı attılar?" Genelde kurşun sıkarlardı, gerçi bunu yapmadıkları için şükretmesi gerekebilirdi.

Güneş başını sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Üstelik ışıklarım da söndü. Evimde biri vardı, bundan eminim." Telefonda söylediklerini tekrar ediyordu.

Düşünceli adımlarla odayı dolaştım. İzler ve cam parçalarını inceledim. Ayakkabı izleri ve açık sigorta kapağına bakılırsa gerçekten de eve biri girmiş gibiydi. Bakışlarımı Güneş'e çevirdim. "Korktun mu?" diye sordum, sesim umduğumdan daha alaycı çıkmıştı. Evet, kindar biri olmam sır değildi.

Güneş'in gözleri kısıldı ve hafifçe çenesini kaldırdı. "Hayır. Tedbirli davrandım sadece."

Göz ucuyla televizyon ekranında oynayan çizgi filme baktım. "Evet, belli oluyor," derken hafifçe gülümsedim. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve derin bir nefes aldım. "Birinin seni korkutmak istediği çok açık. Sebebini tahmin edebiliyor musun?"

Gözlerini kaçırdı. Yüzünde beliren ifade netti. Bir şeyler biliyordu. "Hayır. Hiçbir fikrim yok."

Başımı eğip onu dikkatlice inceledim. "Eğer bana güvenmezsen sana yardım edemem."

Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde henüz düşüncelerini söyleme konusunda emin değilmiş gibi görünüyordu. "Sana güvenmem gerektiğine beni ikna etmen lazım."

Yanlış duymuşum gibi davranarak, "Affedersin?" diye çıkıştım. Benimle ilgili düşüncelerini filtresiz bir şekilde aktarmasına henüz alışamamıştım. "Buraya gelerek mesai yaptığımı falan mı düşünüyorsun?"

Yüzüme öylece bakarken elleri iki yana düştü. "Bana kalırsa, burada olmaktan pek mutlu değilsin. Ama şansa bak ki, arkamı kollayacağına söz verdin."

Yalnızca birkaç saatlik iletişimimize bakarsak, minnettar olmamak tam onluk bir hareketti. "Hah." Düşünceli bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Böyle ilerleyeceksek her sözümü harfiyen yerine getirmen gerekecek..."

"Aslında..."

"Çünkü..." Sözümü bölen sesini bastırmak için az öncekinden daha yüksek sesle devam ettim. İşaretparmağım öğretmen edasıyla havaydı ve hâlâ antrede dikilirken onu azarlıyormuşum gibi görünüyordu. "...burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilen biri varsa o da benim."

Güneş'in omuzları düştü, nefesini dışarı verdi. Belli ki dudaklarını yalarken söyleyeceklerini de yutmuştu.

"Anlaşılmayan bir şey var mı?" Abartıyor muydum? *Belki.*

Sakin bir şekilde başını salladı. Hoşuna gitmese de benim seçtiğim yoldan yürüyecekti.

Başka bir meydan okumayla daha cevap vermek yerine hafifçe başımı sallayıp daireyi kontrol etmeye devam ettim. İçimdeki ses Güneş'in etrafındaki gizemlerin çözülmesi gerektiğini söylüyordu. *Neden oradaydı? Neden aynı kişinin canını almaya çalışıyorduk?* Bunun gibi sorularla dolu koca bir listem vardı. Ama bu gece için öncelik-

li görevim onu korumaktı. En azından şimdiye dek böyle düşünüyordum.

Yanına doğru ilerledim ve kapıyı kilitleyip ona döndüm. "Ne yapmamı istersin?"

Güneş şaşırmıştı. Endişeli yüzü alaylı bir gülüşle dağılınca gururumun tehlikeye girdiğini hissettim. "Az önce burada işleri bildiğini söyleyen bir kamikaze vardı."

"Adamın peşinden koşup yetişecek değilim," diye isyan ettim. "Polis ekipleri yerine beni aradığın için de ilk şansını kaybetmiş oldun. İletişimimizi tehlikeye atamayız." Bir şeyleri yeni fark etmişim gibi duraksadım. "Bunların hiçbiri sana mantıklı gelmiyor mu? Neden en basit şeyi bile açıklamak zorundayım?"

"Mantığımı küçümseme."

"Ah, asla yapmam." *Çünkü küçümseme dozumu açıkça söyleyecek samimiyeti görmüyorum.* "Başına bir adam dikerdim ancak kimseyi bu işe karıştıramayız. Belli ki bu geceki durum bizim olayla ilgili. Bugün diğer hizmetliyi ve Bülent Ali Yaman'ı tekrar emniyet müdürlüğüne çağırdık. Onun isteğinin aksine senin tutuklanmadığını öğrenince sinirden yakasını gevşetmesini izledim."

Yüzü şaşkınlıkla çarpıldı. "Bizzat benim tutuklanmamı mı istiyordu?"

"Kimlik tespitinde ismini şimşek gibi verdi diyebilirim." Bunu kelimelere dökünce yeni soru işaretleri doğmuştu. Gözlerimi kıstım. Belki de bu şüpheyi fark ettiğinden ya da az önce söylediklerimden dolayı sırtı dikleşti. "Sanırım davanız karşılıklı olarak kişisel?" Bunun bir soru olduğunu fark etmesini diledim.

"Öyle görünüyor," diyerek onayladığında ani dürüstlüğüne şaşırdım.

Burada işim bitmiş gibi ellerimi birleştirdim. "Şu anlık ortada bir sorun yok gibi duruyor. Zaten aynı gece tekrar edeceğini sanmam."

"Yani öylece gidecek misin?" Bir sorudan çok bunu yapamayacağımı söyler gibiydi.

Dudağımı bükerek başımı salladım. "Tekrar ediyorum, şu an için ortada bir sorun yok. Yarın sokağın güvenlik kameralarını kontrol ettiririm. Sen de bir arkadaşını çağır istersen." Söylediklerimi düşünürcesine bakışları üzerimde gezindi.

Başını iki yana sallarken hızla adımlarla dış kapının önüne geçti. Hareketlerini ilk defa tanık olduğum bir şov gibi izledim. "Hayır, hayır, hayır." Başka bir zaman olsa bu davranışı çok farklı şekillerde yorumlardım ama bu gecelik karşımdaki kızın sebeplerini anlayabiliyordum. Her ne kadar açıkça söylemese de korkmuştu. Normal şartlarda gurur yaptığı konunun canına mal olabileceğini, yaşadığı endişenin normal olduğunu söylerdim. Hatta sakinleşmesi gerektiğini de ekler, omzuna teselli eli koyduktan sonra bir bardak su bile uzatırdım. Ama o hâlâ birkaç saat önce tanıdığım serseri Güneş'ti. İlk tanıştığımız andan beri sıkıntılı ve başa bela biriydi.

"Anlamıyorsun, kimseyi buraya çağıramam. Başka kimsenin başını belaya sokamayız."

Ellerimi belime koydum. "Yani benimkini soktuğunu kabul ediyorsun."

Gözlerini devirdi. "Bu tamamen kendi şovundu, bir suçlu arıyorsan içeride boy aynam var."

Hayatıma bir bomba gibi düştüğünden beri içimden ne kadar çok sabır dilediğimi düşündüm. Parmakla sayamayacağım kadar çok olduğu kesindi. Derin bir nefes alırken yüzüne baktım, sakin bir şekilde beni izliyordu. *Yüzüme bakınca sabrımın taştığını görebiliyor muydu?* "Tamam, şöyle yapıyoruz." Elimi tekrar kapının koluna koyduğumda dışarıdan onu sıkıştırmışım gibi görünüyordu. Oysa bu küçük, garip evde sıkışan bendim. "İleride bir yere arabamı park ettim. Ben arabada uyuyacağım, sen de eğer bir şey olursa aynı telefondan beni arayacaksın."

Gözleri benimkilerden uzaklaşıp doğruca kırık cama kaydı. Şimdiden bu planın aklına yatmadığını görebiliyordum. Bir pislik gibi görünmek istemiyordum ama ilk kez bir kadından koşarak kaçma dürtüsü duyuyordum.

Bunun iyi bir fikir olmadığını belli edercesine başını iki yana salladı.

İçimden *lanet olsun* deyip düşünmek için birkaç adım geriledim ve daireyi incelemeye başladım. Maalesef karşımda ne yapacağını bilmeyen biri gibi duruyordu. Ne yazık ki, böyle duran birini gördüğümde *hayır* diyemeyen bir enayiye dönüşüyordum.

"Burada kalabilirsin," dedi güç bela çıkan sesiyle.

Durduğum yerde yavaşça arkama döndüm. Gözlerini bana değil, yere sabitlemişti. Saçının ucunu parmağına dolayıp çözüyordu. İçinde bulunduğumuz durumun onun için ne kadar rahatsız edici olduğunu tahmin edebiliyordum çünkü benim için de hiç farklı değildi.

"Yani, tekrar eve girerlerse diye..." dedi aceleyle. Ardından bana bakıp kaşlarını hafifçe çattı. "Elbette salondaki kanepede yatacaksın."

Teklifinde belirgin bir istek ve aynı zamanda da utanç

vardı. İçimdeki dürtü hemen *hayır* demek istiyordu. Ona yardım etmek ayrı bir şeydi ama geceyi aynı evde geçirmek? Bu bambaşka bir sorundu. Özellikle de şu anki konumlarımızı düşününce... Ben davayla ilgilenen kişiydim, o da dava dosyasının içindeki şüpheliydi.

Yine de dudaklarımdan çıkan kelimeye engel olamadım. "Tamam."

Güneş başını salladığında kendi kendime lanet okudum. İç sesim bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu yüksek sesle haykırıyordu ama şu anlık buna kulaklarımı kapatmaya karar vermiştim. Ona söylediklerimi hatırladım. Ben bu işin nasıl yürüdüğünü bilen taraf olmalıydım, değil mi?

Zihnimin içinde başlayan savaş beni yavaşça tüketirken sessizliği o bozdu. "İyi." Şaşkınlığını gizlemek için kısa kesmiş gibiydi. Eliyle kanepenin olduğu yeri gösterdi. "Battaniye ve yastık getireyim."

Yavaşça salona döndüm ve başımı sallamakla yetindim. Bu gece isteklerini hızlı bir şekilde kabullenmiştim ve bunu tamamen kendi isteğimle yapmıştım. Güneş'in yastıkla battaniye getirmek için gittiğini duyduğumda, kendimi kanepenin kenarına bıraktım. Yorgunluk üzerime bir kaya gibi çökmüştü.

İşin kötü tarafı, içten içe onun haklı olduğunu biliyordum. Kapının önündeki arabada sabahlamak yerine, burada kalmam gerekiyordu. Aynı kişi ansızın geri dönmeye karar verebilirdi. Bense onu koruyabilecek biriydim. Başka birini aramadığına göre tek kişi bile olabilirdim. Kısacası burada kalmam en mantıklısıydı. Bu her şeyi daha da karmaşık hale getirse bile...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Melis: Kamera ruhu gelmeyen boğdurulacak dedi.
(Baygın köpek balığı çıkartması)

Melis'in mesajını okuduktan sonra telefonu yatakta kenara atıp gözlerimi ovaladım. "Hayır ya." *Hayatım altüst olurken işe gitmek istemediğim için özür dilerim, Kamera Ruhu.* Kalkıp hazırlanmak, yatağımı toparlamak ve salonda öylece bıraktığım cam kırıklarını temizlemek aniden dünyanın en külfet işi gibi görünmüştü. Cam kırıkları... Ani bir hatırlamayla ayaklandım. *Dairemde hâlâ bir komiser vardı.*

Çıplak ayaklarla yürürken bastığım yerlere iyi bakmaya çalışıyordum. Yeni uyanmış olmamın elbette buna bir katkısı olmuyordu. Gözüm kanepeye takıldı. Yastık düzgünce katlanmış, pike kenara bırakılmıştı.

Boştu.

Rahatlamayla nefesimi verdim. *Oh be.* Böylesi çok daha iyiydi. Teşekkür etmek ya da kibarlık göstermek zorunda kalmamıştım. Camı nasıl tamir ettireceğimi ve buna benzer bir durumda ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu. Her seferinde komiseri arayacak yüzüm yoktu.

Şerefimizi, onurumuzu da mı kaybedelim?

Her seferinde, *"Ay, sen korktun mu? Vah vah!"* alaylarını dinleyemezdim çünkü dün gece oldukça eğleniyor gibiydi. Her şeyi halledecektim, kendi kendimi korumanın bir yolunu bulacaktım.

Evdeki yalnızlığımın verdiği rahatlamayla kollarımı esnetmeye başladım. Omuzlarımı hafifçe çevirip boynumdan gelen çıtırtıyı hissettim. Sessizlik huzurluydu.

"Cam kırıkları hâlâ yerde. Üzerine basarsan her yer kirlenir."

Sesle birlikte kalbim göğüs kafesimde çılgınca atmaya başladı. Yüksek perdeden attığım çığlık kendi kulaklarımı bile acıtmış, vücudum refleksle geriye sıçramıştı. Ellerimi göğsüme koydum. Nefesimi tekrar düzene sokmam uzun sürdü. Gözlerimi kocaman açmış, sesin sahibine bakıyordum.

"Deniz?!" Adı buydu değil mi? Mutfağın kapısının eşiğinde, elinde içi cam kırıklarıyla dolu siyah çöp poşetiyle öylece duruyordu. Ne zamandır oradaydı? Sakin, hatta biraz da alaycı bakışlarla bana baktı. "Neden hâlâ buradasın?!" dedim nefes nefese. "Yani... gittiğini sanıyordum."

Bir anlığına duraksadı. Sonra hafifçe başını eğip poşeti yere bıraktı ve bana doğru birkaç adım attı. Sakinliği si-

nir bozucuydu. "Unuttuysan biri gece yarısı camını kırıp evine girdiği için hâlâ buradayım. Yine dünyanın değil, evrenin en kibar insanısın."

Sinirle yüzümü buruşturdum. "Sen evine saldırgan giren insanlara böyle mi yaklaşıyorsun?" Bana ne olduğunu anlamamış gibi baktığında ekledim. "Ölüm sessizliğiyle?"

"İlk olarak, adım Deniz değil, Arden Deniz." Hafifçe omzunu silkerek bana bir adım daha yaklaştı. "Son olarak, uyandığımda evin hâlâ bir saldırı mahalli gibiydi. Hızlıca toparlayıp çıkayım dedim ama planladığım gibi olmadı." Duraksadı ve gözlerini yüzümde gezdirdi. "Geç kalktın."

Arden Deniz. Asıl ismini öğrendiğim için şimdi ona yepyeni bir gözle bakmam gerekecekti. Daha önce bana kartını verdiğinde içinde yazan isme dikkat bile etmemiştim. "Biraz zor uyudum." Derin bir nefes alarak onu görmezden geldim ve yerde kalan cam kırıklarına doğru yürümeye başladım. "Burayı temizlemene gerek yoktu. Kendim halledebilirdim."

Arden'in sesi arkamdan geldi. "Anladım. Bu minnettar olma şeklin." Bir anlığına sessizce düşündüm. Gerçekten de biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı. İç çekip omuz silktim. Arden poşeti bağlayıp kapıya dönerken baş selamı vermekle yetindi. "Deniz..." Düzeltmeden önce aceleyle başımı salladım. "Arden bey ya da komiser?"

Hafifçe gülümsedi. "Birini seçmen gerekecek."

Gözlerimi devirdim. Ona hangi isimle sesleneceğime anlık değişen ruh hallerim karar verecekti. "Geldiğin için teşekkürler."

Ağzımdan çıkan kelimelere çok şaşırmış gibi gözlerini

kocaman açtı. "Bu işlerde yenisin. Kendine çok yüklenme." Kapıyı açıp uzaklaşmadan önce bir kez daha bana döndü. "Ha, bir de beladan uzak dur. Görüntülerden bir şey çıkarsa haber veririm."

Yerdeki çöp poşetine baktım. Cam parçaları toplanmıştı ama asıl mesele hâlâ çözümsüz duruyordu. Pencerenin kırık camı. Ona doğru yavaşça yaklaştım. Çerçevenin alt köşesi tamamen dağılmıştı ve kesik kenarların sertliği hâlâ oradaydı.

Telefonun uzaktan gelen titreşim sesini duyduğumda daha fazla beklemeden çekmeceden geniş koli bandını aldım. Sıyrılmış köşelere bantları dikkatlice yapıştırmaya başladım. Her katta parmaklarım yapıştı, her bastırışta içimde bir şeyler daha çatladı sanki.

Yalnız olmak güzeldir, diye hatırlattım kendime. *Güzeldir, Güneş.*

Son parçayı da yapıştırdıktan sonra geri çekilip yaptığım işe baktım. Çirkindi ama iş görürdü.

Derin bir nefes aldım, eğer biraz daha oyalanırsam bu camı tamamen yaptıracak para hiçbir zaman cebime girmeyecekti. Bu yüzden beklemeden çantamı kaptım ve yürümeye başladım.

Yeni bir gün, yeni bir karmaşa demekti. Fakat her sabah kendime şunu hatırlatıyordum: *Benim adım Güneş Ay ve hâlâ hayattayım.*

Şimdilik...

Beşiktaş'ta çalıştığım kulübün kapısından içeri adım attığım anda havanın değiştiğini fark ettim. Normalde loş ışıklar ve fonda çalan hafif elektronik müzikle karşılanırdım. Şimdiyse sahne ışıkları yanmıyordu, müzik susmuştu ve kulübün içi tekinsiz bir sessizliğe gömülmüştü.

İçeri girer girmez, gözüm sahnenin önüne dizilmiş kalabalığa takıldı. Tüm çalışanlar... *hepsi sıraya dizilmişti.*

Beni gördüğünde Melis'in kaşları çatıldı. Gözlerini kocaman açtı ve *çabuk* dercesine yan tarafını işaret etti. Ne olduğunu anlamak için duraksamaya bile cesaretim yoktu. Yanında duran Süha sadece omuzlarını kımıldatmakla yetindi. Her zamanki gibi donuktu ama çenesinin kasıldığı belli oluyordu. Azar mı işitmişti o? *Bu biraz olsun yüzümü güldürürdü.*

Sahnenin hemen önünde, kadife iple ayrılmış bir alanın içinde patronumuz Edis Bey duruyordu. Buz gibi bakışları çalışanlarının üstündeydi. Genelde bizi yalnızca başımız beladayken böyle dizerdi. Üstelik sorun kendisinden kaynaklı olsa dahi mutlaka aramızdan suçlayacak birini bulurdu. Sessizce yanına yaklaştığımda Melis hafifçe koluma dokundu. "Hiçbir şey söyleme. Az sonra konuşacakmış."

Edis Bey en sonunda durdu. Ellerini arkasından çözüp öne aldı ve parmaklarını birbirine kenetledi. O her zamanki ipeksi ama tehditkâr sesiyle, "İki gece önce çok özel bir müşterimizin bir eşyası kaybolmuş," dedi. Ortamda dalga gibi bir kıpırtı oluştu ama kimse ses çıkarmaya cesaret edemedi. "Yaşananları bu sabah öğrendim. Dün akşam

bilseydim çok daha iyi olurdu çünkü birkaç dakika içinde aynı müşteri tekrar burada olacak ve hâlâ ona verecek bir cevabımız yok."

Sesinin düşmesiyle aynı oranda gerginlik artıyordu. "Şimdi..." dedi gözlerini sıralı bedenler arasında gezdirerek. "Bunu bir polis meselesi haline getirmeden önce burada çözüm yollarını deneyeceğiz."

İçimden bildiğim tüm küfürleri sıraladım. Bu iş resmi yolla değil, baskıyla çözülecek demekti. Edis Bey bir adım ileri çıktı. "Bir şey duyanlar ya da görenler varsa konuşsun. *Şimdi.*"

Herkes sessizdi. Birkaç saniye daha geç baksaydım Süha'nın göz ucuyla beni izlediğini gözden kaçıracaktım. O kadar sessizdik ki, aramızdan birinin yutkunduğunu duydum.

"Demek öyle," dedi Edis Bey. "Anladığım kadarıyla hepinizin hafızası o gece aynı anda bulanıklaşmış." Yalandan gülümsemeye bile gayret etmiyordu artık. "Melis," dedi adını özellikle vurgulayarak. "Sen o gece içerideydin, öyle değil mi?" Arkadaşımın yanımda kaskatı kesildiğini hissettim.

Melis başını öne eğdi. "Ben sadece barın arkasındaydım. O gün sahneye bile çıkmadım."

Edis Bey başını eğip ona uzun uzun baktı. "Nerede olduğunu biliyorum. Kamera kayıtları elimde." Elini kaldırdığında herkes hareket etmeyi kesti. "Bu gece bazı maskeler düşecek. Eğer gerçekleri kendim öğrenirsem böyle sakin olmayacağım. Bilin istedim." Önümüzde volta atarak konuşmaya devam etti. "Ben bu işi sokaktan

öğrenmedim. Kimsenin cebindeki eşyayla da ilgilenmem. Fakat biri gelip de 'Kulübünüzde çantam çalındı, içinde altı haneli bir mücevher vardı' derse, işte o zaman yakından ilgilenirim."

Nefesimi tuttum. Altı haneli mi?! Kim o kadar pahalı bir şeyi çaldırıp araya polisi sokmazdı ki? Yani bu saçma sapan bir çanta meselesi değildi. Açıkçası bu gerçek bir felaketti. "Benimle oyun oynayan olursa; mekânın dışına polis değil, ambulans çağırırız. Anladınız mı? Süha, sen benimle gel."

"Anladık," diye mırıldandı çoğu kişi. Bense yalnızca başımı sallamakla yetindim, onca erkek sesinden benimkini ayırt edemezdi sonuçta.

Edis Bey, Süha ile birlikte gözden kaybolduğunda Melis bana doğru döndü. Yüzünde az önce içinde sıkıştığı korseden çıkmış gibi bir ifade vardı. "Bu iş bok kokuyor."

Söylediğine katılıyordum. *Hem de fazlasıyla.* "Ne zamandan beri böyle dikiliyorsunuz siz?"

"Biraz olsun pişmanlık hisset diye söylüyorum, sana mesaj attığımdan beri." Saçını kulağının arkasına sıkıştırırken tamamen yalandan surat asıyordu. "Utanır mısın? Sanmam."

Melis'i izlerken iki şık arasında kaldım. Ya başıma gelenleri şimdi anlatmaya başlayacaktım ya da kötü kaderin bana öğrettiği gibi biraz hırpalanıp, sorunlarımı çözdükten sonra ona dökülecektim. Benim aksime Melis'in çenesi düşüktü. Ağlamaktan çekinmez, her sorununu tüm analizleriyle anlatırdı. Onun için şeffaf olmak o kadar kolaydı ki, bazen kendimi konuştuklarını dinlemekten çok bunu nasıl yaptığını düşünürken bulurdum.

"Beni dinliyor musun?" Arkadaşımın sesiyle yeniden içinde bulunduğum ana döndüm.

"Yok," dedim hızlıca. Aslında itiraz etmek istememiştim. Sadece kendi düşüncelerimde kaybolmuştum. "Yani yok derken..." Aniden yüzü ekşi bir ifadeye bürününce burnumdan güldüm. Arkasını döndüğünde peşinden gittim. "Ya nereye gidiyorsun? Lütfen affet beni, prenses." Ona takılıyor olmam ortamın gergin havasını dağıtıyordu.

"Kötü bahaneler deyince de seni konuşalım, Güneş Ay."

Sırıttım. "Bir şey oldu," dedim gülüşüm yavaşça solarken. Yapabileceğim en iyi başlangıç bu muydu bilmiyordum ama aklıma gelenlerin iyisiydi.

Melis, "Nasıl bir şey?" diye sorarken ciddileşmişti.

"Dün gece biri camımı patlattı." Cümlemin sonuna doğru ela gözleri irileşti. "Işıklar söndü, adım sesleri bile duydum."

Az önce yaslandığı bar tezgâhından doğruldu. "Sen gerçekten akılsızsın. Neden beni aramadın?" Yüzüme problemin tamamı benmişim gibi bakıyordu. Üstelik ellerini ve kollarını endişeyle bir sağa bir sola savuruyordu.

"Başka birini aradım."

Kaşlarını çattı. "Kimi? Polisi olsa iyi olur."

İstemsizce burnumdan güldüm. "Bir nevi doğru."

"Kızım delirtecek misin insanı? Doğru düzgün anlatsana şu olayı."

Nereden başlayabilirdim ki? Eğer tüm konuya hâkim olmasını istiyorsam doğumumdan başlamam gerekecekti.

Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki, kulübün kapısı gürültüyle açıldı.

İçeri giren adamın varlığı odadaki her bakışı mıknatıs gibi üzerine çekmişti. Ellili yaşlarını çoktan geride bırakmış olsa da zamanın onda yalnızca güç ve otorite bıraktığı aşikârdı. Bu otoritenin bünyemde yarattığı o mide bulandırıcı his hemen eski yerini buldu. Adamın gözleri çökmüş, alt kısımları da morlaşmıştı. Çevresini incelerken sanki her şeyi satın alabilecekmiş gibi bir özgüvenle bakıyordu. Hafifçe kırlaşmış saçları titizlikle geriye taranmıştı.

Aniden baş gösteren ağız kuruluğumu gidermek için sesli bir şekilde yutkunmak zorunda kaldım.

Burada ne işi vardı?

Lacivert takım elbisesinin kesimi kusursuzdu, ceketin cebindeki ipek mendilin parlaklığı görenleri rahatsız edecek kadar belirgindi. Yanındaki genç kız ise ancak yirmilerinin başında, belki de benimle yaşıt gibi duruyordu. Kız elindeki pahalı çantayı dirseğine indirdi ve manikürlü parmaklarını ovaladı. Bu bile gösterişli ortamların müdavimi olduğunun kanıtı niteliğindeydi. Neredeyse yaşıt gibi görünmemize rağmen birbirimize hiç benzemiyorduk. *Hem de hiç benzemiyorduk.*

İtiraf etmeliydim ki, kızın üzerindeki mini elbiseyle kombinlenmiş elmas kolyesi göz alıcıydı. *Hepinizin borçlarını kapatacak kadar pahalıyım*, diye bağırıyordu.

Bebek burnu sahiden de kalkıktı. Bana sorulsaydı, kızının da öyle olduğuna bahse girebilirdim. Karşımdaki iki figürü gördüğüm anda yerimde donakaldım. Sırtımın dikleştiğini bile saniyeler sonra fark etmiştim.

Kalbim göğsümde sert ve düzensiz ritimlerle çarpmaya başladı.

Sanki zihnimi okumuş gibi, "Bülent Ali Yaman?" dedi Melis. Bu, bir saniyeliğine ona merakla bakmama sebep oldu. Onun gözleriyse kapıdaki adamdaydı.

"Onu tanıdığını bilmiyordum."

"Yapma, Allah aşkına." Dudaklarından gülmeye benzer kısa bir nefes savruldu. "Onu tanıyanların listesi tanımayanlardan daha kalabalık."

Bülent Ali Yaman tek kelime bile etmeden yürümeye başladı. Yanındaki kız hâlâ kolundaydı ama dikkatler asla onun üzerinde olmamıştı. O sadece pahalı bir parça gibiydi. *Bir aksesuar.*

Bülent'in bakışları doğrudan bana yöneldi.

Gözümün içine öyle sabit ve sessiz bir şekilde baktı ki, içim aniden buz kesti. Sadece göz temasımızdan bile burada oluşunun temelinde bir kurnazlık yattığını anlamıştım. Yüzüne karşı bağırarak *çözülmez bir bilmece olmadığını* söylemek istedim. Adamın yüzünde hastalıklı bir bilmişlik ifadesi vardı.

Bana baktı. *Uzun uzun.* Ardından tek kelime etmeden başını başka yöne çevirdi ve kulübün arkasında yer alan Edis Bey'in odasına doğru yöneldi.

Kapı kapanmadan önce Edis Bey'in itaatkâr sesi duyulmuştu. "Bülent Bey, geçin lütfen ayakta kalmayın."

"Burada ne işi var ki?" diye sorarken hâlâ kapanan kapıya bakıyordum. Daha önce buraya uğradığını hiç görmemiştim. Onun daha kaymak tabaka mekânlarda takıldığına yemin edebilirdim. Onu öldürmeye kalkışmanın

ikinci gününde çalıştığım yere geliyordu. Üstelik bizzat adımı vererek tutuklanmamı talep etmişti ve istediği olmayınca da öfkelendiği bilgisini unutmamak gerekirdi.

Bir şeyler karıştırıyordu.

Burada oluşunun tesadüf olduğuna asla inanmıyordum.

"Ben de sana sormayı düşünüyordum," dedi Melis canımın daha fazla sıkılmasına sebep olarak. *Bu adam burada ne yapıyordu?* Düşüncelerim yüzüme fazla yansımış olmalıydı ki, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet." Başımı sallarken hem onaylıyor hem de kendime gelmeye çalışıyordum. "Gayet iyiyim. Her şey aniden çok garip geldi." En azından son kısmı yalan değildi.

"Bu doğru."

Çok geçmeden kapı yeniden açıldı ve Süha içeriden başını uzattı. Gözleri ortamı taradıktan sonra beni buldu.

O an her şey yavaşladı.

Süha normalde duvar gibi biriydi. Tepkisizdi, sadeydi, yağcıydı. Ayrıca etrafa dümdüz bakardı. Ancak bu kez bakışlarında bir gerginlik vardı. Uyarı ve kararsızlığın birleşimi gibiydi. Ben de onun bakışlarına karşılık verirken konuşmaya başladı. "Güneş." Sesi beklenmedik şekilde yumuşaktı. "İçeri gelmen gerekiyor."

Onu doğru duyup duymadığımdan emin olmak için etrafıma bakındım. Melis de benimle aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki, adamın yüzündeki ifadeden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

"G- geliyorum," derken kafa karışıklığıyla kekeledim.

Melis ellerini *neler oluyor* dercesine iki yana açtı.

Cevap olarak dudağımı bükmekle yetindim. Sahiden neler olduğunu bilmiyordum.

Hızla ilerleyip odaya girerken Süha geçebilmem için kenara çekildi. Ona bakışlarımla ne olduğunu sorsam da ısrarla gözlerini kaçırıyordu.

"Geç bakalım şöyle, Güneş," dedi Edis Bey.

Ben odanın içindeki yerimi alırken deri koltuklara yerleşmiş olan Bülent Ali Yaman tüm dikkatini üzerimde tutuyordu. Ona kısa süreliğine de olsa bir bakış atmayı reddediyordum. Yanındaki kız ise yüzüklerini düzeltmekle meşguldü. Parmaklarında çevirip dururken kendimi onu izlemeye kaptırdım.

"Bülent Bey'i tanıyorsundur belki." Patronumun sesi beni hipnozumdan çekip çıkardı.

"Pek değil." *Hem de nasıl tanıyorum.*

Verdiğim cevaba karşılık olarak Bülent'in burnundan güldüğünü duydum. *Herkes senin egonu beslemek zorunda değil, hoşaf beyinli.*

"Öyleyse adını mutlaka duymuşsundur. Salonda söylediğim gibi iki gece önce talihsiz bir olay yaşanmış."

Başımı salladıktan sonra elimi sandalyeye attım.

Patronum, "Oturma," dediğinde bir anlığına donakaldım. "Kısa sürecek."

Gerginlikle yutkundum. Gözlerim Süha'yı aradı ama o sessiz bir gölge gibi duvar kenarındaydı. Artık yüzüme hiç bakmıyordu.

"Güneş Ay." Edis Bey'in sesindeki ipeksi tını bu kez daha soğuktu. "Bugün Bülent Bey yeniden kulübümüze

şeref verdi. Yanındaki misafirinin sayesinde bazı sorulara cevap bulduk."

Yeniden mi? *Hiç sanmıyorum.* Bülent'i iş yerimde görsem bunu kesinlikle hatırlardım. Bakışlarım istemsizce genç kıza kaydı. Göz göze geldik. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Bu ifade alaycı mıydı, yoksa uydurma bir güven ifadesi miydi anlayamıyordum.

"Sana doğrudan soruyorum, Güneş." Demek artık dolaylı bir şekilde konuşmuyorduk. "İki gece önce burada mıydın?"

Boğazım kurudu. "Evet," dedim sesim çatlamasın diye yavaşça konuşarak. *Pekâlâ. Bakalım bu nereye gidecek?* "Her zamanki gibi barın arkasındaydım."

Edis Bey başını eğdi. "Kameralar seni o gece kulübün arka kısmında gösteriyor. Kaybolan eşyanın bırakıldığı alana oldukça yakın." Kısa bir süre durdu. "Ve daha da önemlisi yanındaki hanımefendi hırsızı tarif ettiğinde..." Gözleri benimkilere kilitlendi. "O kişi sendin."

Bülent Ali Yaman başını bana çevirdi.

O anda dünya yer değiştirdi sanki. İçimdeki boşluğa düşer gibi oldum.

Bir süre sadece hepsine baktım.

İçimdeki şok, dalga dalga öfkeye dönüşüyordu. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu ama artık korkudan değil, bastırmaya çalıştığım haykırıştandı.

"Ne?" Sesim yüksek değildi fakat buz gibiydi. "Ne dediniz siz?" Gözlerim Bülent'e değil, doğrudan Edis Bey'e odaklandı. "Bir yabancının lafıyla mı beni suçluyorsunuz?" Yıllardır onunla çalışıyordum, üstelik bu kızı

hayatımda ilk defa görüyordum. "Bana bakarak 'o' dedi diye, ben hırsız mı oluyorum?" Öfkeyle bir adım ileri attım. "Ben kimseden hiçbir şey çalmadım. Ben hayatımda hiçbir yerden çalmadım!" Nefesim kesilmiş, ellerim istemsizce yumruk olmuştu.

Bakışlarımı kıza doğru çevirdim. "Gözlerimin rengi mi tanıdık geldi? Saçım mı benziyordu? Ne bu?" Sustum ama bahse girerdim ki, yüzümde gittikçe artan tiksinti ifadesi hâlâ konuşuyordu. "Şaka mı bu?"

Edis Bey beni göz hapsine almıştı. Ne söylediklerime ne de söylediklerimin doğruluğuna dair bir belirti veriyordu.

İlk defa o an hâlâ oturduğu yerden beni izleyen Bülent'e baktım. Gülmüyordu ancak yüz ifadesi iğrenç bir haz yaşadığını gizleyemiyordu. Şimdi oyununu biraz olsun anlamaya başlamıştım.

Beni her ne şekilde olursa olsun bir deliğe tıkmak istiyordu. *Hayır.* Bunun için kuduruyordu.

Gözlerimi Edis Bey'in yüzüne diktim. Öfkem korkumu bastırmıştı. "Madem suçladınız, gösterin." Sesim netti. "Kameralar mı dediniz? Kayıtlar nerede?" Yüzüme öyle sessizce bakmaya devam ettikleri için birkaç adım atıp ortalarında durdum. "Kimin ne zaman, nerede olduğunu gösteriyor dediniz ya? Gösterin o zaman. Hangi kamerada ben o çantayı alırken görünmüşüm? Hangi görüntüde hırsızlık yaparken yakalanmışım?" Gözlerim kıza kaydı, sonra tekrar Edis Bey'e döndü. "Sadece bir yabancının 'o olabilir' demesiyle mi onca yıllık çalışanlarınızı suçluyorsunuz?"

Hâlâ sessizliklerini koruyorlardı ve bu her geçen saniye daha fazla sinirlenmeme neden oluyordu. "Deliliniz ne?" Çenemi kaldırdım. "Yoksa elinizde sadece varsayımlar ve zengin adamların kelimeleri mi var?"

"Hayır," dedi Edis Bey nihayet. "Bir de Süha'nın tanıklığı var."

Şaşkınlıktan dudaklarım aralanırken iri gözlerle Süha'ya döndüm. "Ne? O kadar da değil, Süha. Bu kadar düşmüş olamazsın."

Edis Bey konuşmaya devam etti. "Durum bu olduğu için polise haber vermek zorundayız."

"Durmayın verin. En azından onlar gerçek delillere bakacaktır." İşte bundan çok şüpheliydim.

Ayışığı Kitaplığı

DOKUZUNCU BÖLÜM

ARDEN DENİZ

Hayat bazen çizgi filmlerdeki gibiydi. Uçurumdan koşarak geçebileceğini sanırdın ve havada asılı kalırdın. Bir an durup aşağı bakar, yerin artık olmadığını fark ederdin. O an düşeceğini anlardın ama artık çok geç olurdu, yapacak hiçbir şeyin kalmazdı.

Bülent Ali Yılmaz'ın dosyasında yazan ismime bakarken tam olarak bunu hissediyordum. Dosyayı üzerime almak aptalca bir hamleydi ama benim konumumdaki biri için son çare olmuştu. Bir noktada iyiydi, delilleri ve ifadeleri saptırmak kolaydı. Ancak herhangi birinin gözüne batması durumunda işten paçayı kurtaramazdım.

Eğer o heriften kurtulmuş olursam varsın kurtaramayayım.

Asıl sorun henüz heriften kurtulamadan yakayı ele verirsem çıkardı.

Öyle bir şey olmayacaktı.

Süreci en profesyonel şekilde yönetecektim.

Kapı iki kez tıklatıldıktan sonra açıldı. İçeriye hâlâ üniversite sınav sonuçlarına bakıyor olabilecek kadar genç biri girdi. Üzerinde emniyet müdürlüğünün gri yelekli forması vardı. Sağ kolundaki yama yeni gibi duruyordu. Muhtemelen geçen ay işe başlamıştı. Elindeki sarı etiketli bir dosyayı havaya kaldırdı. "Sabah gelen dosyalardan biri. Müdüre iletmem söylenmişti ama önce sizin masadan geçmesi gerekiyormuş," dedi hızlıca.

Dosyayı masasının kenarına bıraktıktan sonra dönüp çıkmaya yelteniyordu ki başımı kaldırdım. "Hazır gelmişken bir şey isteyeceğim senden. Adın neydi?"

Genç durdu. "Taylan, komiserim."

"Heh, Taylan. Bağcılar'da... bir saniye," derken hızla kâğıt kalem aldım ve Güneş'in adresini yazmaya başladım. "Bağcılar'daki şu adresin dün geceye ait sokak kameralarının kayıtlarını sistemden indirip bana yollar mısın?"

Taylan başını salladı. "Saat aralığı?"

"Akşam dokuz ile gece bir arası yeterli. Özellikle sokağın giriş çıkışlarının olduğu kısım." Güneş sokağın tam çıkışında oturuyordu.

"Tamamdır, hemen hallederim." Dosyayı unutma telaşıyla bir anlığına duraksadıktan sonra hızla çıktı.

Çok geçmeden kapı bir kez daha çalınca Taylan'nın bir şey unuttuğunu düşünerek başımı kaldırmadım.

"Bana bak," dedi Asaf saniyeler sonra.

"Ha, sen miydin? Emniyet müdürlüğünün en düz adamı." İçeri tam girmemiş, yalnızca yüzünü görebileceğim şekilde kafasını eğmişti.

"Yoksa başka birini mi bekliyordun? dedi göz kırparak. Sırıttığı sırada elimi kovar gibi sallayınca uzatmadan konuya girdi. "Elimize bir hırsızlık vakası geldi. Şikâyet üzerine ekiple emniyet müdürlüğüne aldık. Sorguya çektik ama konuşmuyor. Avukatını istiyor."

Kahvemden bir yudum alıp burnumun üstünden ona baktım. "Eee? Avukatını çağırın o zaman. En doğal hakkı." *Artık boş işlere de mi ben bakacaktım?*

Asaf'ın dudakları hafifçe kıpırdasa da ciddiyetini bozmadı. "Sorun değil, zaten çağıracağız ama gelenin kim olduğunu gördüğünde neden seni çağırdığımı anlarsın."

Gözlerimi kıstım. İçime ansızın düşen pis bir şüpheyle masadaki dosyayı kapattım. Kalemi ön cebime takıp ayağa kalktım. "Ne, eski sevgilim mi?"

"Belki yenisi, sen söylersin artık," dedi Asaf kapıyı kapatmak için geri çekildiği sırada. "Şimdi bu kattaki odaya alıyorlar. Koridordan girerken yüzünü senin görmeni istedim."

"O ne demek ya?" Cevap vermeden kafasını geri çekip gözden kaybolduğunda arkasından bağırdım. "Bir konuşabilsen neler anlatacaksın be, Asaf."

Koridora adımımı atar atmaz başımın belada olduğunu içgüdüsel olarak hissettim. Asaf net konuşmamıştı ama yüzündeki o imalı gülümsemeyle bana işaret vermeye çalışmıştı. Yine de hiç kimse beni gördüklerime hazırlayamazdı. Güneş, koridorun başında iki polis tarafından kol-

larından nazik bir şekilde tutulmuştu. Başı hafifçe yana eğikti. Beni görünce soğuk bir şekilde gülümsedi.

Yok artık.

Birkaç gündür üzerini kapatmaya çalıştığım her şeyi çamaşır ipine asıp herkesin gözüne sokuyordu. Karşımda hiçbir sorun yokmuş gibi rahatça duruyor, elleri kelepçelenmek üzereyken bana merhaba demek için el sallıyordu.

Sanki bir yaz sabahında belediye parkında karşılaşmışız gibi davranıyordu. *Onunkisi böyle bir rahatlıktı.* Hâlâ pişkin bir şekilde gülümsemeye devam ediyordu. İçime sakince bir sabır nefesi çektim. *Aslında şöyle bin tesbih falan anca çözerdi işimi.* Onu önümden geçirdikleri sırada sıkıntıyla burun kemerimi sıktım. Yine hangi belaya bulaşmıştı kim bilir?

Hemen arkasından hereketlendim. Odaya girmeden önce kameraların kapalı ve camın ardının boş olduğundan emin oldum.

Güneş'i masaya oturtan iki polis beklemeden odadan çıktılar. Ona bakarken ellerimi belime koydum. Yüzümden sinir kat sayımın ne kadarını ölçebildiğini merak ediyordum. Bakışlarını benim olmadığım yöne çevirse de inatla onu izlemeye devam ettim. Bu yüzden gözlerini bana çevirmek zorunda kaldı. "*Ah* evet, işte böyle. Utan biraz." Ayıplanmaktan çekinir miydi? Sanmıyordum.

Yalandan saçını düzeltir gibi yaptı. Meşgul görünmek için elini kolunu oynatıp duruyordu. "Her şey bir yanlış anlaşılmadan ibaret. Sen de göreceksin."

"Ya kızım." Masaya yumruğumu dayadığımda dikkati yüzümdeydi. "Ben dikkat çekme dedikçe spot ışığı

yakıyorsun. Senin yine burada ne işin var, Güneş?" Tam açıklamak için ağzını açmıştı ki durdurdum. "Açıkla diye sormuş olabilir miyim sence?"

Güneş hızla başını salladı. "Aslında öyle düşünmüştüm."

Ona cevap vermeyeceğimi anladığında kasvetli bir ifadeyle iç çekti. "Konuşabilir miyim?" diye sordu kameraları ve camı kast ederek. Başımla onaylayınca devam etti. "Sorun malum adamımız. Kamera kayıtlarından bahsettiler ama göstermediler. İki gece önce kulübe geldiklerini iddia ediyorlar ama *gelmediler.* Öyle olsa bunu bilirdim. Sebebini anlıyorsun, öyle değil mi?"

Teyit almak istediğinde başımı onaylarcasına salladım. *Evet, öldürmek istediğim adam iş yerime gelse bunu unutmazdım. Anlıyorum. Oldukça makul.*

"Ve birlikte geldiği şırfıntının mücevherlerini çaldığımı söylüyor, üstelik kulüpten yalancı bir şahit çıkardılar. O adam elli lira için baba tarafını satar." Bu iyiydi. Bana sorsalar baba tarafını hiçbir şey karşılığında da satardım. Elimi belime koyduğum sırada kapı açıldı ve Güneş'in yeni tutanağı olduğunu tahmin ettiğim dosya uzatıldı.

"Sen devam et," dedim dosyayı alırken. Aynı anda yazılı ifadesine göz gezdirmeye başladım.

Mesleği: Bar çalışanı

İfadesi alınan kişi, 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu gereğince kendi özgür iradesiyle ve müdafi huzurunda aşağıdaki beyanı vermiştir:

İsnat edilen suçu kesinlikle kabul etmiyorum. Olay gecesi iş yerimdeydim. Her zamanki gibi kulüpteki bar

tezgâhının arkasında görevimi yapıyor, kokteyl hazırlıyordum. Çalıştığım yerin kamera kayıtları incelendiğinde bu açıkça görülecektir.

Bahsi geçen takıların çalındığı saatlerde tam olarak sahneye yakın konumdaydım. O gece içeride kalabalık fazlaydı ve siparişleri yetiştirmekte zorlandığımız dakikalardı. Müşteri ve çalışanlar da buna tanık olabilir.

Şikâyetçinin verdiği eşkal tarifinin bana benzetilmesi ise açıkça iftira niteliğindedir. Kulüpte saç rengi, giyim tarzı ya da fiziksel yapı açısından benzer birçok kişi çalışmakta veya vakit geçirmektedir. Kulüp çalışanı olmam orada yaşanan her olayla ilgim varmış gibi gösterilmemi gerektirmez. Bu suçlamanın şahsıma yöneltilmesinden dolayı üzgünüm.

Eğer gerçekten adil bir değerlendirme yapılacaksa, kulüp içi kamera kayıtlarının detaylıca izlenmesini ve diğer çalışanlarla konuşulmasını talep ediyorum.

"Gerçekten senin eşkaline uyan çok fazla insan olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum, bu ifadenin ne kadarını inanarak söylediğini merak etmiştim. Neredeyse albino* sanılacak kadar sarışın ve beyaz tenliydi.

Tabii ki dercesine omuzlarını kaldırdı. "Oraya çok fazla Rus geliyor. Bu durumun malum adamımızın planı olduğunu biliyorum ve ortada gerçek bir suçlu olduğundan bile şüpheliyim." Bunu fark ettiğini görmek içime biraz olsun su serpmişti.

* Deride, saçta ve gözde melanin pigmentinin azlığı veya yokluğu ile karakterize edilen, genetik geçişli bir durumdur. Albino bireylerde cilt güneş ışığına karşı daha hassastır ve gözlerde ışığa duyarlılık (fotofobi) sık görülür. (e.n.)

"Tamam o zaman, bacağını sallamayı bırakır mısın?"

"Gerginim."

"Gayet yerinde duygular."

Başkomiserin odasının birkaç adım önünde durdum. Avuçlarımı pantolonumun yanına silerken burnumdan derin bir nefes verdim. Kurthan beni odasına nadiren çağırırdı. O yüzden de kapının önünde damla damla terliyordum. İçeride ne söyleyeceğini az çok biliyordum ama asıl mesele nasıl söyleyeceğiydi. Kurthan lafı dolandırmazdı, öyle hataya da pek tahammülü yoktu. Tam da bu sebeple Güneş'i düşünecek lükse sahip değildim. *Düşünmemem gerekiyordu.*

"Topla kendini," diye fısıldadım, ardından omuzlarımı dikleştirdim ve boğazımı temizledim.

Kapıyı ikinci tıklatışımda içeriden tok bir ses geldi. "Gel." Düşmemeye çalışarak içeri adım attım. Başkomiser Kurthan masasının başında dimdik oturuyordu. Gözlüğünü burnunun ucuna indirmiş, önümde duran klasöre bakıyordu. Bakışlarımızın birleşmesi birkaç saniyelik gecikmeyle oldu ama etkisi tokat gibiydi.

"Geç otur, Komiser Deniz," dedi gözlerini tekrar klasöre çevirerek.

"Sağolun." O an ayakta kalmak konuyu hızlıca bitirmek için bir motivasyon olacaktı.

Yeniden bana baktı. Bakışları sertti ve bir şeyler ölçüyormuş gibi beni izliyordu. Güven, sadakat, denge. Hangisinde sınıfta kaldığıma karar vermek üzereydi sanki.

"Bu kızdan bir şey çıkmayacağını söyledin," dedi önündeki klasörü itip dosyayı kapatırken. "İkinci gün başka bir olayla geri geldi. Hem de hırsızlıkla."

Dilimin ucuna gelen *tesadüf* kelimesini yuttum. Çünkü tesadüflere inanan biriyle konuşmuyordum.

"Bu işe duygularını karıştırmıyorsun, değil mi?" diye sorduğunda kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Sanki biri alnıma hedef almıştı. Yanlış tek bir kelime, tek bir kırılma, her şeyin zeminini oynatabilirdi. Böyle düşünmesi mi daha iyiydi, yoksa altında daha derin sebepler araması mı? Karar veremiyordum. Bu yüzden konuşmak yerine başımı olumsuz anlamda sallamakla yetindim.

"Sadece masanın değil, görevinin tamamını kaybedersin, Komiser Deniz. Hakkında soruşturma açılır. Disiplin işleri devreye girer. Bu kadar basit."

"Biliyorum, Başkomiserim."

"Bu kızı temize çıkaracaksan, onun için kefil olacaksan, her şeyi bilmek isterim. Çünkü eğer şüphe duymaya başlarsam artık dosyaları değil, seni izlemeye başlarım."

Sözleri aniden yerimde daha dik durmama neden oldu. "Hayır, hiç şüpheniz olmasın. Bana sadece iki gün verin. Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu ispatlayamazsam şayet, onu kendim tutuklayacağım."

Başkomiser burnunu çektikten sonra sadece birkaç saniye düşündü ve başını salladı. Anında rahatlayarak sakin bir nefes aldım. "Öyle olsun." Ben kapıya yönelirken, "İki günün var," diye hatırlatmayı ihmal etmedi.

ONUNCU BÖLÜM

GÜNEŞ AY

"Dâhiyane planın bu mu?"

Arden ara sokağa sapmadan önce aynalarını kontrol etti. Araba kullanan insanları izlerken hareketlerini takip etme isteğime hâkim olamadığım için bunu genelde sadece gözlerimle yapmaya çalışıyordum. Bu hem dikkat çekmemek hem de dağıtmamak içindi. Hiçbir şöför kendisini sadece iki nefes uzaklığından izleyen sağ koltuk prensesi istemezdi, öyle değil mi? En azından ben istemezdim. Gerçi reşit olduğum yıl ehliyetimi almış olmam, araba kullandığım anlamına gelmezdi.

Aradan geçen sürüşsüz yıllar fakir bir kullanıcı olduğum anlamına gelirdi.

Kulüpten kazandığım para hesabıma girdiği gibi kira, fatura ve ev giderleri yüzünden buhar oluyordu. Ünlü bir

kulüpte çalıştığım için cömert sayılar kazandığımı sananlar oluyordu ama *kazanmıyordum.*

Eğer sahnede kumaştan tasarruf edilmiş kıyafetler giymiyorsanız ve o kıyafetlerle dans etmiyorsanız cebinize pastanede çalışan biriyle eşdeğer para girerdi.

"Kulağa eleştirel bir yorum gibi geliyor, sende daha iyisi olduğunu düşünmeme sebep oldu," dedi Arden.

Ukala sözlerine sesli nefesle cevap verdim. Şu anki durumu düşünürsek, bir trenin içinde gibiydim. Hızla giderken herkes camdan bakıyor ve manzaranın tadını çıkarıyordu. Bense yanlış vagona bindiğimi biliyordum. Fakat inemiyordum *çünkü* ortada bir durak yoktu. Başka bir rotada olmam gerektiğini bilerek bekliyordum *çünkü* herkes öyle yapıyordu. Hikâyemdeki tren, Bülent Ali Yaman'dı. Ölmesi gerekirken hayatta kalmasıydı. Hikâyemdeki rota ise, Arden Deniz'di. Hiç tanımadığım bu adamla yapmak zorunda kaldığımız planların içine sıkışmamdı. Bu trene en baştan binmemeliydim.

"Seni düşünmeye ittiğim için bana teşekkür etmelisin," dedim.

"Düşünecek çok şeyim var, Güneş." Arabanın kapısından aldığı şişenin kapağını tek elle açıp sudan bir yudum aldı. "Görüntüleri vermediler, senin sokağındakilerden bahsetmiyorum. Kulüp sahibinden bahsediyorum. Her nasılsa cihazların aniden arıza verdiğini söylüyor. Yemezler."

Elbette görüntüleri vermeyecekti çünkü görüntülerde hiçbir şey yoktu. Bana kalırsa ortada bir hırsızlık bile yoktu. "Bülent'in çalıştığım yere gelip böyle bir planla uğ-

raştığına inanamıyorum. Koskoca iş adamı neden sıradan biri için bu kadar uğraşır ki?"

Arden sadece bir saniyeliğine gözünü yoldan ayırıp odadaki file* dikkat çekti. "Evine girip adamı öldürmeye çalıştığın içindir belki? Sadece soruyorum."

"Evet, makul bir sebep." Elbette öyleydi ama Bülent'i öldürmek için o kadar haklı sebeplerim vardı ki. Onu öldürmek için hamle yapmam kadar doğal bir şey yoktu.

Bülent Ali Yaman abartıyordu. Demagoji yapıyordu.

"Ne yaptın bu adama?" Aslında Arden'in asıl sormak istediği şey, adamın neden benden bu kadar çok kurtulmak istediğiydi. Merak uyandırıyordu, biliyordum. Cevaplamadan önce yüzüne baktım ama o yolu izliyordu. Bu işte beraber miydik bilmiyordum. Hayat bizi daha ne kadar karşılaştıracaktı onu da bilmiyordum. Birinin hayatınızdaki konumunu tam olarak anlayamadığınızda önce ondan bir şeyler almak isterdiniz. Bu bazen bir sır, bazen de bir fedakârlık olurdu. Böylece güven temelleri kurulmaya başlardı.

Arden'e karşı şeffaf olmadan önce ondan bir şeyler duymak istiyordum. "Etik olmayan şeyler yaşandı."

Bunun yeterli bir açıklama olmadığını biliyordum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa hem de hiç değildi.

"Yani seni işten mi kovdu?" Neredeyse kahkaha atacak gibi görünüyordu. "Sadece fikir olsun diye söylüyorum, bunun için adam öldürülmez." Biraz daha kendi kendine güldükten sonra konuşmaya devam etti. "Ki zaten o da olmadı ya."

* Herkesin farkında olduğu ama kimsenin dile getirmek istemediği büyük bir sorun ya da gerçeği anlatmak için kullanılan bir mecazdır. (e.n.)

"Ben bir şeyler mi kaçırdım? O gece yalnızca birimiz başarısız olsaydı, Bülent Ali hayatta olmazdı. Öyle değil mi?" O da tıpkı benim gibi oradaydı. Tıpkı benim gibi pek de hoş olmayan şeyler planlıyordu. Biliyordum çünkü hiç aksini söylememişti.

Arden'in bir anda neşesi kaçtı. "Sen öyle çok konuşma bakalım."

İlk olarak, bana ne yapacağımı söyleyen insanlardan nefret ediyordum.

İkinci olarak, bana ne yapacağımı söyleyen erkeklerden nefret ediyordum.

Üçüncü ve son olarak, erkeklerden nefret ediyordum.

Bu yüzden ona bir hediye vermek istedim. Bunu yapmak için sadece sol elime ihtiyacım vardı, hızımız normaldi. Ölümcül bir hamle olmayacağını yeterince ölçtükten sonra el frenini tuttuğum gibi kaldırdım.

Önce lastikler gıcırdadı, sonra arabanın arkası havalandı. Bunu takiben arkamızdaki gerekli mesafesini korumayan aracın tampona çarparken çıkardığı ses yükseldi. *Evet.* Bize çarpmıştı.

Arden'e baktığımda sonuna kadar açılmış gözleriyle karşılaştım. "Sen ruh hastası mısın?!" dedi bağırarak.

"Diyelim ki öyleyim. Bu da beni daha tehlikeli yapar. O yüzden bir daha bana ne kadar konuşacağımı söylemesen iyi olur, Arden Deniz." Her kelimemin sonuna kadar arkasındaydım.

Arden hem öfke hem de hayretle bana bakıyordu. Dudakları bir anlığına aralandı ama herhangi bir şey söylemeden geri kapandı. Ardından vites kolunu tek hareketle

boşa aldığında motorun homurtusu düştü. Emniyet kemerini açtıktan sonra ben ne olduğunu anlayamadan kolunu oturduğum koltuğun arkasına attı. Beni sıkıştırmıyordu ama bedenini öyle konumlandırmıştı ki, nefesim istemsizce daraldı. Alan daraldı, mesafe sıfırlandı. Bana kalırsa asıl baskı az önce şaşkınlık parıltılarının yok olduğu gözlerindeydi.

"Bir daha bana meydan okumadan önce iyi düşün." Konuşurken doğruca gözlerime bakıyordu. "Asıl tehlikenin ne olduğunu sana gösteririm ve aklın gider."

Hiçbir şey yapmadı. Hiçbir yerime dokunmadı. Ancak bütün kaslarım tetikteydi çünkü yüzü isterse bir saniyede her şeyi değiştirebileceğini düşündürüyordu. Kısa bir süre geçtikten sonra hızlıca sanki hiçbir şey olmamış gibi geri çekildi. O sırada aynasındaki hareketliliği fark ettim. Arkamızdaki adam arabasından iniyordu. Sesi buraya gelmese de yüzünden ve asabi hareketlerinden inci gibi küfürler dizdiği belliydi.

Arden düğmeye basınca cam yavaşça inmeye başladı. Gözlerimiz sürücüdeydi. Adam cama yaklaştığında Arden henüz camı tam indirmemişti. Adam hızını kesmeden, "Ne halt etmeye duruyorsun lan yolun ortasında?" diye bağırdı.

Adam sözlerine devam etmek için ağzını araladığında Arden araya girdi. "Bağırma."

Bir emir değil, bir uyarı gibiydi. *Devam et de ne olacağını gör.*

Adam bir anlık duraksamadan sonra dudaklarının arasından gün yüzü görmemiş bir küfrü serbest bıraktı.

"Bak kardeşim. Bu direksiyonu görüyor musun?" diye sordu Arden. İşaretparmağını naif bir şekilde direksiyona koydu. Ardından aynı parmağı adamın yüzüne çevirdi. "Seni yerimden bile kalkmadan buraya alırım. Yüzünü. Direksiyona. Yapıştırırım."

Sanırım biraz kızmıştı.

"Arkama koyduğun mesafe kadar aklın olsaydı, bu konuşmayı yapıyor olmazdık," diye devam etti Arden.

Adam kapıyı tekmelemeye başladığında hâlâ arabada oturuyorduk. "Sen belanı mı arıyorsun?" dedi bağırarak. Hemen sonra kapıyı açmak için hamle yaptı. "Çık lan dışarı!"

Arden buna cevap vermek yerine yavaşça ceketinin iç cebinden bir şey çıkardı ve adamın yüzüne doğru uzattı. Bu bir polis rozetiydi. Rozetin hemen arkasından kurdukları göz teması rozetten daha parlaktı.

"Komiser Arden Deniz. Kimliğini ver." Sesinde yüksek bir ton yoktu. Yalnızca emir veriyordu. Arden araçtan çıkıp tam da istediği gibi karşısına dikildiği sırada adam resmen yutkundu. Aralarındaki boy farkı komikti. Adam onun neredeyse omuzlarına geliyordu. Komiser ise Eyfel kulesi gibiydi. "Şimdi kendini ifade et bakalım. Diyelim ki ben belamı arıyorum."

Adam bakışlarını rozetten Arden'e, sonra da bana kaydırdı. Ettiği küfürlerden duyduğu pişmanlık yüzüne yayılıyordu. "Komiserim..." dedi ama devamını getiremediği için birkaç saniyelik sessizlik oluştu.

Arden gözlerini ondan hiç ayırmadan, "Bu konuşma burada bitebilir. Ya da rapora eklenebilir. Seçim senin. Hasarın neyse karşılarım, sen de yoluna devam edersin."

Adam gözlerini kaçırdı. "Sorun yok, komiserim." Kendi arabasına dönerken hâlâ belli belirsiz mırıldanıyordu.

Arden, adam arabasına binerken uzunca arkasından baktı. Bu açıdan aşırı eril duruyordu. Hatalı taraf olmamıza rağmen adamı kurabiye gibi yemeye hazırdı. Sürücü sağa kırarak uzaklaştığı sırada arabanın arkasını kontrol edip yeniden koltuğuna yerleşti.

Emniyet kemerini tutmadan önce bir süre daha hareketsiz kaldı. Adamın arabası çoktan gözden kaybolmuştu ama Arden'in gözleri hâlâ ileride bir yerlere bakıyordu.

Sonra başını çevirdi ve beni izlemeye başladı. Dudakları kapalıydı, çenesi gerilmişti. İçinden ne söylemek geçiyorsa zorlukla frenliyormuş gibi görünüyordu. Nefesini burnundan verdi ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Ardından diliyle kısaca ıslattı, belli ki ağzındaki zehri yutmaya çalışıyordu.

Sakince emniyet kemerini aldı ve *klik* sesiyle yerine taktı. "Kemerini tak." Van gölü canavarına dönüşmek üzereymiş gibi göründüğü için söylediğini yaptım. "Sürekli arkanı topladığım için bana böyle mi teşekkür ediyorsun? Sana kimse iyilik yapmadı mı?" Konuşurken bir bana, bir yola bakıyordu.

"Bana iyilik olsun diye yardım etmiyorsun. Kendi foyan ortaya çıkmasın diye ediyorsun. İkisini karıştırma. Biraz sıkışsan beni satarsın." Tıpkı sorgu masasındaki o gece kendisinin de orada olduğundan hiç bahsetmemesi gibi... Sesim aniden hiç ummadığım bir soğukluğa bürünmüştü. Sadece yolu izlemek ve susmak istiyordum. Aslında *onun*

susmasını istiyordum. Birinin bana iyilik yapıp yapmaması onu ilgilendirmezdi. Hem de *hiç* ilgilendirmezdi.

Hadsiz.

Pazartesileri kulüp kapalıydı.

İçeri girerken kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için hızlı davranmıştım.

Arden az önce kapının kilidini açtığı metali cebine sıkıştırırken, "Bunun işe yarayacağından emin değilim," diye fısıldadım.

"Kimse bize kamera görüntülerini vermezse, biz de gider kendimiz alırız." İyi, hoş diyordu ama eğer biri bizi görürse olduğumuzdan daha büyük bir batağa gömülürdük.

İçerisi karanlıktı. Gözlerimi kısmama rağmen hiçbir şey seçemiyordum. Kulüp her zamanki gibi aydınlık ve dağınık olsaydı daha rahat hissederdim. İlerideki bar siluetini seçmeye çalıştım. Hiçbir şey görünmüyordu.

Yanımda bir hareketlilik sezdim. "Ne yapıyorsun?"

"Birazdan göreceksin." Konuşurken ağzı bir şeyle dolu gibiydi. Biraz bekledikten sonra metalik sesler duyuldu. *Silah tetiğini çekme sesine benzediği için endişe etmeli miyim*, diye düşünmeme sebep olmuştu.

Beyaz bir ışık, kulübün ücra köşelerini aydınlatmaya başladı. Zemini, barın tezgâhını, sandalyelerin arasını. Her yer tertemizdi. Her şey yerli yerindeydi.

Fener yavaş bir daire çizdikten sonra aniden yüzüme döndü. Gözlerim kamaştığı için refleksle başımı geri çektim. "Şu anda ciddi misin, Arden?"

"Sana göreceksin demiştim," dedi ağzında geveleyerek.

"Az önceye kadar görüşüm sağlıklıydı."

Feneri indirdiğinde yüzüne kızgınlıkla baktım. *Önden buyur*, dercesine elini uzattığında huzursuzlandım. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum." Söylediğimi anlamayınca devam ettim. "İçeride bir tuzak olsa ilk ben harcanacağım." Ayaklarımın üzerinde yükselip parmağımı yüzüne doğrulttum. "Aslında centilmen biri değilsin."

Arden başını salladı. "Bu doğru, yalnızca normal kızlara karşı centilmenim."

Söylediği şeye tepki olarak iki defa göz kırptım. Eğer hayatımı birazcık dahi bilseydi, koca dalgaların arasında nasıl da takılmadan süzülmeye çalıştığımı görürdü.

Benim gibi insanları başkalarıyla aynı kefeye koymak yanlıştı. Ancak ben hayatımdaki anormallikler arasında en normal şey olmak için çok çabalamıştım. "Pislik mi olmak istiyorsun? Elinden geleni ardına koyma, *Arden*. Ben de öyle yapacağım."

"Zaten tam olarak bunu yaptığını sanıyordum, *Güneş*." Feneri tavana doğru çevirdiğinde ışık salonda orantılı bir şekilde dağıldı. Böylelikle bilmiş ifadesini daha net görebildim.

Canını sıkacak muhtemel cevaplarımı değerlendirip bir tanesini seçtim. "Sadece normal erkeklere karşı kibarım."

Arden cevap olarak burnunu kırıştırdı. "Sana katlana-

bilen erkekler olduğunu mu söylüyorsun? Bu güçlü bir iddia."

Elindeki feneri kaptım, kafasına vurdum ve hassas bölgesine dizimi geçirdim. Yüzünü eğmişti, acıyla inliyordu. Aynı diz darbesini başına indirdiğimde tamamen yere serilmişti. Bana dehşet içinde bakıyor, durmamı söylüyordu. Bense onu burada bırakıp gidiyordum.

"Güneş?"

Adımı duyar duymaz gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Bir yere daldın sanki?" Önümden geçip içeri doğru yürümeye başladı ama tam önümdeyken aniden durdu. "Söylediğime kırıldın sanırım."

Kırılmamı dert etmiyordu, bunu rekabet haline getirmişti. "Aydınlık bir gelecek düşlüyordum."

"Yine yanlış yerde, yanlış şeyler yapıyorsun." Tekrar yürümeye başladığında sesinin tonunu yükseltip devam etti. "Yolu sen biliyorsun. Acele et."

Peşinden gidip solumdaki ışık tuşuna bastım.

Klik.

Başımı kaldırınca neon tabelanın parıltısı doğrudan göz bebeklerime saplandı.

Ekstazi Kulüp

Kırmızı ışık göz kamaştırıcıydı. Harflerin her biri düşmek üzereymiş gibi titreşiyordu. Tavandan sarkan teller ve sarmaşıklar loş ışığın altında kıpırdanıyordu. Işık metal ızgaralara çarpıp zemine dağıldı ve duvarlara kan lekesi gibi yayıldı. Solumdaki içecek dolabının camı buğuluydu. Dolabın üzerine eğilmiş bir erkek silueti gördüm.

Arden buraya kafa dağıtmaya mı gelmişti, yoksa kanıt bulmaya mı?

Biraz düşünecek olursak, bu işe neden gönüllü olduğunu anlamak zordu. Beni tutuklayabilirdi, benden kurtulabilirdi. Kudretli evrenin bunu bir mesaj olarak algılamasını istemezdim ama dilimi kesebilir ya da ilaç verebilirdi. Bir polis olduğu için benden kurtulmanın çok fazla yolunu biliyordu. Bu işin eğitimini almıştı. Fakat Arden büyük ihtimalle ilk sorguda beni akladığı için başının belaya girmesinden korkuyordu. Eğer gerçek bir suçlu olduğum ve onun da arkamı temizlediği öğrenilirse mesleğinden olurdu.

Gerçi Bülent Ali Yaman'ın evine o şekilde girdiğinde de işinden olabilirdi. Neler karıştırdığını, saman altından ne tür bir su yürüttüğünü merak ediyordum. Ekstazi Kulüp'ün kırmızı ışığına doğru adım attım ve Arden'e yaklaşırken tam şarap şişesi indirilecek türden duran ensesine baktım.

O gece neden oradaydın, Komiser Arden Deniz? Neden aynı adamın peşindeyiz?

"Bu taraftan. Ve tezgâhımdan uzak dur," dedim sinirli bir şekilde. Muhtemelen eline aldığı şişeyi kanıt bırakmamak için beraberinde götürecekti. Hırsızlıkla suçlanan bendim ama asıl hırsız buradaydı.

Kırmızı ışık gitgide uzakta kaldığı için etraf yeniden karanlığa bürünmüştü. Kısa bir süre sonra görüş açıma fener ışığının aydınlığı girdiğinde, arkamdan gelen adım seslerini duydum. "Demek gerçekten barmensin." Ses tonu, tezgâhımı görene kadar bu duruma inanmamış gibi

çıkmıştı. "Gecelerin eğlenceli geçiyor mu, barmen kız? En azından bizimkinden daha eğlenceli olduğu kesin."

Taciz edilmediğim, hazırladığım kokteyllerin yüzüme fırlatılmadığı, üzerime kusulmadığı gecelerde... evet *eğlenceli* geçiyordu. Ufacık bir alandan hiç çıkmadan sabaha kadar kokteyl hazırlamak hangi genç kızın *süslü rüyası* değildi ki?

Ona ciddi olup olmadığını sorgulayan bir bakış attım. "Odaklanabilir misin? Şu an daha önemli soruların cevaplarına ihtiyacımız var." Parmağımla Edis Bey'in kapısını işaret edince fenerin ışığını oraya yöneltti. "Burası. Ama kilitlidir." Edis Bey kapısını her zaman kilitli tutardı.

Arden elini yeniden cebine atarken gülümsedi. "Hiç fark etmez." Feneri almak için elimi uzattığımda dişlerinin arasına sıkıştırmayı tercih etti. *Pekâlâ.*

"Gitgide asıl hırsızın kim olduğu netlik kazanıyor," dedim ama söylediğime cevap vermedi. Yalnızca yüzüne yayılan ışıktan göz devirdiğini görebildim.

Kapının önüne çömelmişti. Ağzında tuttuğu fener kilidi aydınlatıyordu. Metal teli deliğe yerleştirdiği sırada başını hafifçe yana eğdi. Ellerini hareket ettirdikçe içeriye minik tıkırtı sesleri geliyordu.

Patlamak üzere olan bir bomba gibi hissediyordum.

Öncekilerden daha tok bir metal sesi duyduğumda kapının açıldığını anladım. Arden doğrulurken elinde tuttuğu metal teli ceketinin cebine geri koydu. Kapının kolunu ittiğinde zorlanmadan aralandı.

Edis Bey'in odasına daha önce onsuz hiç girmemiştim. Diğer herkes gibi sadece o çağırdığında burada olurdum.

İçeriye sadece sayılı kişiler girebiliyordu. Çalışanlar da kapıya saygıyla değil, çekinerek bakıyordu.

Fakat şimdi o kapı açıktı ve biz öylece giriyorduk.

Arden onun için çok sıradan bir şeymiş gibi içeri doğru yürüdü. Koltuğun etrafından dolanıp doğrudan masaya yöneldi.

Eğer bu iş ortaya çıkarsa ve Edis Bey'in ofisine izinsiz girdiğimiz tespit edilirse, buradaki işim anında biterdi. Üzerimdeki suçlamadan sonra hâlâ bir işim olduğundan emin değildim gerçi. Ancak bu kadar ileri gittiğim öğrenilirse, gerçek bir hırsız damgası yemem kaçınılmaz olurdu.

Melis'e bile açıklama yapamazdım. Ama asıl mesele bu değildi. Eğer şu anda bazı şeyleri öğrenemezsek, Arden'in beni neden koruduğunu, neden kulübe benimle geldiğini ya da o gece neden villada olduğunu anlamak için de vaktim olmayabilirdi.

Bülent Ali Yaman'dan kurtulmak için şansım kalmayabilirdi.

Tam onun istediği gibi...

Kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Arden çoktan bilgisayarın başına geçmişti. Aralıklarla masadaki dosyalara da göz gezdiriyordu.

Hâlâ olduğum yerde dikilirken içeride kamera olup olmadığını düşündüm. Güvenlik sistemi bu saatte aktif miydi? *Tabii ki aktifti.* "Kameralar ne olacak?"

Eğer biri kaydı izlerse önce Arden'i, sonra da beni görecekti. Birlikte hareket ettiğimizi... Bir suç ortağı daha olduğunu...

Her şeyi.

"Kayıtlara girdiğimde bugüne dair her şeyi sileceğim. Zaten bozuk olduğunu söylemişti, öyle değil mi? Biraz daha bozulsa ne farkeder?"

"Hiç," dedim hiçbir işe yaramıyormuş gibi hissederken. "Giriş yapabiliyor musun?"

Başıyla onayladı ama hâlâ ekrana bakıyordu.

"Nasıl? Eminim şifresi vardır. Ve sana yemin ederim ki, onu şifreyi tahmin edecek kadar tanımıyorum."

Önemli değilmiş elini savururken bana bakmadı bile. Sadece kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hemen hemen her cihazın bir şifresi olur. Eli boş gelecek değilim. Hazırlıklıyım."

Ona bakmadan, "Vay," dedim. Ağzımdan çıkana oranla sesim donuk ve heyecandan uzaktı. Tekrar ona döndüğümde elinde tuttuğu bir flaş belleği bilgisayara taktığını gördüm. "O ne?"

"Bir virüs programı. Bize kapıları aralayacak, böylece içeri girebileceğiz." Parmaklarını klavyede gezdirirken dudaklarıyla onaylama sesleri çıkarıyordu. "Hı-hı." Başını sallamaya devam etti. "Hı-hı. Hı-hı. Onayla... Hı-hı!" Nihayet yüzünde bir gülümseme belirdiğinde ilk defa söyleyeceklerini bekledim. "Girdim."

Girdim. Bu beni kurtarabilirdi.

Bunu söylediği anda ona doğru hareket ettim ve hiç düşünmeden yanına yaklaştım. Oturduğu sandalyenin arkasına geçip ekranın üstüne eğildim. Gözlerim ekranı hızla tarıyordu, masaüstü bomboştu. Arden çoktan "*Görüntüler*" klasörüne girmişti. İç içe geçen klasörler. Her biri sayı dizileriyle adlandırılmıştı.

17.07.2015

18.07.2015

19.07.2015

Hepsi çok eskiydi.

"Bu ne ya?" dedim. "Neden hepsi bu kadar eski?"

Arden cevap vermedi, bunun yerine yeni bir klasöre tıkladı. *OTOMATİK YEDEKLEME*. İçinde alt klasörler de vardı.

"Bunlar farklı kamera açıları mı?" diye sordum.

"Muhtemelen."

Arden imleci "*Salon*" klasörünün üstüne getirince elim refleksle omzuna uzandı. "Orası olabilir." Klasöre tıkladığında onunla uzantılı onlarca dosya daha olduğunu gördük. Edis Bey ancak bu kadar sıkıcı bir adam olabilirdi.

Arden dosyaları hızlıca kaydırırken daha fazla eğildim. Tam o sırada ekranı izlediğim süre boyunca yüzümün onunkine haddinden fazla yakınlaştığını fark ettim. O kadar yakındı ki, nefesimizi aynı anda verdiğimizi duyabilmiştim. Birbirimize bakmadık, odağımız ekrandan başka bir yere kaymadı.

"O geceye ait olan herhangi bir dosya göremiyorum," diye fısıldadım. Soğukkanlı olmaya çalışıyordum ama panik sinirlerimin altına sızmaya başlamıştı bile.

Arden hemen diğer dosyaya tıkladı. O da bir öncekiyle aynıydı. Ötekine geçti. Yine *aynıydı*. Hiçbiri çalışmıyordu. İşaretparmağı dosyaları işaret etti. "Tam burada olması gerekiyordu." Başını iki yana sallarken boştaki eliyle çenesini ovaladı. "Ama..."

"Boşlar," diye tamamladım cümlesini. "Hepsi boş mu?" Cevabını bildiğim şeyleri yalnızca gereksiz umutlar beslediğim zamanlarda sorardım.

"Hayır," dedi hızla Arden, ardından derin bir nefes aldı. "Bunlar boş değil. Silinmiş."

Görüntüler yoktu. Önümdeki siyah ekrana bakarken içimdeki umutlar birer birer söndü. "Hiçbiri çalışmıyor yani?" diye fısıladım. Ne kadar bastırmaya çalışsam da sesimdeki çaresizlik açıktı.

Bana kimse inanmadığı için buradaydım ve ortada kanıt olmadığı için inanmamaya da devam edeceklerdi. O gece olanları gören tek şey, belki de bu kameralardı. *Hatta olmayanları desem daha doğruydu.* Ve şimdi onlar da yoktu...

"Sana söyledim." Bir elimi masaya koydum, diğer elimi de alnıma bastırdım. "Hiçbir suçum yok. Sadece işimi yapıyordum." Arden sessiz bir şekilde duruyor, ekrana bakmaya devam ediyordu. Yüzümü avuçlarımın arasına alıp kamburlaştım. "Ne olacak şimdi? Geriye hiçbir şey kalmadı." Kendimi bu kadar çıkmazda hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Arden yerinde hafifçe kıpırdandı. "Belki diğer çalışanların sorgularından bir şeyler çıkar."

Başımı kaldırdım. "Hiçbiri konuşmaz. O gün bu odada olsan anlardın. Süha, şefimiz. Tamamen beyni yıkanmış gibiydi."

Ben bunu söyledikten sonra Arden tekrar dosyaları incelemeye başladı. Sağa sola öylesine tıklıyor gibiydi. Kısa süre sonra farklı bir klasöre girdi. Dosya şifreliydi ama birkaç zorlamadan sonra açılıverdi. İçeride yalnızca tek

bir dosya vardı. Göz ucuyla bana baktı. "Bu... geçen yılın arşivinden." Dosyanın tarihine tekrar göz attı. "11 Ağustos, saat 12.12."

"Geçen yıl mı?" O tarihlerde de burada çalışıyordum. "İşe yarar bir şey çıkacağını sanmıyorum."

"Belki." Dosyaya tıkladığı anda önümüzde bir video açıldı.

Hafif parazitli bir güvenlik kamerası görüntüsüydü bu. Açılan ilk sahne bu odaydı. Aynı masa, aynı sandalye vardı. Ancak şu anın aksine sandalyede Arden değil, Edis Bey oturuyordu. Bir süre hiçbir şey olmadı. Edis Bey bir şeyler okuyor, bir kalemle deftere notlar alıyordu. Odada yalnızdı. Kapısından geçtiğim her seferinde olduğunu düşündüğüm pozisyonda çalışıyordu.

Ve sonra kapı açıldı.

Edis Bey başını kaldırdı. Gömleğinin yakasını mı, yoksa uçlarını mı düzelteceğine karar verememişti. Gelen kişileri görünce gülümsedi ve ayağa kalktı. Eli ayağı birbirine dolanmış gibiydi. İçeri giren üç adam da sessizliğini koruyordu. Ceketli, takım elbiseli ve uzun boyluydular. Onların ardından gelen dördüncü adam öne çıktı ve elini Edis Bey'e uzattı. Tam o sırada adamın yüzü kameraya döndü.

Yutkundum. Arden'nin de burnundan güldüğünü duydum.

Bülent Ali Yaman bir yıl önce tam bu odanın ortasında patronumun elini sıkıyordu. Demek ki iddia ettiği gibi bu kulübe yalnızca iki kez gelmemişti. Aranan bir isimdi. Sadece polis dosyalarında değil, yeraltının derin sularında

da adı geçen biriydi. Kayıtlı hiçbir suçu olmayan ama herkesin çekindiği o adamdı.

Koltuklara yerleşirken oldukça resmi görünüyorlardı. Kamera sesi kaydetmiyordu ama mimikler yeterince şey anlatıyordu. Kısa bir süre geçtikten sonra Bülent Ali Yaman ceketinin içinden küçük siyah bir paket çıkardı ve masaya, tam Edis Bey'in önüne fırlattı.

"Bu da ne?" diye sordum.

"Madde," diye cevapladı Arden. Masadaki şeyi gördüğünde Edis Bey'in yüzü değişti ve pakete uzun uzun baktı. Yana doğru bir şeyler sorar gibi başını eğdi. Hatta belki de itiraz etti ama bu adamlarla pazarlık yapmanın da bir sınırı vardı.

Bülent Ali Yaman, arkasına bakmadan adamlarından birine elini uzattı. İşareti alan adamın eli beline gitti. Hiç beklemeden silahını çıkardığında Edis Bey'e çevireceğini sanmıştım ancak o an sağ köşede duran adamı hedef aldı. Onu tanıyordum. Geçen yıla kadar kulüpte çalışanlardan biriydi. Geceleri barın önünde olurdu, çok çalışmadan istifa ettiğini biliyordum. Burada ne işi vardı?

Korkudan mıydı, yoksa refleksten miydi bilmiyordum ama ellerini kaldırıp yüzünü korumaya çalıştı. Yüzünde çaresizlikle karışan bir panik ifadesi vardı. Onun olduğu durumda son derece normaldi. Yalnızca bir saniye sonra sol gözünden vurulduğunda oradaymışım gibi sıçradım.

Kanım damarlarımdan çekildi.

Adam yere yığılırken Edis Bey hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Olanları sadece izlemekle yetindi ama onun da paniklediğini anlamak zor değildi. Bülent Ali Yaman da

duygularını fark etmiş olmalıydı ki, az öncekine nazaran daha keyifli görünüyordu. Nefesimi tuttum. Mideme yumruk yemiş gibi hissediyordum.

Arden ekranın başında hareketsiz bir şekilde duruyordu. Bense burada ne yaptığımızı bile unutmuştum. Yalnızca, "Demek istifa etmemiş," demeyi başarabildim.

Arden, "Bu..." dedikten sonra altdudağını ısırarak gülümsedi. Az önce piyango kazandığını öğrenmiş gibi heyecanlıydı. Ona bakınca aynı şeyi izleyip izlemediğimizden emin olamadım. "Bu bizim kurtuluşumuz, barmen kız. Bu bir talih kuşu."

"Onur için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," derken sesim titremişti.

"Onu tanıyor muydun?"

Beraber çalıştığımız çok fazla gece olmuştu, onu son görüşüm olduğunu bile bilmeden veda etmiştim. Ortadan kaybolduğunda haber vermediği için kızmış, içten içe kinlenmiştim. *Meğerse öldüğü için haber veremiyormuş.* "Evet."

Arden'in bakışları bir şeyi kontrol etmek ister gibi yüzüme döndüğü sırada hâlâ oturduğu koltuğun başında dikiliyordum. "Sevgilin miydi?"

Bunu düşünmekten bile rahatsız olmuş şekilde başımı salladım. "Hayır, tabii ki hayır. Yalnızca arkadaşımdı."

"Rahatladım. Bir anlığına sana yeni bir travma yüklediğimi sanmıştım." Videoyu kendi cihazına aktarırken konuşmaya devam etti. "Sevgilin olabileceğini düşünmekle hata yaptım."

Ukala. "Daha önce sevgilim oldu."

"Çocuğun akıl sağlığından şüphe duyarım."

Bir yara vardır ve hemen kanamaz ya hani... Sıcakla karışır ama hissedilmez. Ardından elini bir atarsın her yer ıslanmış, ceketinin kolu kırmızı... Acısı da sonradan gelir. Hayat bazen böyle kanatırdı. Önce fark ettirmez, sonra birden her şey aynı anda olurdu.

Mert ile ilgili bir şeylerden bahsetmek o tür yaralara benziyordu. Önce rahatça konuşabilirim sanıyor ama konuşmaya başladığımda acıya boğuluyordum. Bir zamanlar sevgilim olmuştu. Üstelik Arden sağlığından şüphe etmekle oldukça haklıydı, o gitmişti.

Ölmüştü.

Ayışığı Kitaplığı

ON BİRİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Geçmiş...

Bazen yatakta uyumaya çalışırdın. Önce sadece yastık rahatsız gelirdi. Sonra da çarşaf batmaya başlar, yorgan ağırlaşırdı. Dönerdin, dönerdin, tekrar dönerdin. Ama sorunun ne olduğunu asla tam olarak anlayamazdın. Aslında savaştığın şeyin yorgan değil de gecenin ta kendisi olduğunu fark edemezdin. Sabah olurdu. Uyuyamazdın. Tüm gün yorgun olurdun çünkü gece boyunca düşüncelerin uyanık kalırdı.

Bunun bugüne kadar hep yatakla ilgili olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir zaman büyük ve konforlu bir yatağa sahip olmamıştım. Benimki fazladan yorgan ve battaniyelerin üst üste konulmasıyla ortaya çıkan yataklardan biriydi.

Ancak az önce söylenene göre karşımdaki yatak benimdi. Üstelik iki kişilikti ve yumuşacık görünüyordu.

Başım ağrımaya başlamıştı, bu yüzden kafamı boşaltmak için yatağı değerlendirmeye karar verdim. En azından uyumaya çalışabilirdim.

Küçük sırt çantamı karıştırdım ve içinden bir kapüşonlu ile eşofman altı çıkardım. İkisinde de delikler vardı, başka bir tane daha aldığımda onda da yırtıklar gördüm. Diğerlerini bir süredir giydiğim için oldukça kirliydi ve artık eskimişti. Günlük kıyafetlerimse evde kalmıştı. Beni buraya getiren adamların birinden kıyafet getirmesini isteyebilirdim... Tam bu sırada hızla uzaklaşan bir araba sesi duydum.

Korkularımla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Evde biraz dolaştıktan sonra diğer odadan gelen hafif sakinleştirici bir müzik sesi duyuldu. Odaya doğru yürüdüğümde müzik sesi iyice yükseldi. Sessizce kapıyı açınca Mert'in odada elinde sigarayla dolaştığını gördüm. *Gömleksiz bir şekilde.* Saçları ıslak ve dağınıktı, yani duştan yeni çıkmıştı. Şoktan donakalmış bir halde kapı eşiğinde durdum. Muhtemelen yüzüm tamamen kızarmıştı. Mert giyinme dolabına yaklaştı ve bir gömlek seçti, beni fark etmeden giyinmeye başladı.

Dikkatini çekebilmek için hafifçe boğazını temizlemek zorunda kaldım. Mert bakışlarını hızla olduğum yere çevirdi. "Ne istiyorsun?" Rahatça hareket ederek küçük bir uzaktan kumanda benzeri nesneyi aldı ve müziği kapattı.

"Yatmak için giyecek hiçbir şeyim yok. Senin gömleklerinden birini alabilir miyim?"

"Doğru, sana kıyafet almayı unutmuşum. Yarın alışverişe çıkacağız, istediğin herşeyi alırsın. Ama şimdilik dolabımdan bir şey seç."

Hızla başımı salladım ve odaya girip dolaba doğru yürüdüm.

Muhteşem bir parfüm kokusu burnuma çarptığı sırada rahat bir şeyler bulabilmek için dolabı karıştırmaya başlamıştım. "Şey... gelip yardım eder misin?" Burada bir sürü şey vardı. Gömlekler, kumaş pantolonlar, paraşüt kumaşlar.

Mert'in adımları duraksadı. "Neye?"

"Neyin nerede olduğunu ve bana neyin olacağını bilmiyorum."

"Sana uyacak pek bir şey yok." Çekmecelerden birini açtıktan sonra ayarlanabilir bir kapüşonlu *sweatshirt* ve bir eşofman altı çıkardı. "Bunları giy, başka bir şeye ihtiyacın olursa koltuktayım."

"Bekle, bunlar çok büy..." Mert cümlemi bitirmemi beklemeden odadan çıktı. Hızlıca kıyafetlerini giydim ve uzun boy aynasına baktım. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığım sırada ellerimin koktuğunu fark ettim. Tıpkı kapüşonlu, giyinme dolabı ve odadaki parfüm gibi kokuyordu. Nedenini bilmiyordum ama bir şekilde Mert'in rahat, bol kıyafetleri içinde kendimi baştan aşağı incelerken yüzüm kızarıyordu. Kısa bir süre sonra daha önce giydiğim kıyafetleri elimde dışarı çıktım.

"Üzerine tam olmuş," dedi Mert tam karşımda durarak. Yavaşça yanıma yaklaştı, ellerini nazikçe kollarıma koydu ve hafifçe ovuşturdu. Kalbimin hızla attığını hissettim. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, yok. İhtiyacım olursa sana söylerim." Yüzümü birkaç saniye boyunca seyredip kolumu bıraktıktan sonra

gerçekliğe geri döndüm. Konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Ben artık gideyim."

Onun kıyafetleri içinde uyuyacağımı söylemek o an için fazla müstehcen gelmişti. Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Uzaklaştığım sırada yüzünde hafif bir gülümsemeyle öylece beni izledi. Odamın kapısını kapattıktan sonra önünde birkaç saniye durdum ve düşündüm.

Beni mafyanın elinden alıp bu eve getirmişti. Bana göz kulak olacağını ve koruyacağını söylemişti.

Bazen ona baktığımda onu çoktan beni izler halde buluyordum. Tüm bunlar düşünüldüğünde, kendimi ona güvenmemek için frenlesem de kalbim tüm uyarılarımı görmezden geliyordu.

Bakışları kalp ritmimi değiştiriyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Kendi sokağıma doğru ilerlerken adımlarım kulaklığımdaki şarkıyla uyumluydu.

Sokak lambasının mum gibi yanan ama arada bir göz kırpan ışığına baktım.

Sokağın taş döşemeleri yağmurla parlıyor, her adım attığımda yerde minik dalgalar oluşuyordu. Bazıları başka yerlere akıyor, bazılarıysa ayaklarımın altında eziliyordu. Tıpkı hatıralarım gibi...

Arden'in kulüpten çıkmadan önce söyledikleri hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu. Arden görüntüleri emniyet müdürlüğüne götüreceğini söylemişti. Kamera kayıtlarından sonra hem sesi hem de bakışları bir şeyleri gerçekten düzeltmek ister gibiydi. Geçmişteki ilişkilerimle alay ettiğinden beri Mert'in yüzü zihnimin kıyısında belirip du-

ruyordu. Komiser Arden Deniz hiç bilmeden içimdeki bir yarayı dürtmüştü.

Adımlarım yavaşladı, soğukta geçmişimle beraber yürüyordum. Zihnimi sakinleştirmek için kulaklığımı çıkarıp çantama sıkıştırdım. Dinlediklerim, izlediklerim ve okuduklarım her zaman ruh halimi ve gün içinde kim olduğumu belirlerdi.

Ceketimi göğsüme daha sıkı çekerek yürümeye devam ettim ve evimin kapısını kasıtlı olarak biraz geçtim. "Çitos?" diye seslendim çöp konteynerinin yanındaki kutunun altına bakmak için eğilerek. "Neredesin?"

Turuncu kedi yavrusunu görmeyi bekleyerek etrafa bakındım. Çitos, sokağımda düzenli olarak beslediğim birkaç kediden biriydi. Diğerlerine göre daha çelimsiz ve küçük olduğu için ilk tanıştığımız andan beri yağmurlu havalarda onu eve almam gerektiği hissine kapılmıştım.

Yağmur yere o kadar sert vuruyordu ki, geri sıçrayıp pantolonumun paçalarını ıslatıyordu.

"Çitos! Bu gece kesinlikle ödül maması almayacaksın." Donuyordum, ıslanıyordum ve endişeden ölüyordum. Nereye gitmişti bu hayvan?! Hazırlamam gereken bir savunma vardı ve her şeyin mükemmel olup olmadığını üç kez kontrol etmem gerekiyordu. Ama bunun yerine kedi aramak için sokakta dolaşıyordum. "Eğer ortaya çıkmazsan, bu gece seni bırakacağım! Yemin ederim, yaparım!"

Çok fazla yağmur yağıyordu. Onun bütün gece burada, soğukta ve ıslak bir şekilde titreyeceğini düşünmeye bile dayanamıyordum.

Başımı kaldırıp gözlerimi pencerelerimde gezdirdim.

Ben ıslanırken dairem hemen karşımda duruyordu. İçeriden sızan ışıklar omurgamda bir ürperti yaratmıştı. Orada, sıcak ve rahat bir yerde olabilirdim. Tabii hâlâ tamir edilmemiş kırık camımı saymazsak...

"Ah, Çitos." Odağımı tekrar sokağa verirken içimden homurdanmaya devam ettim. Kısa bir süre sonra sokağın sonunda bir ses dikkatimi çekti.

Yere düşen camın tıkırdayan sesi.

Gözlerimi kısarak titreyen sokak lambasının altına geçip daha dikkatli bakmaya başladım. "Çitos? Buraya gel, ufaklık. İnatçı olma. Sen de burada olmak istemezsin. Başımızı belaya sokmak üzere olabilirsin." Son kısmı fısıldayarak söylemiştim. Aniden başka bir ses daha geldi, diğer çöp konteynerinin arkasında bir şey hareket ediyordu.

"Tamam," dedim gergin bir öfkeyle. Bu şekilde korkutulmaktan nefret ederdim. Üstelik karanlıkta ve yağmurlu bir gecede... "Bu kadarı yeter." Sinirle sesin geldiği yere doğru yürürken Çitos'un yağmurdan saklanan ıslak turuncu yüzünü görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, çöp konteynerinin arkasında çömelmiş bir adam gördüğümde ödüm koptu.

Beklenmedik varlığı karşısında şaşkın ve korkmuş bir şekilde geri çekildim.

"Sanırım korkuttum, affedersin." Adam ayağa kalktı ve az önce çömeldiği yeri işaret etti. "Bir şey arıyordum."

Bana yaklaşma şekli kalbimin boğazıma kadar çıkmasına neden olmuştu. "Hayır, sorun değil."

Bir adım geri çekildiğimde çoraplarımı ıslatacak derinlikteki bir su birikintisine bastım. "Lütfen yaklaşmayın."

Zamanın içinde sıkışmış gibi hissediyordum. Buradan hızlı bir şekilde uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama ona sırtımı dönmek istemiyordum.

Yaralıymış gibi garip bir şekilde yürürken bacağı hafifçe arkasında sürükleniyordu. "Umarım güzel bir gece geçiriyorsundur." Sesi düz ve çok sakindi.

Seni görene kadar idare ediyordum.

Sağa sola doğru sarsıntılı hareketlerle yalpalayıp duruyordu. Adımları garip ve koordinasyonsuzdu. İpleri karışmış bir kukla gibiydi. Sanki bedenini kontrol edemiyordu...

Gerekirse ona karşı koymak için kullanabileceğim bir şeyler bulma isteğiyle gözlerimi sokak boyunca gezdirdim. Yağmurdan pek bir şey görünmüyordu. Hiçbir şey bulamayınca yavaşça cebime uzanıp anahtarlarımı kavradım. İki tanesini parmaklarımın arasında çevirdiğimde sivri uçları dışa doğru bakıyordu. Fazla ölümcül değildi ama hiç yoktan iyiydi. Gerekirse kullanmaktan çekinmezdim.

"Evet, iyi geceler." Gözlerimi ondan ayırmadan hızla uzaklaşmaya başladım. Şimdi koşmaya başlarsam kaçmak için birkaç saniyem olabilirdi. Sadece sokağın sonuna ulaşmam gerekiyordu. Yağmura rağmen dışarda hâlâ bir iki tane insan vardı.

Titreyip dururken sokağın sonu kilometrelerce uzakta gibi gelmişti.

Adamın başı bir anda yana doğru eğildi. *Çok fazla* yana doğru. Hareketleri normalin dışındaydı. Neredeyse böcek gibiydi. "Adın ne?" diye sorduğunda sesi neşeliydi ama otomatik bir kayıt dinler gibi hissettirmişti.

İçim tamamen panikle kaplandı. Zihnim durmadan aynı şeyi söylüyordu. *Koş.* Fakat endişeden ve gereksiz yakınlığından olduğum yere çakılmıştım. Onda kesinlikle bir sorun vardı.

İçgüdülerim adeta çığlık atıyordu. Bakışlarım adamın yüzüne kilitlenirken sokak etrafımızda daralıyor gibiydi.

Anahtarları daha sıkı tuttum. Parmaklarımın titremesini saklamaya çalışıyordum. "Ben gerçekten gitmeliyim," dedim kekeleyerek. Güç bela bacaklarıma zorlu adımlar attırdım ve sokağın başına doğru yavaşça ilerlemeye başladım. "İyi geceler."

Sözlerime gülümsediğinde adamın dişleri parladı. *Yamuk ve neredeyse insanlık dışı.* "Bana adını söyle. Neden söylemiyorsun? Bilmek istiyorum." Bir an konuşurken sonraki an öne atıldı.

"İmdat!" Olabildiğince yüksek sesle bağırdım. Ayaklarım yere vurdukça, yağmur suyuyla dolu birikintiler etrafa sıçrıyordu. Koluma yapışan el beni olduğum yerde döndürdü. Uzağa kaçamayacağımı baştan beri biliyordum ama yine de beni beklediğimden daha hızlı yakalamıştı.

Dünya baş aşağı döndü. Sırtım yere sertçe çarptığında acıyla inleyecek vaktim bile olmamıştı. Nefes nefeseydim. Panik içindeydim. Üzerimde bir adam vardı. Sadece üstüme çıkmakla kalmamış, tüm ağırlığını vermiş ve nefesimi kesmişti. Parmaklarından birini yanağımda gezdirip ağzını bana yaklaştırırken, "Bu acıtmayacak," dedi.

Hâlâ nefes almaya çalışırken beni öpeceği düşüncesiyle kusmak üzereydim. Başımı çevirdiğimde dudakları benimkileri sıyırıp boynuma indi. Bunu yapmak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti.

Tekmeliyor, çığlık atıyor, nefes almaya çalışıyordum.

Sonra aniden her şey durdu. Gözlerimi açtığımda adamın yavaş çekimde yanıma yığılışını izledim. Ölmüş müydü? Ne olmuştu? Yüzü betona yapışmış durumdaydı. Ağzından ve burnundan kalın, siyah bir sıvı damlıyordu.

Tüm yaşam gücüm damarlarımdan çekilmiş gibi hissediyordum. Gözlerimi açmaya çalıştığımda tekrar ağırlaşıyorlardı.

Başımda öfkeli bir ses konuştu. "Orospu çocuğu." Arden yerdeki sapığa bir tekme geçirdi. Böylelikle herifin kendiliğinden kan kusmadığını anladım. Tanıdık botlar kafamın birkaç santim önünde durdu. Arden yere eğildi ve çenemi tutup başımı sağa sola çevirdi. "Yaralandın mı?" Cevap vermeye çalıştım ama dudaklarımın arasından sadece zayıf bir öksürük çıktı. "Tamam. Nefes al, barmen kız. Gel bakalım."

"Başım..." İnatçı bir ağrı gözlerimin arkasına saplanıp duruyordu. Ağrı. Acı. İkisi bir arada. Elimi başımın arkasına götürdüğümde başta ıslaklığın yağmur suyu olduğunu düşünmüştüm. Ancak görüş açıma giren parmaklarımda kırmızı bir sıvı vardı.

"Siktir," dedi Arden. O da benimle aynı şeyi görüyor olmalıydı. Onu en son görüşümden farklı olarak yalnızca üzerine kapüşonlu geçirmişti. Yüzündeki endişe benimkini de arttırdı. Soğukluk karnıma doğru yayılıyordu.

Kollarından biri boynumun, diğeri de dizlerimin altından geçti. Ayaklanarak beni beraberinde kaldırdı. Kucağındaydım. Tutuşu gevşediğinde kollarımı arkadan boynuna sarmak zorunda kaldım. "Aynen böyle," diyerek yaptığımı onayladı.

Penceremin önünden geçtiğimiz sırada başımı kaldırdım. "Dur, evim burası."

"Evini biliyorum ama hastaneye gidiyoruz," dedi dişlerinin arasından. Arada bir dönüp yerde bıraktığımız adama bakıyor, sonra da gözleriyle tekrar yüzümü kontrol ediyordu. Belli ki henüz sinirini atabilmiş değildi. Bense hiçbir şey düşünecek durumda değildim.

"Hayır," derken midem ağzıma gelecek gibi oldu. "Eve gitmek istiyorum." Yağmur suyu, kan, çamur ve acı içindeydim. Hiç olmazsa sıcak suyun altında olmak istiyordum. O ise beni duymamış gibi yapıp yürümeye devam etti. "Beni duymadın mı?" Söylediklerime cevap vermeden yolun ilerisine bakıyor, sanki hafif bir şeymişim gibi kucağında benimle zorlanmadan yürüyordu. "Eve gideceğim."

Hâlâ tepkisiz kalmaya devam ettiğinde kucağında hareketlenmeye ve kollarından kurtulup yere inmeye çalıştım. Özellikle şu anda zorla bir yere götürülmek istemiyordum. Temizlenmek ve o pisliği unutana kadar sıcak suyun altında kalmak istiyordum. Arden'in tutuşu sıkılaştığında son enerjimi de kullanarak dayandığım göğsünü biraz daha ittirdim.

"Güneş!" Adımı bir uyarı gibi dile getirmişti. "Sadece bir kereliğine işimi zorlaştırmayı bırak." O da tıpkı benim gibi ıslanıyordu. Yüzüne baktığımda hem öfkeli hem de tedirgin olduğunu fark ettim. Onu görene kadar polislerin böyle yüz ifadeleri olduğunu bilmiyordum.

Yine de hastaneye gitmek istemiyordum. Evim dışında hiçbir yere gitmek istemiyordum. Düşünceler, başımdaki sızlamayla birleşip bir düğüm haline geliyordu.

"İndir beni." Sesim ağlamaklı çıktığında buna ben bile şaşırmıştım.

Arden ağlamaklı sesimi duyunca duraksadı. Sabırsızlığını ilk defa yüzünde bu kadar net görüyordum. Kaşları hafifçe çatılmış, dudakları belli belirsiz aralanmıştı. Onun gibi mesafeli ve soğuk bir adamın benim yüzümden bu derece kararsız kalması içimde anlaşılmaz bir huzursuzluk yaratmıştı.

Elimin altındaki göğsü sırılsıklamdı.

Sessizlik sadece yağmurun sesiyle doluydu. Vücudumu tutan ellerinin kavrayışı bir anlığına gevşedi, beni bırakıp bırakmamak arasında gidip geliyordu. Yüzünü daha net görmek için bakışlarımı göğsündeki elimden ayırdım. Gözleri yerde yatan adamın bedenine kaydığında yüzündeki kararsızlık öfkeye dönüştü. Çenesi kasıldı ve parmakları vücudumu tekrar sıkıca kavradı.

"Neden bu kadar sıkıntılı olmak zorundasın ki?" Bunun bir soru olmadığını ağzının içinde gevelemesinden anlamıştım.

Yüzü tekrar bana döndü. Karanlık gözleri benimkilerle buluştuğunda yağmur yüzünden mi, yoksa başka bir sebepten mi bilmediğim bir ürperti omurgamdan aşağı indi. Başımın içine hâlâ acı saplanıyordu. Bu adamla daha önce pek çok kez karşılaşmıştım ama şu anda bana böyle bakarken onu hiç tanımıyormuşum gibi hissediyordum. Kucağında olmak içimde garip bir bilinmezlik hissi uyandırıyordu.

Belki başımı çok sert çarptığımdandı.

Belki bana Mert'i hatırlattığındandı.

Belki de bu belirsiz his, hatırlamanın acısından veya bir ölüye ihanet etmiş olmanın verdiği suçluluk duygusundandı.

Bu denklemin içinde çok fazla "belki" vardı.

En sonunda sesi karanlığı delip geçti. Sertti ve kontrolünü tekrar ele geçirmiş gibiydi.

"İlla bir eve gitmek istiyorsan..." Ses tonu tartışmaya kapalıydı. "Benim evime gidiyoruz. Başka seçenek yok."

"Kendi evim..."

Sözümü bölerek tekrar etti. "Başka. Seçenek. Yok." Ben hâlâ kucağındayken arabanın kapısını açtıktan sonra bir ayağıyla araladı. Üzerimize yağmur ve titrek sokak lambasının soluk ışığı düşüyordu. Kapüşonunun altından süzülen damlalar çenesine kadar iniyor, oradan da yakasını ıslatıyordu. Hoş, zaten baştan aşağı ıslanmıştık ya...

Ön koltuğun kapısını açtı ve beni içeri yerleştirmek için eğildi. "Ben yapabilirim," derken sesim çatlak ve yorgun çıkıyordu. "Gerçekten, böyle şeylere gerek yok." Eğer hâlâ kollarında olmasam sabırsız iç çekişini duymamın imkânı yoktu. Ancak durum buyken kollarındaki kasılmadan bile hissedebilmiştim.

Söylediklerim pek ikna edici değildi ama yine de denemiştim.

En başta onu çağıran bendim. Şimdiyse en zor anlarda yanımda bitmesi garip geliyordu. Eğer biri, başka birine istemeyerek yardım ediyorsa bunu gözlerinden anlamak kolaydı. Ve bana kalırsa, Komiser Arden Deniz şüphesiz onu tehdit ettiğim için bana yardım ediyordu.

Bunu istemiyordum.

Birinin yanımda olmak bile istemeden beni kucaklamasını ya da evine götürme mecburiyetini hissetmesini istemiyordum.

Ancak o, "Gerek var," dedi kısa ve net bir şekilde. "Kafandan kan akarken seni bu sokak dediğiniz çukurda burakmayacağım." Beni dikkatlice koltuğa yerleştirdiğinde vücudum istemsizce titredi. Koltuğun derisi serindi ama güvenliydi. Çok güvenliydi.

"Neden?" Sözlerim neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Arden göz ucuyla baktıktan sonra öne eğildi. Elini uzatıp kemeri aldı ve yanıma yaklaştı. Sonra biraz daha yaklaştı. "Çünkü seninle olan işimiz henüz bitmedi."

Boğazımda bir şey düğümlendi. Hareket etmeye korkuyordum. Parmakları metal tokayı kavrarken karnımda gereksiz bir gerilim oluşmuştu. "Bunu da ben yapabilirim," dedim. Cevap vermedi. Kemerin tokasını oturttuğunda parmakları kısa bir an için kolumun iç yüzüne değmişti. Bunu hiç fark etmemiş ve anlam yüklememiş gibi yapmak çok daha kolaydı. Endişelendiğinde böyle birine mi dönüşüyordu?

Daha da önemlisi, benim için endişeleniyor muydu?

"Evine gitmeme gerek yok," diye tekrar ettim. Son defa şansımı denemeye karar vermiştim. "Gerçekten. Sadece biraz dinlenirsem, sabaha iyi olurum."

Arden cevap vermek yerine kapıyı yüzüme kapattı. *Sertçe.*

Ardından hızlıca kendi tarafına geçti ve sürücü koltuğuna oturdu. Kapüşonunu geriye itti, saçları alnına yapışmıştı. Direksiyonu izlerken derin bir nefes aldı. Sonra ba-

şını çevirip bana baktı. "Senin karar verme yetin şu an için geçersiz. Az önce biri seni..." Lafını nasıl tamamlayacağını bilmediğini belli eden bir ifadeyle yüzüme bakmaya devam etti. "...boğuyordu."

"Peki senin burada ne işin vardı?" diye mırıldandım. Az önce olanları hatırlamak bile başımı zonklatmıştı.

Arabayı çalıştırırken, "Emin olmam gerekiyordu," dedi düşünceli bir şekilde.

"Neyden?"

Soruma cevap vermek yerine nefesini dışarı bıraktı. Eğer onu biraz olsun tanıdıysam bu, *daha fazla soru sorma* demekti.

"Neden biraz gözlerini kapatıp dinlenmiyorsun? Her zaman bu cömertliği göstermeyeceğim."

"Peki ya sonra ne olacak?"

Arden konuşurken yüzüme bakmamıştı. "Sonra sorunu cevaplayacağım." Elini marşa uzattı. Anahtarı çevirdiğinde motor çalıştı. Soğuk geceye inat içeriye sıcak bir uğultu yayıldı. Aracı yavaşça sokağın başına yönlendirdiğinde gözlerim biraz ötede bir hareketlilik yakaladı. Küçük, ıslak, titrek turuncu bir siluet gördüm. Çöp konteynerinin yanına sinmiş, yağmurdan saklanmak ister gibi kutunun içine sokulmuştu.

"Dur!" dedim aceleyle. Sesim aniden yükselince Arden direksiyona refleksle sarıldı.

"Ne?!"

"Geri gel. Geri git! Biraz önceki konteynerin yanına." Kaşları çatılsa da sorgulamadan söylediğimi yaptı. Araba birkaç metre geri gidince tekrar bağırdım. "Orada, orada!"

Kapı koluna uzanmıştım ama Arden benden önce davranıp el frenini çekti. Tam kemerimi açıyordum ki, parmakları benimkileri yakaladı. "Nereye gidiyorsun?" Cama bakarak gördüğüm şeyi görmeye çalışıyordu. "Orada hiçbir şey yok."

Parmağımı cama yapıştırdım. "Orada. Bak. Tam ileride. Gördün mü? Turuncu. Küçük. Islak." Bunu hiç istemememe rağmen gözlerim doldu. "Adı Çitos."

Arden gözlerini kısıp söylediğim yere baktı. "Senin kedin mi?"

Başımı salladım. "Sokak kedisi ama benim gibi işte. Sahibi yok. Ben de sokakta onu arıyordum."

Arden bir şey söylemedi. Sadece koltuğunda doğruldu ve başını salladı. "Onu almak mı istiyorsun?"

"Almam gerek," dedim savunmaya geçerek.

Elini kapı koluna attı. "Burada bekle. Ben alırım."

"Hayır, ben..."

"Güneş." Sadece adımı söylemesi bile sessizleşmem için yeterli gelmişti. Ona karşılık vermeyeceğimi anladığında kapısını açıp dışarı çıktı ve kapüşonunu başına geçirdi. Ardından omuzlarını hafifçe silkerek hızlı adımlarla çöp konteynerinin olduğu yere yöneldi. Farların aydınlattığı silueti yağmurla birlikte hızlı hareket ediyordu.

Camdan onu izlemeye devam ettim. Her ne kadar başımın ağrısından bayılacak gibi olsam da gözlerimi ondan ayıramıyordum. Çitos hâlâ oradaydı, kulaklarını silkeleyip durduğunu mesafemize rağmen görebiliyordum. Arden yere eğilip birkaç saniye bekledi. Sonra elini yavaşça Çitos'a uzattı.

İlk başta kaçacak sandım ancak ıslak kedi yerinden kıpırdamadı. Belki de kaçmak için fazlasıyla yorgundu? Tıpkı benim gibi...

Arden kediyi usulca kucağına aldı ve bir eliyle koruyucu şekilde sardı. Diğer eliyle de kapüşonunun şapkasını biraz daha çekiştirdi. Ardından koşar adımlarla geri dönüp kapıyı açtı.

"Tut bakalım." Çitos'u bir paket cips gibi kucağıma bıraktı. Elbette dikkatliydi ama şefkat gösterme konusunda sıkıntılar yaşadığı gözle görülür şekilde barizdi.

Çitos'un minik, tüylü bedeninin soğukluğu hemen dizime geçmişti. Üşüyordu. Titriyordu. Ve korktuğumun aksine hâlâ yaşıyordu. *Şükürler olsun.*

"Teşekkür ederim," dedim.

Arden koltuğuna yaslanıp kapıyı tekrar kapattı. "Bir daha böyle bir sokakta, gecenin köründe kedi ararsan... erkenden katil olacağım."

Bağcılar böyle bir şey yapmak için hiç uygun bir ilçe değildi.

Fakat kiraları uygundu. Benim için önemli olan da buydu.

"Yapmayacağım," dedim başımı yana çevirip cama dayayarak. "Yani öyle düşünüyorum." Elimi yavaşça Çitos'un üzerine koydum. Islak kürkü parmaklarımın altında yumuşaktı. Kısa bir süre sonra sıcaklık parça parça geri gelmeye başladı.

Arden derin bir nefes aldıktan sonra arabayı tekrar harekete geçirdi.

Bu gece boyunca ilk kez, kendimi gerçekten de güvende hissettim.

Ayışığı Kitaplığı

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Komiser Arden Deniz bu daire için hatırı sayılır bir kira ödüyor olmalıydı.

Dur biraz... Kira ödüyor muydu, yoksa bu lüks daire ona mı aitti?

Apartmanına girmeden önce güvenliği selam vermeyi ihmal etmemişti. Belki yanında ben olduğum için, belki de fazla ayakta durmamam gerektiği için bir an önce evine varmak konusunda acele ediyor gibiydi. İlk seçenek olması kuvvetle muhtemeldi. Arden'in yerinde olsam ben de sürekli tutuklanan bir kızla yan yana görülmekten çekinirdim.

Üstelik turuncu kedisi de varsa...

Çitos ve ben. İkimiz de son günlerini yaşayan, havası kaçmış, pislik içindeki futbol topuna benziyorduk. Genelde o top mahallenin çocukları tarafından sokağın en köşesine terk edilmiş olurdu. Evet. O... bizdik.

Asansörü çağırdığında garip bir sessizlik oldu.

Elini meşgul edecek bir şey bulamayınca insan konuşma ihtiyacı hissederdi. Bu yüzden, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Sen olmasan durum çok kötü yerlere varacaktı. Kesin olarak." Bu kaçınılmaz olurdu, o yüzden son kelimelerimi söylerken başımı sallayarak vurguladım. "Neden oradaydın bilmiyorum ama iyi ki oradaydın."

Sözlerimi garipseyen bakışları bana döndü ama başını çevirmedi. Elleri cebindeydi. Bu açıdan aramızdaki boy farkının ne kadar fazla olduğunu net bir şekilde görebiliyordum. "Başını çok ağır çarpmışsın belli ki."

Kaşlarımı çattım. "Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Ağzın değişik şeyler söylüyor." Aynı anda başparmağıyla yüzümü işaret etti. Garip bir sakinliği vardı. İlk defa istediği gibi bir minnettarlık gösteriyordum ve söyleyecekleri bunlar mıydı? *Ağzın garip şeyler söylüyor.* Bir anlığına dudaklarını büktüktükten sonra konuşmaya devam etti. "Sözlerin ilginç bir şekilde nezaket kurallarına uyuyor. Normalde üzerine düşünülmemiş, tehditkâr ya da son derece kendini beğenmiş olurlar."

Asansör kapısının sonuna kadar açılmasını beklemeden ikimiz de atıldık. Pardon, üçümüz. Çitos'un sakinliği bazen varlığını unutmama neden oluyordu. Arden'in geniş omuzları yüzünden kapıdan geçmekte zorlandığımızda dışarıdan da görülebilecek bir rekabet oluşmuştu. Önce ben girecektim.

"Üzerine düşünülmemiş sözlerim için uzun varsayımlarda bulunduğuna göre son derece canını sıkmış olmalılar," dedim az önce benimkine çarpan sert omzunun da verdiği öfkeyle.

Minnettarlığıma kibarca cevap vermiş olsaydı bunların hiçbiri olmayacaktı. Hiç sinirlenmeyecektim. Hem de hiç.

"Benim canımı bu boyda bir şey sıkabilir mi sanıyorsun?" Birbirimizi aynadan izliyorduk. Kaşları tıpkı benim gibi çatıldı ve bakışlarını aynadan uzaklaştırıp yüzüme çevirdi. Bense hiç kıpırdamamıştım. "Aslında sıkıyor." Sanırım sürekli olarak tutuklanmamdan bahsediyordu. Yüz ifadesine bakılırsa başka ihtimalleri değerlendirmeye gerek yoktu. "Üstelik o kafanı fazla oynatma. Hatta mümkünse hiç döndürme bile." Ellerini başının iki yanına kaldırdı, avuç içleriyle kafasını sabitliyormuş gibi havada tuttu. "Dümdüz dur. Beynin içeride *milkshake* olmuş olabilir."

"Beynim *milkshake* falan olmadı. Ve bana omuz atan sensin," dedim öfkeyle.

"Evime girerken birilerine öncelik vermeye alışkın olmadığım için kusura bakma." Cümlesini bitirdiği gibi asansörün kapısı açıldı ve bu defa eliyle geçmemi işaret ettiğinde onaylayan bir mırıltı çıkardım. "Hıh." *İşte böyle.*

Anahtarı çıkarmak için elini cebine attı.

Arden büyük ihtimalle evden çıktığı halindeki gibi görünüyordu. Çitos ve bense... Neye benzediğimizi açıkça söylemiştim, değil mi? Yavaş yavaş kurumaya başlamıştık ama yine de fena bir haldeydik. Buna ek olarak başımın içinde çılgın bir fırtına vardı. Kulaklarım resmen uğulduyordu.

"Geç bakalım." Çelik kapı tok kilit sesleriyle açıldıktan sonra görüş açıma gri koltuklar ve geniş bir salon girdi. Ama çok geniş... Cidden niye bu kadar genişti?

İçerisi tıpkı onun gibi kokuyordu. Dairenin düzeni gözlerimi kamaştırmıştı. Ayakkabılarımı çıkarmış öylece girişte dururken burada yaşamanın ne kadar kolay olacağını düşünüyordum. Eşya kalabalığı yoktu. Şimdiye kadar yaşadıklarımın aksine, duvarlar uyumsuz tablolar ve girinti çıkıntılarla doldurulmamıştı. Her gün temizleniyor gibiydi. Abartısızdı, sadeydi, şıktı.

Ondan ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bu değildi. "Evin hoşmuş."

"Bugün iltifat konusunda çok bonkörsün." Kapıyı kapattıktan sonra yanımda durdu. "Ama evet, güzeldir. Dağınıklıktan hoşlanmam."

Sözleri cam kırıklarını topladığı sabahı düşünmeme neden oldu. Ona verdiğim çarşaf ve pikeyi katlamış, tamamen kendi iradesiyle temizliğe girişmişti. Bu da akla tek bir soruyu getiriyordu. "Ne kadar zamandır yalnız yaşıyorsun?" Kendi işini yapmayı öğrenecek kadar olmalıydı. Sonuçta bir erkekti, onlar ev işleri konusunda biraz şey hissederdi... Ellerine yapışacak gibi.

Arden sorduğum soruyla duraksadı. Sadece aldığı nefesi duyabiliyordum. "Çok soru soruyorsun. Bu alışkanlığını azaltarak bırakman gerekecek." İçeri doğru yürürken aynı anda kapüşonlusunu çıkarmaya başladı. Başımı hızla diğer yöne çevirip başka bir duvarın ayrıntılarını izlemeye koyuldum.

"Soru sorulmasını sevmiyor musun?"

"Başka bir soru daha. Evet, sevmiyorum. Genelde çok iyi bildiğin gibi soruları ben sorarım."

"Evet, komiser olarak. Sorgular falan filan." Bir şeyleri

sevmemek onun sorunuydu. Benim sorunumsa Çitos'la birlikte nereye gideceğimi bilemez bir halde olduğum yerde kalakalmaktı.

"Ama yine de soracaksın, değil mi?"

"Evet."

Derin bir nefes alma sesi duydum. Bana öyle geliyordu ki, Arden gerçekten yalnızdı. Yalnız yaşamaktan bahsetmiyordum, bir şekilde kendini yalnızlaştırmasından bahsediyordum. Tüm hayatı, evi, işi ve... başka neyi vardı? Kendimi nedensizce onun hakkında daha fazlasını bilmek isterken buldum.

Her şeyi olan biri neden o gece başını derde sokmak için oradaydı? Kaybedecek çok şeyi vardı.

Arden haklıydı, çok fazla soru soruyordum. Soruyordum çünkü genelde verimli bir cevap alamıyordum.

Çitos da kucağımda hiç ses çıkarmıyordu. Nefes alıp almadığını kontrol etmek için kendime iyice yaklaştırdım. Bu hareketime burnunu yalayıp yüzüme bakarak karşılık verdi. Kısa bir süre sonra dairenin içinden Arden'in sesi geldi. "Duş al." Rica ya da tekliften çok bir emir gibiydi. Tam onun tarzıydı. "Banyoyu solundaki koridordan girince göreceksin. Havluları koydum."

Tam cevap verecekken ayak seslerini duydum. Saniyeler içinde yanıma ulaşmıştı. Kolumu kaldırmadan avuçlarımda sıkı sıkıya tuttuğum Çitos'a baktı. Elini uzattığında yüzünde hâlâ kararsız bir bakış vardı, sanki daha önce hiç kedi tutmamış gibiydi. Kırılgan bir eşyayı düşürmekten korkuyormuşçasına Çitos'u dikkatlice benden aldı. "Ver şunu bana, kokuyorsun," dedi sert ama sessiz bir tonda.

İçgüdüsel olarak bir adım geriye çekildim. O kadar kötü kokuyor olamazdım. Alt tarafı çamurdu. Hareketimi fark ettiğinde, yüzünde beliren ama saniyeler içinde kaybolan bir ifade gelip geçti.

"Al," dedim sonunda Çitos'u ona uzatarak. Minik gövdesini avuçlarıyla sarınca öyle dengesiz tuttu ki, kedi bir anlığına huysuzlandı.

"Tamam," diye mırıldandı Arden. En rahat tutuşu bulana kadar Çitos'u elinde döndürdü. Birkaç saniye içinde küçük poposu komiserin koca avucuna yerleşmişti. Arden'in parmaklarının arasından sarkan sarı kedi patilerine bakarken neredeyse gülümseyecektim. Tam bu sırada Arden bakışlarını kaldırdı. "Halini görmüyor musun?"

Başımı eğip kendimi kokladım. Görüyordum. Görmesem de kokuyu almıştım. Kirin, terin, korkunun, kanın biriktiği tuhaf bir katmanın altındaydım. "Evet."

"O zaman duş al," diye tekrarladı ve aramızdaki birkaç santimi geçip Çitos'u koltuğun kenarına dikkatlice bıraktı. Parmak uçlarıyla kedinin sırtına dokundu, sanki onu nasıl okşayacağını bilmiyormuş gibiydi. Çitos gözlerini kırpıştırarak ona baktı ama tepki vermedi. Arden arkasını dönüp uzaklaşmadan önce son bir kez daha seslendi. "Banyo seni bekliyor."

Başımı sallayarak hiçbir şey demeden tarif ettiği koridora doğru yürüdüm. İlerlerken kulağıma hafif bir uğultu sesi çarptı. Dikkat kesilince banyodaki sudan geldiğini anladım. Akan bir musluğun bıraktığı o düzenli yankıydı. Yavaşça koridorun ucundaki kapıya yöneldim.

Kapıyı ittiğimde menteşeler gıcırdamadı. Arden'in

banyosu tüm evi gibi tertemiz ve sadeydi. Bembeyaz bir sayfa gibiydi. Küvet doluyordu. Musluk açık bırakılmıştı.

Duvarlar, zemin, tavan. Hepsi aynı rengin farklı tonlarındaydı. Her şey yerli yerindeydi. Çocukça bir etrafı karıştırma arzusu hissettiğimde onu bastırmak zorunda kaldım. Raflarda hizalanmış cam şişeler vardı. Uçları içeri doğru kıvrılmış havlular, bir de kusursuz şekilde katlanmış bir bornoz... O benim miydi? Yoksa onunkini kullanabileceğimi mi kast etmişti?

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey yapamadım. Sadece banyonun eşiğinde durup aynadan kendime baktım. Yaşananlar tenimin hemen altında bir iz gibi duruyordu. Her çamur lekesinden kurtulacaktım. O pisliğin bıraktığı her lekeyi keseleyecektim. Küvetin kenarına yürüdüm ve elimi dikkatlice ılık suya daldırdım.

Benim için suyu ayarlamış olmasından etkilenmemeliydim. Ancak bu tuhaf bir şekilde içimi sızlatıyordu. Onun evinde, onun banyosunda, onun girdiği küvette...

Bu kadar hayal gücü yeterliydi.

Komiser Arden Deniz ben onu tehdit ettiğim için benimleydi ve bundan fazlası yoktu.

Parmaklarım kilide uzandı. Bastırmamla birlikte o tanıdık *klik* sesi çıkacaktı ki, kapı aniden durdu. Az önce gözlerimle gördüğüm boşluğa rağmen güçlü bir engelle karşılaşmıştı. Kapı boşluğuna uzanmış elle bakıştım.

Elbette onun eliydi.

Bir anlığına nefesim kesildi. Binlerce senaryo zihnimde aynı anda video kaydı gibi oynuyordu. Ben henüz ne olduğunu anlayamadan Arden'in sesi geldi. "Kapıyı kilit-

leme." Yanlış duyup duymadığımdan emin olmak için kıpırdamadan tekrar etmesini bekledim. Aramızda yalnızca kapı vardı. Sesi çok yakınımdaydı. "Başını çarptın. Düşersen veya bayılırsan içeride ruhum duymaz."

Sözleri içime su serpmişti, zihnime düşenlere nazaran bu gayet makuldü. Çünkü haklıydı.

Kapıyı açtığımda elini çekti. Artık tam karşımda duruyordu. Gri bir şort ve beyaz bir tişört giyiyordu. "Benim için endişeleniyor musun sen?"

"Hayır." Bir saniye bile düşünmemişti. "Yalnızca daha fazla sorunla uğraşmak istemiyorum ve sen genelde sorunun tamamısın." Öne doğru bir adım attığımda sanki duvara çarpmış gibi gözlerini kapattı ve kaşlarını kaldırdı. Kelimenin tam anlamıyla tiksiniyor gibi görünüyordu. "Hemen gidip bu kokudan kurtulmazsan seni buraya getirdiğim için kendimden nefret edeceğim." Elini burnunun önünde savuştururken ona vurmak istedim. *Sertçe.*

Yüzümü buruşturup tiksintisini taklit ettim. "Nefret etmekte geç bile kalmışsın, başta seviyor olman mucize ya-"

"Tam burada bekliyorum." dedi sözümü keserek. "Ve emin ol, hiçbir şeye bakmayacağım çünkü merak etmiyorum."

Sesi tartışmaya kapalı olduğunu açıkça belli ediyordu. "Yani içeride bayılırsam falan gelip beni kurtaracaksın, öyle mi?" Sesim hafif alaycıydı. Onunsa yüzünde en ufak bir mimik oynamadı.

"Ne yazık ki." Omzunu silkti. "Sonuçta erdemli biriyim."

Göz temasımızı hiç kesmeden kapıyı aralık kalacak ka-

dar kapatmaya başladım. Bir noktadan sonra yüzlerimiz arasında engel vardı ve artık birbirimizi görmüyorduk.

Komiser Arden Deniz zorba biriydi. Kabaydı. Hem kibar hem de kabaydı. Onu henüz çözememiştim.

"Teşekkür ederim." Sesim tamamen sahte bir samimiyetle doluydu.

"Rica ederim. Yine de bastığın yere dikkat et. Seninle aynı alanda bulunmak yeterince travmatik zaten. Bir de çıplak halinle karşılaşmak istemem."

"Ah." Gözlerimi kıstığımı görmüyordu. "Bu seni mi iğrendirir, yoksa beni mi emin olamadım." Aptallığına ben dayanamıyordum, o nasıl dayanıyordu?

"İkisi birden olabilir. Şimdi gir şu duşa. Su taşıyor."

Aniden gözlerim kocaman açıldı. Dönüp baktığımda gerçekten de suyun taştığını gördüm.

"Sakın girme," dedim ama girmeyeceğini zaten biliyordum. Aslında bakarsak, öyle olacağını *düşünüyordum*. Çünkü onu tanımıyordum. Seri katil bile olabilirdi. İlk karşılaşmamız göz önünde bulundurulursa bu çok mantıklı olurdu. Ancak yine de bir şekilde bana zarar vermeyeceğine kendimi ikna etmiştim.

Bu saçmalıktı. İç sesim aynı sözleri bağırıp duruyordu. Saçmalık, saçmalık, *saçmalık*.

"Tamam. Buradan kıpırdamayacağım."

Üstümdekileri yavaşça çıkarıp bir kenara koydum. Dünyanın sonundan gelmiş gibi görünen kıyafetlerim Arden'in banyosuna ait değilmiş gibiydi. Hiçbir şeyimle ait değildim, o ayrıydı.

Küvetin kenarına oturduktan sonra yavaşça içine girdim. Sıcak su cildime değdiği anda ilk refleksim rahatlayarak nefesimi salmak oldu. Suyun yoğunluğu tüm düşüncelerimi hafifletiyordu. Kafamı geriye yasladım.

Ardından elim rafın ucuna uzandı. Şampuanı aldım. Avucuma döktüğümde tanıdık bir koku yükseldi. Temiz, odunsu, hafif ve kesinlikle acımtıraktı. Net olarak Arden'in kokusuydu. Emin olmak ister gibi burnuma tekrar götürdüm, gerçekten oydu. O sabah cam kırıklarını topladıktan sonra da bu kokuyu almıştım. Arabanın içinde de.

Onu kokluyor gibi hissetmekten rahatsız olarak burnumdan uzaklaştırdım.

Suyun içine biraz daha gömüldüm ve şampuanı saçlarıma yayarken gözlerimi kapattım. Parmaklarımı yaraya çok getirmeden dikkatlice saç diplerime bastırdım ve tüm geceyi, her kelimesini, her bakışını tekrar tekrar düşündüm.

"Bu kedi ne yiyecek bilmiyorum ama ona salam verdim," dedi Arden.

Gözlerimi açmadan söylediğine cevap verdim. "Çitos şu anda benden daha şanslı."

"Senin kadar kokmuyor ve senden hızlı temizlendi. Yani evet."

Elimi küvetin kenarına yaslayıp başımı yana çevirdim. "Kendi şampuanını bir kadına kullandırıyorsun. Bu senin sınırlarını zorlamıyor mu?"

"Hayır." Kısa bir sessizlik oldu. "Benim için sabun, sabundur. Kimi temizlediğinin bir önemi yok. Onu çöpe atacağım."

"Şakalarına gülmüyorum." Suratımı görmesini dilerdim.

"Çünkü henüz hiç şaka yapmadım," dedikten sonra ekledi. "Şu an seni temizlediği sürece ne olduğu umurumda değil."

"Bunu devam ettirme." Sesimdeki uyarıyı anlaması için net bir şekilde konuştum.

"Tamam." *Anlamıştı.*

İstemsizce gülümsedim. İçeri girmeyeceğini biliyordum ama orada durması garip bir güven veriyordu. Aynı zamanda da sinir bozucuydu. "Sen hep böyle misin?" Suyun içinde ellerimi bacaklarımın üstünde gezdiriyordum. "Sert, soğuk ve yardımsever."

"Sana yardım ediyorum çünkü..."

"Seni tehdit ettim." Onun yerine cümlesini tamamladım.

"Bu doğru."

Küvete batırdığım ellerimi yeniden çıkardım ve suda hafifçe yankılanan sesi dinledim. "Yapmak zorunda değilsin." Sözler bir anda ağzımdan çıkmıştı.

Neden bunu söylemiştim? Tüm yardımlarını durduk yere niye reddediyordum ki?

"Beni serbest mi bırakıyorsun?" diye sorarken bu kez sesinde alay vardı.

"Yalnızca ben söyledim diye etrafımda olan insanlardan hoşlanmıyorum. Güven vermiyor. Kamera kayıtlarını kullanacağız, savunmamı vereceğim. Sonrasındaysa başımın çaresine bakacağım. Eğer tutuklanmazsam..." Du-

raksadım çünkü düşünmeden söylediğim kelimelerin ardı arkası kesilmiyordu. "...beni bir daha görmezsin."

Cümlem bittiğinde tüm sözlerimde samimi olduğumu fark ettim. Tıpası açılan bir küvet gibi içim dökülmüştü.

"Eğer tutuklanırsan o gece orada olduğumu söyleyecek misin?" Yüzünü görmeden şüphesini hissedebiliyordum. Başta bunu yapacağımı söylemiştim, bunun garantisini vermiştim. Şimdiyse emin olamıyordum. Eğer beni ele vermezse ve başka bir şekilde tekrar sorguya çekilirsem onu ispiyonlar mıydım? Evet. Hayır. Belki?

Bunun cevabı bende de yoktu. Bu yüzden yalnızca, "Neden oradaydın?" diye sorabildim.

Vermediğim cevabı fark etmiş olmalıydı ki, sessizlik bir süre uzadı. "Sen neden oradaysan ben de o sebepten oradaydım."

"Sebeplerimden nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Burnundan bir gülme sesi çıkardı. Mırıltısı banyoda yankılanmıştı. "Anlamamak için aptal olmam gerekiyordu. Oradaydım. O gece kilerde üzerini değiştirdiğinde kıyafetlerin seni kesin olarak gizlemesini istedin. Tıpkı benim gibi. Güvenlik kameralarından kaçtın. Bu işe yarayabilirdi. Birkaç dokunuşla planın kusursuz işleyebilirdi."

"Planımdaki kusur sendin." Az önce üstümü değiştirirken benimle birlikte kilerde olduğunu mu söylemişti? "Sen..." Bir anda küvetin içinde doğruldum. "Yani, o gece kilerde benimle olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

Öyle olsaydı bilirdim. *Bilirdim değil mi?* "Bu mümkün değil."

"Siyah dantel, *brazilian* kesim iç çamaşırın bunun mümkün olduğunun kanıtı."

O gece onu giymiştim! "Bu çok ayıp ve özel alan ihlali," diye çıkıştım. Önceki konunun daha önemli olması gerekiyordu ancak soyunduğum sırada herifin tekinin bir nefes kadar yakınımda olması ve bunu hiç fark etmemem son derece canımı sıkmıştı. Ne kadar da aptaldım.

"Sahibi olmadığın bir mülkte olmak ihlal değil mi yani?" diye sordu Arden.

Buna verecek mantıklı bir kaçış cevabım yoktu. "Sen iki kat ihlal yapmış konumdasın."

İç çekti. "İnan bana, ilk seferinden sonrası çorap söküğü gibi geliyor."

Söylediğine hak veriyordum. İlk günah her zaman bir eşikti. Bir evi yakmaya karar verdiysen kibriti eline aldığın an aslında o ev çoktan yanmış sayılırdı. İlk günah o kibritti. Alevler ise kaçınılmaz sonucuydu.

Ayaklarımı dikkatlice dışarı uzattım. Küvetten çıkarken tenimdeki soğuk aniden hissedilir olmuştu. Kuru havluyu aldım ve vücudumu kuruladım. Sırtım suyun sıcaklığından sonra Arden'in banyosundaki serin havaya yabancı kalmıştı.

İşimi bitirince benim için bıraktığı bornozu giydim ve saçlarımı kurulamaya başladım. Buhar yüzünden aynanın bir kısmı beni silik silik gösteriyordu. Nihayet çamurdan arınıp enkaz altındaki beni çıkarabilmiştim. Kapının yanına yaklaştım. Arden'in hâlâ orada durduğunu biliyordum.

Kapıyı açtığımda tahminimde yanılmadığımı gördüm. Oradaydı. Öylece sırtını duvara yaslamış, yerde oturuyor-

du. Doğruca üzerimdeki bornoza baktı. "Temizim ama hâlâ aynı insanım, endişelenme." Fikrimin değişmediğini söylemeye çalışıyor, bunu anlamasını diliyordum.

"Benim için bu daha tehlikeli." Sözlerini kanıtlamak ister gibi işaretparmağıyla dağınık saçlarımı işaret etti.

Gözlerimi devirdim. "Üzerime uygun bir şeyler vermen gerekecek. Benimkiler biraz..." Dönüp lavabonun yanındaki kirli kıyafet yığınına baktım. "İyi değiller." *Berbatlar ve ölmüşler.* Kıyafetlerimi kim görse söylediğimin fazla iyimser kaldığını düşünürdü.

Arden birkaç saniye daha kıpırdamadan bana bakmaya devam etti. Gözlerinde ölçüp biçen bir şeyler vardı, bornozun omuzlarıma nasıl oturduğunu mu inceliyordu? Sonra ayaklandı ve başını hafifçe eğip arkasını döndü. "Benim odam sağda, kapının arkasındaki rafta temiz tişörtler var. Mümkünse gri olanı alma."

Hemen yanımdaki odaya yöneldim. Söylediği gibi dolabın arkasında düzenli bir şekilde dizilmiş tişörtler vardı. Elimi içlerinden birine uzattım ve üzerime geçirdim. Boldu ama tam da bu yüzden çok rahattı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ARDEN DENİZ

Kahve makinesinden gelen ses hırıltılı bir nefes gibiydi. İçine çektiği havayı birkaç saniyeliğine tutuyor, ardından acele etmeden dışarı bırakıyordu.

Tezgâha sadece bir kupa çıkardıktan sonra yalnız olmadığım aklıma geldi. Buna alışkın olmadığım için beni kim suçlayabilirdi ki?

Koridora baktım. Sadece dakikalar önce orada, banyonun kapısında duvara yaslanmış şekilde bekliyordum. Biri soracak olursa buna *önlem* derdim. Başını çarpmıştı. Onu bulduğumda gözleri odağını kaybetmişti. Sıcak ve ıslak bir yerde yalnız olmak tedbir açısından yapması gereken son şeydi.

Kahve dolmaya devam ederken makinenin çıkardığı uğultulu ses sinirlerimi daha çok keskinleştiriyordu. O he-

rifin yere düşüşünü defalarca kez zihnimde canlandırdım, belki yeterince hatırlarsam biraz olsun gevşeyebilirdim. Ona vurduğumda adam tam da Güneş'in üzerindeydi, yere yığılmasına rağmen kaçmamıştı. Ya da kaçamayacak kadar sersemlemişti. Aldığı darbenin onun sonu olmasını dilemiştim. *Aslında sonu olana kadar onu yumruklamayı dilemiştim.* Güneş'in gözlerinde panik vardı ama bir kaosa daha tanıklık edecek kadar kendinde değildi, sadece nefes kadar hayattaydı ve yerde çamur içindeyken başını tutan elleri titriyordu.

Güneş'in kırılgan halini zihnimde her canlandırdığımda tekrar o sokağa geri dönmeyi istemiştim... O aşağılık şerefsize hâlâ yeterince sert vurmadığımı düşünüyordum. Tekrar geriye dönüp onu öldürmek istiyordum.

Kendime geldiğimde kahve makinesi susmuştu. Bir kupa daha alıp ona da kahve doldurdum. Kupaları tezgâhtan alırken avuçlarımın içinde biriken teri gördüm ve ne kadar gerildiğimi fark ettim. Parmaklarımı esnettim. Soğukkanlı kalmalıydım. Tam o anda dairemin zemininden gelen yumuşak bir cızırtı işittim. Gözüm kahvelerin üzerindeyken çevremde hissettiğim hareketlilik benim için yeniydi. Algılamam zaman alsa da hemen sonra o minik şeyin kuyruğu bacağıma hafifçe sürtündü.

Çitos.

O belalı turuncu böcek.

Kuyruğunu kıvırıp zarifçe sallanarak dairenin içinde yürüyordu ve yürürken kesinlikle onun için bir şeyler yapmamı bekliyordu. *Yemek istiyor olabilir*, diye düşündüm. Fakat bakışları yukarıdaydı. Belki de onu sevip sevmeyeceğimi tartmaya gelmişti?

Bir adım daha yaklaştı. Kupaların kulplarını daha sıkı kavradım. "Sakın seni küçük..." Gözümün içine baktığı sırada küçük patilerinden birini daha öne attı. "Orada dur bakalım." Kedilerle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Neyi severlerdi, nelerden hoşlanmazlardı, neyi tehdit sayarlardı? Bilmiyordum. Ben insanlara karşı bile mesafeliydim. Hayvanlara nasıl yaklaşmam gerektiğini kimse bana öğretmemişti.

Çitos küçüktü. Sessizdi. Üstelik buradaydı. "Geri çekil, iyi çocuk." Kedinin gözleri hâlâ yüzümdeydi.

"Çitos!"

Güneş'in sesini duyduğumda başımı kaldırdım.

Kedi aniden yanımdan uzaklaştı. O küçük bedeni sanki gerçek sahibini bulmuş gibi yumuşak bir hareketle mutfak girişine doğru koştu ve onun ayaklarının dibinde durdu.

Güneş kapı eşiğinde duruyordu. Saçları hâlâ ıslaktı; uçlarından boncuk boncuk damlalar süzülüyor, bazen boynuna bazen de omzuna düşüyordu. Gözüm, saçlarından çok üzerine giydiği şeye takıldı.

Üzerindeki beyaz tişört benimdi. Benim elimle hesaplarsak bir, onun eliyle hesaplarsak dizlerinin iki karış üstünde bitiyordu. Tişörtün kolları dirseklerine kadar uzanıyor, gevşek omuzlarıyla neredeyse elbise gibi görünüyordu. Adeta büyük bir şeyin içinde kaybolmuştu. Hiç ait olmadığı bir kalıbın içinde öyle uyumluydu ki, buna alışabileceğimi düşündüm. Konuşmuyor olmama rağmen boğazımdan hafif bir ses yükseldi. Görüntüsünün içimde yarattığı sıcaklık hissinden *hiç* hoşlanmamıştım.

Gözüm istemsizce kıvrımlarına, oradan da kumaşın

bedeninde yarattığı dalgalara kaydı. Oldukça rahat görünüyordu.

Ama ben rahat değildim.

"Üzerine tam olmuş." Sözümden sonra elleriyle tişörtün eteğini iki yanından tutup aşağı doğru çekiştirdi. Hareketi refleks gibiydi ama kumaş parçasının boyu uzamayacaktı. Çabası boşunaydı.

"Bu tişört fazla cömert," dedi Güneş mırıldanarak. Kedi bacaklarının etrafında bir tur attığında eğilip onu kucağına aldı. Bu hareketi anlık olarak üzerindeki tişörtün biraz daha kısalmasına neden olmuştu.

Elimdeki iki kupaya rağmen tamamen hareketsiz kaldım.

Kendimi savaş alanının ortasında silahını unutmuş bir asker gibi hissediyordum. *Savunmasızdım.* Bu fikre ve hisse, yani özetle erkek olmaya lanet okudum. Bu kadar şeffaf duygularla yaratılarak lanetlenmiş miydik? Kupayı uzatırken gözlerimi kaçırmadım. Hislerimle ne yapacağımı bilmiyordum ama bastırmakta oldukça iyiydim.

Hep öyleydim.

"Çok konuşma da kahveni iç."

Kahveyi elimden alır almaz içeri geçip koltuğa oturdum. O da beni elinde kahve ve kucağındaki kediyle takip etti. "Arkamdan geldin. Neden?" Bunu tekrar sorduğuna göre cevabını dinleyecek kadar iyi hissediyor olmalıydı.

"Kulüpten çıktıktan sonra sokağın aşağısına doğru yürümeye başladın. Ben de oyalanmadan arabaya bindim. Kaldırımda oturan bir adamın önünden geçtin ama dikkatimi çeken şey kaldırımda oturması değil, sen önünden

geçtiğinde ayaklanıp peşine takılması oldu." Üstelik bunu yaparken de etrafını kolaçan etmesi gözümden kaçmamıştı. Bu numaraları bilirdim, maktüllerin son görüntülerini izlediğimiz ekranlara defalarca kez yansımış bir çevre kontrolüydü bu.

Güneş anlattıklarımı dikkatle dinlerken kediyi okşayan eli duraksadı. Sözlerimin varacağı noktayı tahmin etmiş ve bulduğu sonuç onu germiş olmalıydı.

"Sen köşeden döndüğünde o da döndü. Ara sıra durakladığı için emin olamadım." Başta sorun olmadığına, yalnızca paranoya olduğuna kendimi ikna etmek üzereydim. Ancak içimden bir ses inatla bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. "Geç de olsa peşinize takıldım."

Yüksek sesle yutkunduğunu oturduğum yerden bile duydum.

"Demek hikâye bu."

"Bu," dedim başımı sallayarak. "Ama hepsi bu kadar değil."

"Nasıl yani?"

"Duraksadıkça selam verdiği bazı insanları tanıdım." Siyah, gıcır gıcır bir sedan arabanın yanında durup, aralık penceresinden sigara alışını gözlerimin önüne getirdim. O arabayı ve içindekileri pek çok kez görmüştüm. Görmüştüm çünkü radarımda olan birinin eşlikçileriydi. "O şerefsiz, Bülent Ali'nin adamıydı. Bu gece seni öldürmek ya da kalıcı hasar vermek istedi." Son kısmı söyledikten sonra anında pişman oldum. Saldırıya uğrayan birine bu tür şeyler söylenmezdi.

Güneş'in yüzüne baktığımda söylediklerimden dolayı

panik olmaya başladığını gördüm. Tıpkı benim gibi başını salladı. "Anlıyorum."

"Ve?" diye sordum. Boşluğa baktığı sırada sanki daha fazlasını söylemek istiyor gibiydi.

"Ve..." Son harfi uzatırken düşünüyordu. "Bak, bu işin sonuna geldiğimde bana ne olduğu umurumda değil." Ara sıra gizlice kendime hatırlattığım cümlenin aynısını söylemişti. "Ama o zamana kadar hayatta kalmalıyım."

"Korkuyor musun?"

Onu izliyor olmasaydım, cevap vermekten son anda vazgeçtiğini ele veren yüz ifadesini gözden kaçıracaktım. Dudakları aralandığı gibi hızlıca kapandı, kelimeler sessizliğin içinde kaybolmuştu.

Önüne döndü ve kediyi okşadı. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra cümlesini tekrar etti. "O zamana kadar hayatta kalmalıyım."

Koltukta geriye yaslanıp elimi gri şortumun cebine attım ve bir telefon çıkardım.

Küçüktü. Mat siyah rengindeydi. Üzerinde üretici logosu yoktu. Kapağı çatlaktı, köşeleri soyulmuştu. Ekranı parlamıyordu çünkü parlayacak kadar yeni değildi. Modern telefonlar gibi yüz tanımaz, parmak izi istemezdi. Tuşlara basardın. Arardın. İşini görürdün. Ve sonra yok edilirdi.

İşimin doğasında iz bırakmamak vardı.

Güneş, "Bu ne?" diye sordu.

Başımı kaldırdığımda bana değil, elimdeki telefona baktığını fark ettim. "Bu bir kullan at telefon."

"Ne yapacaksın onunla?" Muhtemelen telefon ve az önce konuştuğumuz konu arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyordu. Onun işini kolaylaştıracaktım.

"Biraz düşündüm." Düşüncem gerçekten kısa sürmüştü. Onu arabamda çamurlu, kanlı, ıslak ve kucağında yavru kediyle gördüğüm anın ilk birkaç saniyesi kadar kısaydı. Dirseklerimi dizlerime dayayıp ona biraz daha yaklaştım. "Daha iyi bir savunmaya ya da avukata ihtiyacın olmayacak." Telefonu pili bitmiş bir kumanda gibi avucuma vurdum. "Bir mesajla bu konuyu kökten kapatacağız."

"Bu imkânsız. Adamlar bir düzine insanı aynı ifadeyi vermesi için tembihlemiş," dedi kafası karışmış bir ses tonuyla. Bülten Ali muhtemelen o insanların kafasına silah dayamıştı. Tabii bu sonucu değiştirmezdi çünkü bunu yapan biz olacaktık.

"Fark etmez. O görüntülerde düpedüz yasaklı madde satışı var, ayrıca büsbütün cinayet işlenmiş. Ve patronun bunların her birine tanıklık etmiş. O videoyu da büyük ihtimalle elinde koz olsun diye saklıyordu. Onun kozunu kendi üzerinde kullanacağız. Bu suçları işlemenin bedeli kadar sessiz kalan tanıkların suçu da ağırdır."

Güneş, içinde hâlâ bir miktar kahve olan bardağını sehpaya koydu. Duruşu aniden değişmişti, az önce elleri kucağındaydı ama şu anda yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi parmaklarıyla oynuyordu. Söylediklerimi düşündüğünü ve git gide telaşa kapıldığını yüzüne bakınca görmek kolaydı, günün çoğunda açık bir kitap gibiydi.

En sonunda dudaklarını ıslattı ve konuştu. "Mesaj mı atacaksın?"

Başımla onayladım. "Sadece videonun tarihini içeren bir mesaj olacak," derken onu izliyordum. Bir şekilde korkusunu dindirmem gerektiği hissine kapılmıştım ve bu duyguya doğru sürükleniyordum. Yakın zamanda onun duvarı olmadığımı kendime hatırlatmam gerekecekti. Artık kimsenin duvarı değildim ve olmayacaktım.

Çünkü bunun sonuçları yaralayıcıydı.

"Biraz işi biliyorsam -ki işimde iyiyimdir- bu şikâyeti geri çekmek için yeterli olacak. Sonra da asıl konumuza döneceğiz. Bana güven." Asıl konumuzun Bülent Ali olduğunu söylememe gerek yoktu, anladığını biliyordum. Onun varlığı resmi olarak temeldeki tek problemimizdi. Şimdi bir arada oluşumuzun sebebiydi.

Güneş, "Bunu kendim hallederim." dedi bir anda. "Yani benim için bir şey yapmanı istemiyorum."

İlk olarak, bu işi halledeceğine dair en ufak bir inancım yoktu. İkinci olarak, işi bugün ona bıraksam yarın sorguda ifadesini dinliyor olacağıma emindim. Gözlerinin içine baktım. Asıl amacını anlamaya çalışıyordum. "Beni özgür bırakacak mısın sorusunun cevabı mı bu?" Yaklaşık bir saat önce bu sorunun cevabını alamamıştım.

"Önce neden orada olduğunu bilmek istiyorum," derken o geceyi kastediyordu.

"Ben de senin sebebini merak ediyorum," dedim hızlıca.

"Buna rağmen ilk sen anlatacaksın ve böylece ben de ilk soruna cevap vereceğim." Sözleri bir emir gibiydi. Tabii küçük bir kızdan alınan emirler ne kadar etkiliyse ancak o kadar etkiliydi. Yine de küçük kızı ve kedisini bozmak istemedim.

"Pekâlâ." Mental hazırlığımı yapmak için sırtımı tekrar koltuğa yasladım. "Bir şartım var, sen de hikâyeni anlatacaksın."

Yalnızca bir defa başını salladı. "Anlaştık."

Bir yanım susmak istiyordu. Diğer yanımsa -belki de en bastırdığım yanım- onunla konuşmaya çoktan hazırdı. "İki yıl önce kardeşim vefat etti." Gözlerim pencereye yakın bir noktaya sabitlenmişti. "Çok gençti ve çok aptaldı." Öldüğünde ne kadar genç olduğunu düşündüğüm her seferinde ne denli kötü bir ağabey olduğumu da hatırlıyordum. Onunla yeteri kadar ilgilenmemiştim. Ona bakmıştım ama yeterince iyi görememiştim. Ergenliğine vermiştim, gençliğine vermiştim ve hayat telaşını küçümsemiştim. Onu çok sevmiştim ancak onu görmemiştim. Bu yüzden kardeşime dair içimde çok fazla şey kırıktı ve hâlâ çatlak yerlerinden keşkeler sızıyordu. "Ölümünden sonra onun kötü yola girdiğini söylediler. Kardeşimi tanıyordum, onu kendim büyütmek zorunda kalmıştım. Fakat onun hakkında konuşurken tamamen farklı birinden bahsediyorlardı sanki. Duyduklarıma inanamadım. Gerçek olduğunu söyledikleri şeyleri kaç defa dinlediğimi sayamam bile. Bildiğim tek şey, her şeyin merkezinde bir adamın adının geçtiğiydi. Sürekli. Hep aynı ismi söylüyorlardı. Bülent Ali Yaman."

Anlattıklarım, o gece orada oluş sebebimin yanı sıra Bülent Ali'nin bizzat peşine düşmemin de hikâyesiydi. "O gençleri kullanıyordu. Hâlâ daha kullandığına eminim. Onlara kendi pis işlerini yaptırıyor. Bunu bir tür sistem

gibi düşünebilirsin. Dışarıdan kimse göremiyor çünkü yüklü serveti hepsinin üzerini kapatıyor. Yani herkesin çenesini kapatacak kadar parası var."

Güneş yüz ifadesini hiç bozmadan dinliyor, asla araya girmiyordu. Tek kelime etmemiş, hatta bakışlarını üstümden hiç çekmemişti. Yüzümde birkaç kas gerildiğinde devam ettim. "Dosya çabucak kapandı. Cinayet olduğuna dair *yeterli delil yok* dendi. Onlara göre ölüm sebebi yanlış çevreydi." Dosyasına kafayı çektiği, arkadaşlarıyla tartıştığı sırada düştüğü hakkında bir sürü zırvalık yazmışlardı. Hiçbirine inanmıyordum. Mert bir cinayete kurban gitmişti. "Cenazede benden başka kimse yoktu. Oradaydım. Bir tek ben ve onun tabutu..."

Bakışlarım aynı noktada kalmaya devam etti. Bu hikâyeyi yıllardır kimseye anlatmamıştım. Boğazıma yerleşen düğüm, *belki de hiç anlatmamalıydım* diye düşünmeme sebep olmuştu. "Onun katili hâlâ nefes alıyor." Bakışlarım Güneş'e kaydığında gözlerini iki defa kırptı. "Ve ben hâlâ buradayım."

Cümlelerim boğazımı dikenli tel gibi sarmıştı. "Bülent Ali'yi ortadan kaldırdığım gün, hayatta kalıp kalmamamın ya da meslekten atılıp atılmamamın benim için hiçbir önemi olmayacak. Tıpkı senin söylediğin gibi."

Sesim sakindi çünkü bu kararı çoktan vermiştim. Sabahları bu öfkeyle uyanıyordum ve belki de bununla ölecektim.

Güneş'in sesi nihayet çıktığında tüm odağımı ona verdim. "Bazı hedefler vardır," diye fısıldadı. "Sonunda sen-

den ne alacağı önemli değildir çünkü zaten geriye hiçbir şey kalmamıştır."

Doğruydu. Hislerimi tek cümleyle özetlemesinin ardını görmek istedim. Beni bu kadar iyi anlamasının sebebi neydi? Bana hayatın yaşanacak bir yer olduğunu, nefes almak için yeni sebepler bulabileceğimi savunmayacak mıydı? Öylece bir gün ölebileceğim fikrini kabullenmemi anlayışla karşılıyordu.

Çünkü belli ki kendisi için de durum buydu.

Bana bakan gözlerindeki değişimi fark ettim. Empati miydi? Yoksa aynada kendine benzeyen bir yansıma mı görüyordu? Gerçekten bilmiyordum. Yüzü bana dönüktü ama bakışları artık yere odaklanmıştı. Belli ki gözleri geçmişin duvarlarına çarpmıştı ve şimdi de oraya çivilenmişti. Bir süre konuşmadı. Sanki anlatacak çok şeyi vardı da hangisinden başlaması gerektiğini bilemiyormuş gibiydi.

Kediyi okşarken parmaklarının arasından kaçan tüylerini izliyordu ama biliyordum ki zihni bambaşka bir yerdeydi. Çok geçmeden alçak ama net bir sesle, "Benim kardeşim yok," diye başladı. Birkaç defa sesini düzeltmek için boğazını temizledi. Sanki kelimeleri ağzından zorlukla çıkarıyordu. "Hiç olmadı. Ama birini... birini öyle sevdim. Yani aslında âşık oldum."

Tekrar konuşana kadar nefesini tuttu. Ağlamamaya çalıştığını görebiliyordum. "İkimizin hikâyesi belki de aynı değildi ama acılarımız aynıydı. Beni kurtardı ve hayatta olabilecek her kötü şeyden korudu. Bülent Ali Yaman ise gelip onu benden, hayattan, her şeyden aldı. Onu öldürdü

ve kenara çekildi. Tıpkı senin hikâyende olduğu gibi. O insanlara bunu yapar işte."

Güneş gözlerini bana çevirdiğinde yüzünde savunmasız bir şey gördüm. Sadece korku ya da öfke değildi. Yüzünde, benim yıllardır taşıdığım o karmakarışık ifade vardı. Adalet diye yola çıkmış ama intikamın kanına karıştığını çoktan fark etmiş birinin bakışıydı bu.

Ben bunları düşündüğüm sırada hiç beklemediğim bir şey yaptı.

"Seni serbest bırakacağım, Komiser Arden Deniz."

"Ne?" Sesimdeki şoku duyabiliyordum.

"Söylediğimi duydun. İşte cevabım bu. Artık benim için bir şey yapmana, daha fazla tehlikeye girmene gerek yok." Sanırım kendinden emin olduğunu göstermek için duruşunu dikleştirdi.

Ona yardım etmem için ettiği tüm tehditlerden sonra bu akşam amaçlarımız için aynı yolda olduğumuzu öğrenmiştik ve bir anda artık işleri beraber yürütmemeye mi karar vermişti? "Hayır."

"Ne demek *hayır?*"

"Söylediğimi duydun," diyerek onu taklit ettim. "Bu akşam bana güvenmeni söyledim. Bunu nadiren söylerim." Sözlerimin doğruluğu güçlü bir tokat gibi yüzüme çarptı. Kelimenin tam anlamıyla onun duvarı olmamak için *çabalıyordum.* Bu berbattı. Çok kötüydü. Kendimi frenlemeye çalışıyordum ama bu konuda beceriksizdim. "Aynı amacı paylaşıyoruz, sana yardım edeceğim. İkimiz de aynı adama dair farklı ipuçları biliyoruz, böylece attığımız adımlara daha fazla açıdan bakabileceğiz. Bu işte

birlikteyiz." Kelimeler birer ezber gibiydi ve sanki ne kadar hızlı söylersem konu tartışmaya o kadar kapalı hale gelecekti. İkna olmasını istediğimi fark etmek bile benim için yeni bir şoktu. *Ne yapıyordum ben böyle?*

Suç ortağım gözlerini kırpıştırdı. Ani çıkışıma anlam vermeye çalışıyor gibiydi.

"Beni anladın mı?" diye sordum.

"Böyle olması gerektiğinden pek emin değilim."

"Ben eminim."

Son cümle ağzımdan çıkarken içimde garip bir huzursuzluk vardı. Ona yardım etmek istiyordum ama bunu neden istediğimi hâlâ tam olarak anlayamıyordum. Bu sadece aynı düşmana karşı birleşmiş iki yabancının geçici ittifakı mıydı, yoksa onu savaşın ortasında bulduğum bir kız olarak görmek, içimde yıllardır gömülü duran bir başka duyguyu mu tetiklemişti?

Bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Güneş bir şey söylemedi. Sadece başını hafifçe salladı. Bundan memnun mu olmuştu, yoksa daha fazla konuşmak istemediği için miydi emin değildim.

Kedi hâlâ onun kucağındaydı. O anda birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ettim. İkisi de küçük ve kırılgandı. Saatler önce yaşanan olaydan dolayı onu daha fazla zorlamak istemiyordum.

Ayağa kalktım ve doğruca odama yöneldim. Kırışık nevresime, katlanmamış battaniyeye ve yastığın ortasındaki ezilmişliğe baktım. Sabah toplayacak vaktim olmamıştı.

Bu gece burada uyumayacaktım.

Yastığı düzelttim, battaniyeyi çekiştirip biraz daha düzgün hale getirdim ve tekrar Güneş'in yanına gittim. "Yatak odasının yerini biliyorsun." Kelimeler dudaklarımdan çıktığında kulağa garip geldiği için aceleyle ekledim. "Yani kıyafet almak için girmiştin."

"Buna gerek yok."

Elimle arkadaki koltuğu işaret ettikten sonra onu duymamış gibi konuşmaya devam ettim. "Ben orada uyurum. Kedi seninle kalabilir." Gece üzerime çıkmasını istemezdim.

"Cidden, koltuk çok rahat. Çitos'la birlikte şimdiden yerleştik."

Kendim için getirdiğim yastık ve pikeyi hemen oturduğu yerin yanındaki boşluğa attım. "Yerimden kalk ve yatağına git. Bu gece orayı sana tahsis ettim. Bu şansı bir daha yakalayamayacaksın." Yatağımda yatan bir kızın yanında uyumadığım ilk sefer olacaktı.

Güneş'in yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. Bir süre bana baktı ama tek kelime etmedi. Sonra başını hafifçe sallayarak kedisiyle birlikte ayaklandı. "İyi geceler, Komiser Deniz."

"İyi geceler, barmen kız."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Bir şey eksik ya da fazlaydı.

İçerisi aniden soğumuştu. Pencereler kapalı olmasına rağmen sanki içeri bir rüzgâr sızıyordu. Derin bir nefes aldım ama içime çektiğim şey hava değil de, küflü bir kokuydu.

Yatakta sırtüstü yatarken yastıktaki başım hareketsizdi. Bedenim sanki bana ait değil gibiydi. Göz kapaklarım açıktı, yani uyanıktım. *Uyanıktım, değil mi?*

Aniden ayak ucumda bir ağırlık hissettim. İlk başta bunun Çitos olduğunu sandım. Ancak bu çok daha büyük ve ağır bir şeydi. Yorganın altından bir siluet yaklaştı. Sessizdi ve varlığı beni ezerek ilerliyordu. Boğazımda bir yumru oluştu, sesim çıkmıyordu. Avaz avaz bağırmak istesem de dudaklarımdan tek bir hece bile dökülmüyordu.

Siluet yatakta bacaklarıma doğru çömeldi. Ağırlığı üzerimdeki battaniyeye baskı uyguladığı için hareket edemiyordum. Dizlerim titriyordu. Zifiri karanlıkta bile bir şeyin bana baktığını hissedebiliyordum. Yüzü yoktu ya da ben göremiyordum. Bana bakıyordu. Beni elliyordu. Dokunuşu ağlamak ve daha fazla bağırmak istememe sebep oluyordu. Sadece nefesini duyabiliyordum, sıcak ve nemliydi. Siluet yüzüme doğru eğildi.

Parmak uçları boğazıma dokundu.

Hayır. Dokunmadı.

Yorganı bir hamlede açtı. Bedenim açıkta kalmıştı. Soğuk havayla karışan korku tenime işliyordu. Bağırmaya çalıştığımda yine başarısız oldum. Gözlerimden yaşlar akarken boğazımı sıkan ellerin soğukluğu tenimi acıtıyordu. Nefes alamıyordum. Yatağın içindeki çırpınışlarım faydasızdı.

Tam o sırada kapıdan birinin girdiğini gördüm. Onu yürüyüşünden bile tanırdım.

Mert.

Kapının eşiğinde durmuş, bana bakıyordu. Gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Ne öfke, ne korku, ne endişe. Sadece izliyordu.

Neden beni kurtarmıyordu?

Öylece izliyor olması boğazımdaki baskıdan daha çok acıtmıştı. Bir şeyler söylemeye çalıştım. Adını haykırmak istedim ama sesim hâlâ çıkmıyordu. Bir beden değil de sanki bir karanlık çökmüştü üstüme.

Sonra Mert'le göz göze geldik. Başta gözlerini kaçıracak sandım ama kaçırmadı. Bunun yerine sadece gülüm-

sedi. Kısacık, çarpık bir gülümsemeydi. Hemen sonra kapıyı sessizce kapattı ve beni o şeyle baş başa bıraktı.

Boğazımdan sessiz bir çığlık koptu. Aynı çığlık beni uykumdan da koparmıştı. Soluk soluğa ve ter içinde kalmıştım. Gözlerim odanın her yerinde geziniyordu. Kimse yoktu. Hiç olmamıştı. *Sadece rüya*, diye düşündüm. Sakinleşmeye çalışıyordum. Kâbus görmüştüm. Bilinçaltımın berbat bir gösterisinden başka bir şey değildi. Yatağın yanında duran yarısı dolu su bardağına baktım. Şüphesiz ki bu Arden'e aitti. Şu anda tiksinti duyamayacak kadar korkmuş olduğumdan uzanıp bardağı kaptım ve sudan bir yudum aldım. Göğsüm inip kalkıyor, nefesim yetmiyor, boğazım hâlâ yanıyordu.

"Yaklaş bana, Çitos." Kedi her şeyden habersiz kendini yalıyordu.

Battaniyeyi ve Çitos'u tekrar kendime çektim ve en azından rüya görmemeyi diledim.

Başımın üzerine bir battaniye atıldığında irkilerek uyandım. Anında hareket ederek battaniyeyi kafamdan attım ve yatakta doğruldum. İçeri birinin girdiğini duymamıştım bile.

Sabah soğuğu üzerimdeki tişörtün üzerinden vücudumu öpüyordu. *Allah aşkına, sabahın körünün kaçıydı?* Battaniyeyi yüzüme örten kişiyi bulmak için etrafıma bakındım ama kimseyi bulamadım. Burada başka birinin olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Halıda ayak izi bulunmuyor-

du ve hiçbir şey sorunlu görünmüyordu. Üzerime düşen battaniyenin yatağımdaki olduğunu fark ettiğimde tekrar gerçekçi bir rüya yaşadığımı düşünmeye başlamıştım.

"Günaydın."

Yatağın boş olması gereken tarafından gelen sesle çığlık attım. "Sen..." Korkudan dilim dolanmıştı. Benim tam aksime zinde ve çoktan uyanmış gibi görünüyordu. *Ve tam bir pislik gibi.* "Yatağımda ne işin var?" Bana tamamen uzak bir köşesindeydi ama yine oradaydı. Dün gece kucağında dakikalar geçirmiş olmama rağmen sınırlarıma saygı duyuyordu. En azından bir miktar...

Gözlerimi ovuşturduğum sırada alaycı gülüşünü duydum. "Teknik olarak benim yatağım."

O kadar ani ve yeni uyanmıştım ki, baktığım her şey bulanıktı.

Buna rağmen savunmaya geçtim. "Onu bir günlüğüne bana tahsis etmiş sayılırsın. Yatağımda ne yapıyorsun?" Pencereden bakıp saati tahmin etmeye çalıştım ancak sonuç tamamen belirsizlikti. "Sabahın bilmem kaçında?"

Tekrar ona döndüğümde bana cevap vermek yerine yüzünü buruşturdu. "Hâlâ hasta gibi görünüyorsun."

Battaniyenin altındaki ayağımla onu tekmelemeye çalıştığımda hamlemden kaçmak için oturduğu yerden kalktı. "Sen de hâlâ pislik gibi görünüyorsun." Özetle dünden bugüne hiçbir şey değişmemişti. "Ayrıca bu benim yüzüm, aptal."

Göz altı morluklarından bir ömür çekmiş biriydim, eğer kapatıcı veya benzer bir şey kullanmazsam aynı gün madde kullanımı şüphesiyle yeni bir sorguya çekilmem

ihtimaller arasındaydı. Sarı saçlarım ise beni solgun gösteren bir diğer şeydi. Bu yüzden de sabah uyandığımda ağır bir hastalıktan yeni çıkmış gibi görünüyordum.

"Belli ki memura hakaret etmenin cezasını bilmiyorsun." Bilmiyordum. Üstelik kulağa hiç de caydırıcı gelmiyordu.

"Suçluya yardım ve yata..."

"Ben olsam cümleme devam etmezdim," dedi sözümü bölerek. Bunu sürekli yapıyordu. Fırtına bulutu rengindeki gözleri bana dönerken kısıldı. "Kadın koğuşunda uzun bir süre kalmanın ne demek olduğunu öğrenmek istemezsin. Duyduğuma göre küçük kızlardan çok güzel kum torbası oluyormuş," diye ekledi göz kırpıp.

Nedendir bilinmez, kendimi bir grup kadın tarafından tartaklanırken hayal etmek çok kolay olmuştu. Daha önce aynı koğuşta bulunduğu insanlar tarafından ölümcül yaralar alan bir sürü insanın hikâyesini duymuştum. Komiser Arden Deniz'in söyledikleri şüphesiz ki birileri için gerçekten yaşanmıştı.

Tüm bunları düşünürken gözüm uzaklara dalmış ve kaşlarım düşmüştü. "Kum torbası olmak istemiyorum."

İstemiyordum.

Kapıdan çıkmak üzereyken tekrar bana döndü. Yüz ifadesi hafifçe yumuşamıştı ama sesindeki sertlik hiç bozulmuyordu. "Ben de senin gibi bir kum torbası istemezdim. Kemiklerin sayılıyor."

Yüzüne hızlı bir tokat atmak ve karnına sert bir yumruk indirmek için üç metrelik bir deveye dönüşmeyi diledim. Bakışları tişörtünün kapattığı bedenimden battaniyenin

altında kalan bacaklarıma düştü. "Kalk ve gerçek bir yemek nasıl olurmuş gör."

"Demek kızların kemiklerini sayıyorsun?" *Arsız.*

Cümlemi bitirdiğim anda mutfaktan geldiğini tahmin ettiğim bir ses duyuldu. Belki ufak bir patlama ya da taşma olabilirdi. Muhtemelen gerçek bir yemek olduğunu iddia ettiği şeyden gelmişti. Bununla duyunca keyifle gülümsedim. "Az önceki sesi sen de duydun mu? Gerçek yemeğin hayal oldu." Başımı onaylamaz şekilde iki yana salladım. "Çenen az, elin çok çalışmalıydı."

Hızlıca gözden kaybolmadan önce parmağıyla beni göstererek, "Seninle sonra ilgileneceğim," diye yemin etti.

Hemen arkasından bağırdım ama duyduğundan emin değildim. "Hayatta olmaz."

Tavana birkaç saniye boş boş baktıktan sonra burnuma gelen hafif yanık kokusuyla birlikte yerimden doğruldum. Gözlerim hâlâ sabah mahmurluğuyla ağırdı ve mutfakta kesinlikle bir şeyler yanıyordu. Battaniyeyi kenara itip ayağa kalkarken üzerimdeki tişörtün belime kadar sıyrıldığını fark ettim. Arden'in tişörtü bana göre fazla büyüktü ama kalçalarımı örtme konusunda pek sadık değildi. Beni rahat ettirmeye pek niyeti yoktu.

Elimi hemen arkama götürüp çekiştirdim. "Harika. Artık arkadan da savunmasızım."

Koridordan geçtiğim sırada salonun üzerinden dumanların hafifçe süzüldüğünü gördüm. *Beceriksiz.* Nihayet yüzüne vurabileceğim bir kozum olacaktı.

Mutfak kapısına vardığımda yanık kokusu çok daha fazla yoğunlaşmıştı. Birkaç adım atınca gerçek manzaray-

la yüzleştim. Ocağın üstündeki tavadan siyah dumanlar çıkıyordu. Bir refleksle elimle havayı savuşturmaya çalıştım. Boğazıma keskin bir şey yapıştığında öksürmeden duramadım.

"O kesinlikle ölmüş," diye bağırdım. Ardından kafamı geriye çekerek mutfağın girişinde durdum. Bu sırada Arden hızla pencereleri açtı. "Bu şey neydi?" Tavaya bakıp başımı eğdim. "Yanmış lastik mi?"

Tavanın başına dönen Arden hiç kıpırdamadan konuştu. Benzetmemden hoşlanmış gibi görünmüyordu. "Omlet," dedikten sonra ekledi. "İlk başta öyleydi en azından."

Kıkırdadım. "Gerçek bir yemekten bahsettiğini hatırlıyorum."

Omleti plastik bir spatulayla ters çevirmeye çalıştı ama sadece bir kısmını alabildi, kalan parça tavanın dibine yapışık halde kalmıştı. Arden siyah görüntüye bakarak iç geçirdi. "Sen konuşmaya başladığında dikkatimi dağıttın."

"Ben mi? Unuttuysan diye söylüyorum, koğuş kaldırır gibi odaya giren sendin." Elimle tekrar burnumun önündeki havayı uzaklaştırmaya çalıştım. "Kemiklerim hakkında zırvaladın ve gerçek yemeklerden bahsettin. Ben de mükemmel bir mutfak göreceğimi sanmıştım. Ama bu doğrudan bir mutfak yangını..."

Bir yandan konuşuyor, diğer bir yandan da tişörtü aşağı doğru çekiştiriyordum. Ufacık bir açıyla bile eğilirsem her şey meydana çıkabilirdi. *Gerçek anlamda her şeyden bahsediyorum.* Tişörtü çekip düzelttim ama yine de kalçamın üstünde toplandı. İçimden sabırlar diledim.

Ya sabır.

Ya.

Sabır.

Arden aniden elindeki çatalı bıraktığında irkildim. "Çekiştirme şunu artık." Sonra kısacık bir an göz ucuyla aşağı doğru baktı. "Seninkinden güzel kalçalar gördüm. Rahat ol."

Donakaldım. *Kalçalar? Birden fazla kalça? Benimkinden güzel?*

Yanmış omlet dumanı bir anda ölüm gibi kokmaya başlamıştı. Sanki göktekiler adak istiyordu.

"Gördüğün şeyler hakkında bilgi vermeyi kes." Uyarısına rağmen tişörtün eteklerini bir kere daha çekiştirip duvara yaslandım. "Ayrıca göreceli bir kavram için fazla emin konuşuyorsun. Kalçalarıma şiir yazacak insanlar tanıdım."

Son kısmı gururum için uydurmak zorunda kalmıştım.

"Tişörtümü eskitiyorsun, omletimi aşağılıyorsun, sonra da âşıkların hakkında dedikodu yapıyorsun. Hoş değil." Alnında belirginleşen damarların sebebi tavayı arındırma çabalarından dolayı mıydı emin değildim.

"Omletin zaten öldü. Tavaya yapıştı."

Göz göze geldik. Birkaç saniye boyunca karşılıklı dumanın ortasında dikildik. Arden bakışlarını bir anlığına bacaklarıma kaydırdı, ardından aklına çok iyi bir şey gelmiş gibi yüzüme baktı ve gülümsedi.

"Biliyor musun?" dedim ona gülümseyerek. "Hadi." Ellerimi birbirine çarparken yüksek bir tokat sesi çıkarmasına izin verdim. Benimle tartışmayı bu kadar çok seviyorsa, bunu farklı bir seviyeye taşıyacaktım.

Güneş bana baktı, belli ki söylediğimden hiçbir şey anlamamıştı. "Ne?"

"Hadi," diye tekrarladım. "Beni baştan çıkar. Bana bir erkeği gerçekten *baştan çıkarabileceğini* ve tüm erkekleri yatağa çeken şeyin sadece o güzel görünüşün olmadığını kanıtla. Baştan çıkarma konusunda gerçekten iyi olsaydın, şu anda bir erkek arkadaşın, hatta belki bir kocan olurdu. Öyle değil mi?"

"Seni baştan çıkarmayacağım," diye itiraz etti Güneş. "Çünkü buna değmez."

"*Çünkü* seni sinir bozucu buluyorum ve hiç de çekici bulmuyorum. Sen de bunun farkındasın." Pislik gibi davranma sırası bendeydi.

"Beni zorlama," diye uyardı bir adım daha atarak. Artık aramızda sadece bir kol mesafesi vardı.

"Pekâlâ. Beni baştan çıkarırsan sana daha fazla saygı duyacağım ve muhtemel ilişkilerinle dalga geçmeyi bırakacağım," diye güvence verdim. Hayatının geri kalanında yine de bunların tümünü yapacaktım. *Hayatının geri kalanı mı? Sakin ol, Arden.*

Hiçbir şey söylemedi. Çenesi tekrar açıldığında ağzından bir kelime bile çıkmadan geri kapandı, yumrukları hâlâ yanlarında sıkılıydı.

Beni baştan çıkarmak zordu. Ayrıca işini de kolaylaştırmıyordum. Bayağı ve klişe açılış sözlerinden nefret ediyordum. O sözlerin hiçbiri bana yardımcı olmuyordu. Tabii bir erkek tarafından düşünüldüğünde durum farklılaşıyordu. Öncelikle bir kadının ilgisinin ne yönde olduğunu bilen bir giriş bulmak zordu ama imkânsız değildi.

Böyle bir girişi Güneş de yapabilirdi. Hatta o yüz ve vücutla kesinlikle fazlasını bile yapabilirdi ama ben o hislere düşecek türden bir erkek değildim. O benden pek hoşlanmıyordu, ben de hemen hemen onunla aynı duyguları paylaşıyordum. *Yani...*

Hâlâ orada duruyor ve hiçbir şey söylemiyordu, buna rağmen gözlerindeki o ateş sönmemişti. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum alaycı bir ton kullanarak.

Soruma cevap vermediğinde bunu *evet* olarak kabul ettim.

Tam kontolü almaya yeltendiğim sırada Güneş konuşmaya başladı. "Çıkarımlara göre baştan çıkarma sanatı bunu yapmaya çalıştığınız partnere göre ayarlanabilen üç basit adıma indirgenebilir." Yüksek ve yavaş nefesini duymazdan gelmeye çalıştım. "Bir erkeği baştan çıkarma konusunda dikkatlerini diğerlerinden daha fazla çeken bazı şeyler vardır. İlki, parmağını pantolonunun kemer halkasından geçirip onu kendine doğru çekmektir."

Çoktan birbirimize yaklaşmış olduğumuz için bunu kolayca ve çok yavaş bir şekilde gerçekleştirdi. Kemerimdeki parmağı varlığıma fazla gelmişti. *Nefes alamıyor* değildim ama bir şekilde yüzü yakınıma geldiğinde ve parmağının orada olduğunu bildiğimde yüzüm ısınmıştı. Yine de bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı.

"İşte bu yüzden seni kendime doğru çektim, bacaklarımı ayırıp hafifçe açtım." Sesi daha önce ondan hiç duymadığım bir tondaydı. Tehlikeli ve aynı zamanda zehirliydi. "İkinci adım da seni bedenime dokunduracak kadar yakın ama ikimizin de her an *hayır* deyip uzaklaşabileceği kadar uzak olmak."

Kirpiklerimi kırpıştırarak içinde öfke olan gözlerine bakmaya devam ettim. Bu tür bir öfke, doğru kullanılırsa çekici olabilirdi. Nefeslerimiz aynı noktaya vuracak kadar yaklaştığında parmağını kolyeme doladı.

Ona dokunmak ve bunu durdurmak arasındaki çizgi gördüklerimin en incesiydi.

Gittikçe alevlenen vücudum onun gösterisinin bir parçası olabilirdi. Belki de bunu yapan, üzerinde benim tişörtümü taşıyan ve aynı zamanda mutfak tezgâhımda oturan herhangi bir kız için de aynı şeyleri hissedebilirdim, kim bilir?

Dudakları benimkilere sadece birkaç milim kala durduğunda, ellerimi bacaklarına indirmemek için havada tutuyor ve büyük bir mücadele veriyordum.

"Üçüncü adım ne peki?" diye sordum.

Durmasını, küçük oyunun oldukça saçma olduğunu ve işe yaramadığını söylemeliydim. Ancak kendimi buna ikna etmeye çalıştığım sırada yakınlaşmayı kesti ve konuştu. "Üçüncü adım da öpüşmek. Ama sen bunu asla tadamayacaksın. Neyse... Karnım hâlâ çok aç, komiser. İddiayı kaybettiğine göre sen ısmarlıyorsun. Ayrıca seni bir daha asla baştan çıkarmayacağım, yüzündeki korku ifadesini silebilirsin," dedi gülümseyerek.

Arkamı döndüm, tavayı lavabodan alıp tezgâha bırak-

tım ve hiç bocalamadan normale döndüm. Ortada bir yenilgi yokmuş gibi davranabilirsem, geride kalan gururumu koruyabilirdim belki. "Pekâlâ. Hadi giyin. Gerçek yemek dışarıda olacak. Bu ev sabah yemeklerime hazır değil."

Güneş kollarını kavuşturdu. "Dışarı çıkmak için en az bir parçaya daha ihtiyacım olacak."

"Şimdilik benim eşofmanımı giy. Daha sonra üstüne giyebileceğin bir şeyler bulurum," dedim arkamı dönmeden. "Çocuk reyonundan."

Evden çıktığımız anda yaptığımız iki şey vardı. Kullan at telefondan Edis'e mesaj göndermek ve ona kıyafet bulmak.

Ayışığı Kitaplığı

ON ALTINCI BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Arabaya bindiğimizde camlar buğuluydu. Arden kontağı çevirmeden önce bir saniye boyunca ön cama baktı. Gideceğimiz yeri kafasında çoktan planlamış gibiydi.

"Nereye gidiyoruz? Köşedeki pastaneye gitmeyeceğiz, değil mi?" Yan yana görünmemiz hâlâ çözülmeyen davalar için tehlikeliydi. "Birileri bizi beraber görmese daha iyi olur."

"Köşedeki pastaneye arabayla gitmeyiz, öyle değil mi, barmen kız?" dedi motoru çalıştırırken.

Çok zekice bir şey söylemiş gibi güldüm. Söylememişti. Markete bile arabayla giden insanlar vardı. "Kendini zeki mi sanıyorsun?"

"Lütfen kendini kötü hissetme, benim yanımdayken insanlar genellikle zekâlarından şüphe duyar." Yüzümün

asıldığını görünce ilk defa gördüğüm geniş bir sırıtmayla göz kırptı.

Ukala.

Şehrin gri binalarını geride bırakıp asfalta yayılan sisin içinden geçerken uzun bir süre konuşmadık. Müzik çalmıyordu. Sadece radyo açmak için bile bir yere dokunacak olursam ellerime vuracakmış gibi bir hali vardı.

"Sessizliğini bozmak istemem ama," dedim sonunda. "Bu kadar uzak bir yere kahvaltı yapmaya mı götürüyorsun, yoksa beni ortadan kaldırmaya mı? Normal çiftler gibi biz de sıradan bir yere oturabilirdik."

"Biz çift değiliz."

Aniden kelimeler zihnimin içinden yok oldu. Saniyeler içinde terlemiştim. *Elbette değiliz.* "Olamayız da. O anlamda demedim." Kekelemediğim için kendimi öpebilirdim.

Bana kısa bir bakış attı. "Evet olamayız, bunda hemfikiriz. Ama yine de merak ettim, neden böyle düşündün?"

"Finali belirsiz iki insanız da ondan."

"Senin bilmiyor olman finalin bilinmediği anlamına gelmez." Konuşurken yola bakıyordu. "Ama doğru. Olamayız."

Bir süre daha yolda sessizce ilerledik. Yol kenarındaki ağaçlar birer gölge gibi geride kalırken şehir tamamen yok olmuştu. Arden en sonunda bir dağ yolunun kıyısındaki küçük taş yapılı kır restoranının önünde durdu. Park yerinde sadece birkaç araba vardı. Burası sessizdi ve tanıdık gözlerden uzaktı.

Arabadan indiğimizde soğuk bir rüzgâr yüzümü kesti. İçimde bir rahatlık filizlenmişti. Herkesten uzak olduğumu bilmek garip şekilde huzur vericiydi. "Buraya sık sık yalnız gelirim, şüphe duyacak kadar bilgili kimse yok." Sanki ben söylemeden düşüncelerimi okumuş gibiydi.

"Harika. Öyleyse ağzımdan kaçanlar konusunda dikkatli olmama gerek yok." Yarı yarıya ciddiydim.

Arden kafasını çevirip bana baktı. "Yine de uyanık ol."

Masa, taş duvarların gölgesine kurulmuştu. Üzerinde küçük bir dem çaydanlık, birkaç minik tabak ve peynirin türlü türlü hali vardı. Gün ışığı masaya vururken, Arden garsonun getirdiği kahvaltılıklara teşekkür edercesine başını salladı.

Bir anda elini uzatıp peynir tabağından bir parça beyaz peynir aldı. Sonra yanındaki çilek reçeline uzandı. Ardından da ceviz kabına. Üçünü birleştirip kendi tabağındaki boş bir dilim simidin üzerine koydu. Ne yaptığını anlamaya çalışırken tabağımı önüme çekip çatalımı aradım.

Peynir, reçel ve ceviz? "Ağzının tadı yok herhalde."

"Elini çek." Kendine yaptığı kombonun aynısını benim tabağıma da bıraktı.

"Hayır, teşekkürler. Ben yenilebilir şeylerden hoşlanıyorum."

"Sadece bir kere tadına bak." Gözlerini benimkilere dikmişti. "Pişman olmayacaksın."

Direnmedim. Hafifçe eğilip simidin ucundan bir ısırık aldım. Isırık o kadar küçüktü ki, yalnızca ısrar etmeyi bırakmasını istemiştim. O sırada bana bakmayı sürdürüyordu. Tat ağzıma yayılınca gözlerim açıldı. İlginç bir şekilde

güzeldi. Sanki bu tepkimi beklercesine serseri bir şekilde gülmeye başladı. Peynirin tuzu, reçelin tatlılığı ve cevizin sertliği görünüşte tam bir uyumsuzluktan ibaretti ama garip bir şekilde tam benlikti.

Bir süre hiç konuşmadım. Lokmayı yutarken dudaklarımda hafif bir sırıtış belirdi. "Fena değilmiş."

"Fena mı değilmiş?" diye mırıldanırken çaydanlığın kulpundan tutup sıcak sıvıyı bardağıma doldurdu. "Utanma. *Mükemmel bir damak zevkin var* de gitsin."

Elimdeki parçadan bir ısırık daha aldım. Söylediğine katılıyordum ancak aramızdaki bitmek bilmeyen çatışma bir şekilde iyi özelliklerini dillendirmeme engel oluyordu. Bu yüzden sözleri ağzımda geveledim. "Dilin ne diyeceğini pek bilmese de ne yiyeceğini biliyormuş."

Tabağındaki omleti keserken dimdik duruyordu. Geniş omuzları yüzünden siyah tişörtü gerilmişti. "Dilim işinde iyidir."

Sözleri aniden öksürmeme sebep oldu. Sanki birden fazla anlamı yokmuş gibi yalnızca gülümsedim. Tam çayıma uzanmıştım ki, cebimdeki telefon hafifçe titreşti. Masanın altından çıkarıp ekranına baktım.

Edis yazısını görünce bir anda doğruldum. Telefonun kilidini açtığımda ekranda herhangi bir cümle yoktu, yalnızca konum gönderilmişti. *Konum?* Bu bir tesadüf olamazdı. Edis mesajı almış ve anlamıştı. Parmaklarım istemsizce haritayı açtı. Attığı konum merkeze çok uzak olmayan ıssız bir alandaydı. Terkedilmiş fabrika harabelerine yakın bir yerdi. Haritada bile gri görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Arden. Kaşı yukarı

kalkmış, çatalı hâlâ elinde tutarken gözleri dikkat kesilmişti. Masaya doğru eğildi. "Güneş?"

"Edis." Telefonu ona uzattım. Konum ekranına baktıktan sonra yüz kasları belirgin şekilde gerildi ama dudaklarında neredeyse belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Yemi yutmuş," dedi. "O konuma gideceğiz."

"Beraber gidemeyiz, birlikte hareket ettiğimizi öğrenmesi iyi olmaz."

"Birlikte görüneceğiz demedim, Sarı Papatya. Birlikte gideceğiz dedim. Seni izleyeceğim."

Zaman bir anda durdu. Hiç fark etmeden bana seslendiği kelimeler yüzünden boğazım düğümlendi, hiçbir şey söyleyemedim. Gözlerimi kaçırdım. İçimde fırtınalar koparken kımıldayamadım.

"Ne dedin?" Kekelemiştim.

"Seni izleyeceğim?

"Hayır, ondan önce," diye direttim. "Bana 'sarı papatya' dedin. Niye?"

Ağzındaki lokmayı yutarken tekrar etmekten emin değilmiş gibi bakıyordu. Gözleri önce saçlarımda, sonra da yüzümde gezindi. "Çünkü onu da güzel diye koparırlar."

Araçtan iner inmez ilk yaptığım şey etrafı kolaçan etmek oldu. Kimse bizi izlemiyordu. Arden'in arabasının kapısını sessizce kapatıp kaldırıma adım attım. Rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savururken üzerimde Arden'in buraya gelmeden önce aldığı kot ve tişört vardı.

Yolun karşısındaki dar duvarın dibinde duran biri dikkatimi çekti. *Edis*. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını hafifçe yana eğmişti. Beni bekliyordu. Duvara yaslanmıştı. Rahat olmadığını buradan bile görebiliyordum.

Gözleri beni görünce kısa bir anlığına kısıldı.

Hiç selam vermeden doğruca konuya girdi. "Görüntülerle ilgili mesajı atanın sen olduğunu biliyordum."

Sanki uzun süredir konuşmayı başlatmak için bu cümleyi kurmayı bekliyor gibiydi. Cevap vermedim. Onun yerine gözlerimi onunkilere sabitledim. Ne zaman devam edeceğini bilmeden sadece bekledim. Böylece boşluğu o doldurmak zorunda hissedecekti.

Hiç şaşmayan psikolojik bir taktikti. Eğer birinin konuşmaya devam etmesini istiyorsanız sessizce yüzüne bakmalıydınız.

Tam olarak istediğim şeyi yaparak duymak istemediğim bir şeyi söyledi. "Şikâyeti geri çekemem."

Yüzümde bir mimik bile kıpırdamadı. "Neden?"

"Yapamam işte." Bakışları bir saniyeliğine çevreyi taradıktan sonra tekrar bana döndü. Dudaklarının kenarında gergin bir kıvrım oluştu. "Eğer geri çekilsin istiyorsanız direkt ona oynamanız lazım."

İsmini söylemese de kimi kastettiğini biliyordum. Bülent Ali Yaman.

Onu izlemeye devam ettim.

"Ne demek istiyorsun?"

Öne doğru eğilip bir isim fısıldarken sesini zorlukla duyabildim. "Kara Kırmızı. O kulübü biliyor musun?"

Biliyordum, bu yüzden başımla onayladım.

"Orada görüntülerle ilgili daha fazla şey bulacaksın. Beni bulaştırma, sadece kendi masumiyetini kanıtla."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ARDEN DENİZ

"Hâlâ anlamadım." Edis hakkında söylediklerinden bahsediyordum. O serserinin bizi tuzağa çekmediğine asla emin olamazdık.

"Neyi anlamadın?" diye sordu masumca. Aynı sözleri tekrar söylediğinde tüm güven problemimiz ortadan kalkacak mı sanıyordu? Aptal değildi ama rol de yapmıyordu. Sadece biraz telaşlı bir tipti.

"Görüntüler neden orada?"

"Açık değil mi?" diye inledi Güneş. "Belli ki Edis kendini başka şekillerde de güvenceye almak istemiş."

Yeniden yağmur yağmaya başlamıştı. Tenha bir köşede arabanın içindeydik. Yüzlerimiz biraz bile yakınlaşsa dışarıya çok başka bir sahne vermiş olurduk.

Açıkçası bunu niye düşündüğümü dahi bilmiyordum.

"Keşke onu vursaydım," diye itiraf ettim. O şerefsizi daha fazla sorgulamadığım için alaycı bir şeyler söylemek isteyen tarafımı bastırmaya çalışıyordum.

"Ne?"

"Eğer işler ters giderse onu bu açıdan vuracaktım." Gözleri büyüyünce ekledim. "Ölmeyeceği bir yerden."

"Sen ne biçim..."

"Böylece daha fazla bilgi alabilirdik. Bu söylediklerin tuzak olabilir."

Gözle görülür şekilde sinirlenmişti. "Sanki başka çarem var gibi konuşuyorsun."

"Çaremiz," diye düzelttim. "Bunların tümü ikimizin sorunu." Neden bir ekip olduğumuzu bir türlü kabullenmiyordu?

Sinirlenmişti. "Öyleyse benim sözlerimin de bir önemi olmalı!" İlk defa bağırdığı için kaşlarımı çattım. "Oraya gitmek ve o görüntülere bakmak zorundayız."

En azından artık çoğul konuşuyordu.

"Bizi orada öldürmeyeceklerini nereden bileceğiz? Alenen tehdit edildin, Güneş. Hatırlatırım ki, geçen gece talihsiz bir kaza değildi. Sen. Saldırıya. Uğradın. Şimdi hayali bir silahı sana doğrultan birinin hiçbir planı olmadığını bana söyleyemezsin."

"Müşteri olarak gideceğim."

"Orası tek başına gidebileceğin bir yer değil, bunu sen de biliyorsun." Konuşurken çenemi hafifçe indirdim. *Beni mi sınıyordu?*

"Yani sen de geliyorsun öyle mi?"

Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. "Öyle bir şey demedim."

"Ama aksini de söylemedin."

Böyle anlarda zekâsını herkesten sakladığını düşünmeme neden oluyordu. Derin ve sabır dileyen bir nefesi içime çektim. Düşünmeme yardımcı olabilirmiş gibi ellerim direksiyonun etrafında geziyordu. "Tamam."

Gülümser gibi olduğunda devam ettim.

"Ben ne dersem o." İşaretparmağım doğrudan mavi gözlerine dönüktü. "Bu bir operasyon olacak ve sen de sözümden çıkmayacaksın."

"Saçmalık..."

"Diğer bir seçenek olarak seni evime götürür ve odama kilitlerim. Seçimini yap."

Tam başını iki yana sallayıp itiraz edecekken durakladı. Bakışları önce hâlâ havada olan işaretparmağıma, sonra da gözlerime döndü. "İlk fikir aniden çok makul görünmeye başladı."

Önce plan yapacaktık.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Elimde Çitos'la arabadan indiğimde, Melis kendi dairesinin kapısında beni karşılamak için bekliyordu. Son defa aracın içinde döndüm ve Arden baş selamı verdiğinde aynı şekilde cevapladım. Onunla kalmaya devam edemezdim. Bu yüzden kedimle birlikte bir süre Melis'in misafiri olmak zorundaydık.

"Biraz daha beni habersiz bıraksaydın, yeni arkadaşlar edinecektim," dedi Melis.

Gözlerimi devirerek Melis'in yanından geçip içeri girdim ve doğruca ön pencerelere yöneldim. Böylece hâlâ orada olup olmadığından emin oldum. Arden'in siyah aracı sokaktan hızla uzaklaşıyordu.

"Seni de görmek güzel," dedikten sonra Çitos'u daireyi keşfetmesi için yere bıraktım.

Melis kapıyı kilitledi ve içeride beni takip etti. "Bilirsin, insanlar genellikle birkaç gündür arkadaşlarını görmediklerinde sarılırlar. Birbirlerinin nasıl olduğunu sorarlar ve medeni bir sohbet başlatırlar. Birbirlerini ne kadar özlediklerinden, onlarsız hayatın ne kadar iç karartıcı olduğundan bahsederler. Kendilerine ait olmayan bir eve öylece girip, sevgili dostunu tamamen görmezden gelmezler."

"Merhaba, Melisciğim. Nasılsın? Hayat nasıl gidiyor? Her zamanki gibi berbat sanırım, tıpkı sensiz hayatım gibi." Son kısmında ona göz kırptım. Mutfak penceresini kontrol ettikten sonra arkamı döndüğümde, onu kapı pervazına yaslanmış bir halde öfkeyle bana bakarken buldum. Korkunç bir küfür etmeden önce her seferinde yaptığı gibi kollarını kavuşturdu.

"Sen bir şırfıntısın, bunu biliyorsun." Bu o kadar da korkunç değildi, ondan daha kötülerini duymuştum. Hâlâ bana gülmüyordu.

Bu yüzden daha da genişçe sırıttım. "Ve sen de güzel bir şırfıntısın."

Yüz ifadesi önce ciddiyetini korudu. Hatta o tipik, sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi duran soğuk bakışlarıyla beni izledi. Hemen sonra gözlerinde bir kıvılcım çaktı, gülümsemesi yanaklarına doğru yayıldı ve dudak kenarları kıvrıldı. Eğlenmeye başlamıştı.

Ben koridorun sonundaki odasına doğru ilerlerken gözlerini kıstı. "Anlat bakalım, son günlerde neler yaptın?"

"Seni buraya bırakan kişiyle aranda bir şeyler mi var?" Sesi sanki öylesine soruyormuş gibi mırıldanır tondaydı.

Ama ben bu oltaya gelmezdim. Nitekim aramızda hiçbir şey de yoktu. O bir komiserdi. Bense sıradan bir kızdım. Aynı amacı paylaşıyorduk ama hepsi bu kadardı. Bizden olmazdı çünkü ikimiz de bir gün ölebileceğimiz fikrini tamamen normalleştirmiştik.

Birimizin diğerine âşık olduğu ütopik bir senaryoyu düşünemiyordum bile.

Biri ölür ve diğeri o olmadan hayatına devam eder. Ya da ikisi de ölür. Veya biri hapse girer, ardından diğeri o olmadan hayatına devam eder. Başka bir ihtimal olarak ikisi de hapse girer ve ayrı düşerler.

Özetle onların sonu tam bir sonsuz ihtimaller deniziydi. Kapkara bir çukurdu. İşte bu yüzden birbirimizden duygusal anlamda uzak durmalıydık.

Bu şarttı.

"Evet. Yalnızca karşılıklı çıkarlarımızı gözeten bir anlaşma."

"Yani seks için mi buluşuyorsunuz?" Melis yanıma gelip düğümlenen saçlarımı açmama yardım ederken aynadan bana baktı.

Gözlerimi devirdim. "Hayır, sadece aynı amacı paylaşıyoruz."

"Ben de öyle söyledim." Muzip bir şekilde gülümsedi. Benimle çok iyi eğlendiğini hissediyordum.

"Sadece..." Sözümün devamını getiremediğimde bana şüpheyle baktı. Anlatmaya nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Bu düşünce karmaşası, ne zaman karşısına geçsem yaşanan bir trajediydi. "Sanırım ödünç alabileceğim bir sutyenin yok?" diye sordum konuyu değiştirerek. Üze-

rimdeki tişörtün altına hiçbir şey giymediğim için her şey fazla meydandaydı. Bu yüzden Arden'nin yanında geçirdiğim her dakika kendimi kambur durmaya zorlamıştım.

Küstahça çıkıştı. "Senin seksen beş beden, benimse tahta gibi dümdüz olduğumu düşünürsek... hayır derim. Onların sığabileceği bir sutyenim yok." Birkaç yıldır estetik yaptırmak istediğini bildiğim için özür dilercesine ona baktım çünkü kendi göğüsleri konusunda güvensizdi. "Yine de *crop* verebilirim."

O dolabına bakarken ben de şifoniyerinin yanına gidip pijama çekmecesini açtım. Pijama olarak giyebileceğim eski bir tişört arıyordum. Melis'in beğenmediği tüm kıyafetler buraya atılırdı ve geceyi üzerimdekiyle geçirmek istemediğimde soluğu burada alırdım.

Hem tişört hem de şort çıkarıp arkamı dönünce, elinde siyah dantelli bir bralet tuttuğunu gördüm. Hiç siyah giymezdi, bu da kaşlarımı kaldırmama neden olmuştu. "Eski sevgilimin arabasında buldum ve onu yıkadım." Son kısmın endişelerimi gidermesi mi gerekiyordu? Başımı sallayıp braleti elinden aldım.

"Onunla görüşmeyi kesmen için seni on yedinci defa aldatması gerekecek." Üzerimi çıkarırken onu azarladım. Oğlan, onunla evlenmeyeceğini açıkça dile getirmiş olmasına rağmen hâlâ ona hayallerini süsleyen erkek gibi davranıyordu. "Ayrıca o paçavrayı kapı eşiğinden geçirirken ne düşünüyordun?"

"Büyük memeli misafirlerime verip, aslında kime ait olduğunu sonsuza dek unutacağımı." Eski sevgililerinden biri hakkında söylenmeye başlamadan önce her zaman

yaptığı gibi yüksek sesle iç çekti. "Haklı olduğunu bilmek duygularımı değiştirmiyor. Aslında beni istemediğini ben de biliyorum. Ama öyleyse neden tam tersiymiş gibi konuşuyordu?" Cümlesinin sonuna doğru sesi daha düşünceli bir hal aldı.

Braleti giyerken şefkatle gülümsedim. "Bazı insanlar ne istediklerini bilmezler. Ama biri onları istiyormuş gibi bakınca o ilgiyi ellerinde tutmak hoşlarına gider. Bu yüzden seninle ilgileniyormuş gibi yaptı. Kendini değerli hissetmek için. Bu, ne yazık ki seni gerçekten sevdiği anlamına gelmez. Senin yanında olmaktan değil, onu istemenden hoşlanıyordu. İşte bu yüzden davranışlarıyla sözleri çelişti. Seni gerçekten isteyen biri olduğunda onun duygularından şüphe etmezsin."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Dürüst olmak gerekirse, onun farklı olduğunu düşünüyordum," diye söze başladı.

"Çıktığın her erkek için bunu söylüyorsun." Bir kez daha kaşlarını çatmasına neden olmuştum.

"Evet, biliyorum ama bu farklıydı. Yani onunla bir kafede, masada tek başına oturmuş kendi kahvesini içerken ve kitap okurken tanıştık. Okumak diyorum, Güneş. Yani bugünlerde hangi inanılmaz yakışıklı adam ortalıkta kitap okuyor ki?"

"Eğitim isteyenler mi?" dedim dudağımı bükerek.

"Hayır -yani evet- ama demek istediğim bu değildi. O sıkıcı, eğitici, hayat dersi veren kitaplardan birini okumuyordu. Fantastik okuyordu. Fantastik? Hem de sıradan bir fantastik değil. Taht Oyunları okuyordu. Taht Oyunları di-

yorum!" O kadar yüksek sesle bağırıyordu ki, kulak zarlarımdan biri patlayacak gibi hissettim. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Odasına ve tavandan yere kadar kitap raflarıyla dolu dört duvara göz attım. Her yerde kitaplar vardı ve hepsi aynı türdendi. Fantastik, peri masalı, müstehcen. Üzerinde karakter isimleri yazılı mumlar, her yere asılmış hayran çizimleri, hediyelik eşyalar, hatta birkaç sahte silah ve taç vardı. Sesimi düzelttim. "İyi bir tahminim var."

"Ayrıca o tatlı, nazik ve alçakgönüllüydü," diye devam etti beni duymadan. "İyi bir adamdı. Bana iyi davranırdı, markete her gittiğinde en sevdiğim şekerleri almak veya regl olduğumda bana sevdiğim şeylerle dolu bir sepet getirmek gibi küçük şeyler yapardı. Hatta onu kitap karakterlerimden birine benzetmem için makyaj yapmama bile izin verirdi ve o haldeyken *TikTok* çekerdik."

Aynadaki ifadesi anılarda boğulduğunun kanıtıydı, muhtemelen anıları kafasında tekrar tekrar canlandırıyordu. Bir süreliğine düşüncelerinde kalmasına izin verdim, şortumu giydim ve taktığım tüm takıları çıkardım. Onları sabah tekrar alacağımı bilerek mücevher kutusuna attım ve derin bir nefes aldım.

Melis'in söyledikleri kafamda yankılanırken karşımda hâlâ karşılıksız bir aşka tutunan o yaralı kızı görüyordum. Bense saf aşklara inanan kızlardan çok uzaktaydım.

"Melis." Sesim normalden daha yumuşaktı ama konuşmaya devam edeceğimi gösteren türden bir tonlama olduğu için anında yüzüme baktı. Kaşlarını yukarı kaldırdı.

Fakat bu kez anlatacaklarımın onu güldürmeyeceğini biliyordum.

"Sana bir şey anlatmak istiyorum." Bir anlığına durakladım. "Daha önce anlatmayı çok istedim. Aslında bunu yapmak için şansım da oldu ama ben..." *Ben ne? Sebebini bilmediğimiz şeyleri açıklamaya çalışmayı bırakmalıydık.* "...sadece yapamadım."

Melis'in bakışları ciddileşti. "Neler oluyor?" Yavaşça ayağa kalktı ve odadaki küçük kanepenin ucuna oturdu. Beni dinlemeye hazırdı.

Nihayet dudaklarımı araladım ve en başından bugüne kadar başıma gelen tüm olayları anlatmaya başladım. "On sekiz yaşındayken beni mafya rehin aldı..."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ARDEN DENİZ

Kedi için yere koyduğum su kabı hâlâ aynı yerdeydi. Şimdi Güneş ile birlikte rahat uyuyor olmalıydı.

Su yüzeyindeki hareketsizlik canımı sıkan bir boşluk gibi orada duruyordu. Küçük ve gereksiz bir ayrıntıydı belki ama gözüm hep o noktaya kayıyordu. Küçük patileriyle dün gece o kabı birkaç defa devirmişti.

Zihnim saatlerdir Kara Kırmızı için atmamız gereken adımların tekrar tekrar üzerinden geçiyordu. Sadece doğru zamanda doğru hamleyi yapmak gerekiyordu.

Elimdeki kahve kupasını dudaklarıma götürürken kendi kendime hata payının olmadığını hatırlattım.

Tam o anda zil çaldı.

Kapıyı açtığımda karşılaştığım yüz ifadesi kelimelere gerek bırakmayacak kadar açıktı.

Asaf'ın dudakları ince bir çizgiye dönüşmüş, çenesi hafifçe kasılmıştı. Gözleri bir an benimkilerle buluştu ama hemen sonra sağ omzuma, ardından boşluğa kaydı. "İçeride kimse var mı?"

"Yok." Halini sorgular gibi baştan aşağı süzdüm. "Ne oluyor, oğlum?"

Ayakları kapı eşiğinde sabit duruyordu. Ne içeri giriyor ne de bir şey söylüyordu. Bu onun karakteri için nadir görünen bir şeydi. Sessizlik Asaf'ın tarzı değildi.

O sakince yüzüme bakmaya devam ederken, "Ne oldu?" dedim tekrar. Bu sefer sesim önceki kadar düz değildi.

"Konuşmamız lazım."

"İçeri gir." Kapının önünden çekilerek ona yol açtım. "Ne bok olduysa, kahvesiz dinleyemem."

İçeri adım atmadan önce ayakkabılarını kapının kenarına düzgünce bıraktı. Oturma odasına geçtik. Ben kahve kupamı tekrar elime alıp koltuğun kenarına çökerken, o da kanepeye oturdu. Dik duruyordu. Ellerini dizlerinde birleştirmişti.

Bir şeyler yanlıştı. Çok fazla yanlıştı.

Bir süre konuşmadı. "Anlatsana, oğlum. Yoksa yaşlanmamı mı bekliyorsun?" diye sordum.

En sonunda başını kaldırıp gözlerime baktı. "Önce sen anlat," dedi. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Tüm şüpheler bir anda zihnime akın etti. *Bir şey mi öğrenmişti? Ya da duymuş muydu? Ne kadarını biliyordu?* Neyi ne kadar bildiğini, o bana söylemeden anlayamaz-

dım. Bu oyunu daha önce oynamıştım. Bu gibi durumlarda, açıklamalar sadece doğru ölçüde ve doğru zamanlamayla yapıldığında işe yarardı.

Kupayı masaya bıraktım. Parmaklarımı birbirine kenetleyip geriye yaslandım. "Ne hakkında konuştuğumuzu bilmeden bir şey anlatmam zor."

Asaf gözlerini benden ayırmadan hafifçe başını salladı. Ağzı tam olarak nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi bir açılıyor, bir kapanıyordu. "Tesadüfen," dedi yavaşça, "Bülent Ali Yaman'ın evine yapılan saldırının güvenlik görüntülerine denk geldim."

Kahvemi tekrar geri aldım. Dudaklarımı kıpırdatmadan bekledim. Gergin görünmemeliydim.

"Görüntüde iki kişi var. Yüzler seçilemiyor ama biri dikkat çekici şekilde küçük yapılı, diğeri ise belli ki bir erkek ve oldukça kontrollü hareket ediyor. Tecrübeli biri gibi." Ne ima etmeye çalıştığını şimdiden anlamıştım. Ancak sadece bu bilgilere dayanarak beni suçlayamazdı.

Gözlerim kısıldı. "Yani?"

"Yani," diye devam etti. "Güneş Ay'ın çevresindeki sokak kameralarının görüntülerini istemişsin. Biri onları bana da yönlendirdi. O gece kızın evine gitmişsin. Sonra tekrar aynı sokakta görünüyorsun." Cümlesinin sonunda kısa bir duraksama oldu. Bunu bana bir suçlama gibi değil de, gerçekleri anlatmak için son şansımmış gibi söylemişti.

Yüzümde hiçbir değişiklik olmadan ona baktım.

"Arden," derken sesi buraya gelmeden önce tüm parçaları yerine oturtmuş gibiydi. "O evin görüntülerindeki adamın yapıları seninkiyle oldukça uyuyor."

Buradan dönüş olmadığını biliyordum. "Anlıyorum."

"Şimdi bana her şeyi anlat." Sesi ne sertti ne de yumuşaktı. Sadece soru işaretlerinden arınmaya çalıştığını görüyor ve anlıyordum. "Gerçekten ne döndüğünü bilmem gerekiyor. Çünkü bu iş senin sandığından daha büyük olabilir."

Zaten öyleydi. "Nereden başlayayım?" Bu aslında ona yönelttiğim bir soru değildi, sadece sesli düşünüyordum.

Asaf gözlerini kaçırmadı. "Bir yer bul ve başla. Komiser olarak değil, arkadaşın olarak dinleyeceğim. Tek bildiğim şey bunun yüksel ihtimalle Mert'le ilgili olduğu."

Başımı salladım. "Doğru." Konuşmaya başladığımda hiçbir kelimeyi yutmadım. Hiçbir detayı es geçmedim. Ne Güneş'i, ne kardeşimle ilgili bir şeyi, ne de o geceyi saklamaya çalıştım. Her şey zaten çoktan çizgiyi aşmıştı. Durumun kişisel olduğunu anlamıştı ve ben artık geri dönülecek noktayı geçmiştim.

Asaf kıpırdamadan dinlerken ifadesiz bir şekilde yüzüme baktı. Ne düşündüğünü kestiremediğim nadir anlardan biriydi, bu da daha fazla gerilmeme neden oluyordu.

Kısık bir sesle, "Bu kadar mı?" dedi sonunda.

Başımı salladım. "Hepsi bu. Yaptığım, söylediğim, düşündüğüm her şey."

Bir süre daha beni izledi. Gözleri üstümde gezindi ama sorgular gibi değil, bir şeyleri tartar gibiydi. "Kara Kırmızı son olay yani?"

Başımı salladım. "Ne dediysem o."

Omuzlarını geriye attı ve hafifçe doğruldu. "Tamam," dedi. "Bu işte yalnız değilsin. Beraberiz."

"Hayır." Bağırmadım ama keskin ve net bir şekilde söyledim. Benim yüzümden hayatına herhangi bir leke sürülmesini göze alamazdım. Bunu hak etmiyordu.

"Sana sormadım." Anlattıklarımı dinledikten sonra bile oldukça sakindi.

Arkamı döndüm ve yüzüne baktım. *Neden bu kadar kararlıydı ki? Neden önemsiyordu?* "Asaf, bunu birlikte yapamayız."

Kaşları çatıldı. "Ne saçmalıyorsun? Sen ortağımsın."

"Sana anlattım çünkü... çünkü susacağını biliyorum," dedim. "Yalnızca bu yüzden. Başka hiçbir şey için değil. Karışmanı istemiyorum. Buna bulaşamazsın."

Asaf homurdandı ve yerinde doğruldu. "Bu karışmam gereken türden bir şey. Kardeşinden bahsediyorsun. Onun cinayetinden. Güneş'ten. Ve sen..."

"Elini bile sürmeni istemiyorum," diye kestim sözünü. "Beni dinle, Asaf. Eğer beni azıcık tanıyorsan bu yükü neden senin sırtına da yıkmak istemediğimi anlarsın."

Bu defa sesini yükselten oydu. "Senin sırtında kalması seni kurtarmıyor ki!"

Derin bir nefes aldım, ellerimi yumruk yapmıştım. İçimde patlamaya hazır bir bomba vardı ama kontrolü kaybedemezdim. Bu işte sadece bir komiser değildim. Kardeşini mezara gömmüş bir ağabeydim. Ayrıca artık denklemde Güneş de vardı.

Bir başkası daha harcanmamalıydı.

Gözlerimi kıstım.

"Tek isteğim beni ispiyonlamaman. Lütfen, sadece sus ve bu konuşma burada bitsin."

Asaf birkaç saniye boyunca gözlerini benden ayırmadı. Ardından başını iki yana salladı ve usulca koltuğa geri oturdu. Yüzünde hayal kırıklığı vardı.

Ortama sessizlik çöktü.

Göz göze geldiğimizde, "Teşekkür ederim," dedim sadece.

"Etme. Sadece deli danalar gibi bağırmadan konuşmayı bekliyorum. O kulübe ben de geleceğim."

"Gelemezsin..."

"Eğer beni katmazsan şimdi kalkıp bizim binaya gider ve öterim."

Bunu yapmayacağını biliyordum. Benim için konuştuğunu, iyi olmamı istediğini biliyordum. "Şerefsiz."

"Ben buyum ve bu kadarım."

Bana onu kabul etmekten başka çare bırakmıyordu.

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Yastığın altına sıkıştırdığım telefon titrediğinde dalmak üzere olduğum uykumdan çekilip alındım. Ekranda kocaman bir yeni bildirim görünüyordu.

Komiser Arden Deniz: Uyudun mu?

Ben: Evet.

Komiser Arden Deniz: Demek rüyanda mesaj yazabiliyorsun. Etkilendim.

Ben: Mesaj sesine uyandım, o yüzden buna değer bir şeyler söylesen iyi olur.

Komiser Arden Deniz: Uyurken daha tahammül edilebilir olduğunu düşünmeye başladım.

Ben: Şakalarının komik olmadığını söylemiştim.

Komiser Arden Deniz: Ben de henüz hiç şaka yapmadığımı söylemiştim. Tamam, neyse. Konuya gireceğim. Emniyetteki ortağım Asaf bu gece evime geldi. Ve tahmin et hangi görüntüleri izlemiş? Tahmin ettiğini varsayıyorum. Sonuç olarak küçük ekibimiz artık üç kişiden oluşuyor.

Ben: Öyleyse güncelliyorum. Küçük ekibimiz artık dört kişiden oluşuyor çünkü Melis'e bu gece her şeyi anlattım.

Komiser Arden Deniz: Nasıl böyle düşüncesiz bir şey yaptın?

Ben: Dedi bu gece biraderine dökülen biri.

Komiser Arden Deniz: O da tıpkı benim gibi bir komiser. Varlığı işimize yarayacaktır. Ama Melis? Bu şekilde onu da tehlikeye atmış oluyorsun.

Ben: O bu işlerin içine doğmuş biri. Ve zaten sen olmasaydın da anlatacaktım.

Komiser Arden Deniz: Malum başarısız planını bile mi?

Ben: Evet onu bile. Son söz Melis bizimle.

Komiser Arden Deniz: Bunu konuşacağız. Şimdi o sarı kafanı yastığa koy ve uyu.

Ben: İyi okuyamıyorsan diye tekrar ediyorum. Son söz dedim. Şimdi o koca kafanı yastığa koy ve uyu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

İki gün sonra...

Asaf'ın sürdüğü arabanın içindeki hava, aramızdaki sessizlikten daha boğucuydu. Arka koltukta Melis'le yan yanaydım. Gözüm yoldaydı ve düşüncelerim darmadağınıktı.

"Camı aralayabilir miyiz?" Arka camlar bir nedenden ötürü ilk denememde açılmamıştı.

"Çocuk kilidi vardı." dedi Asaf. Cam usulca açılırken içeri temiz hava girdi.

Arden'in bana yandan bakışını yakaladım. "Yerinde olmuş." Ön koltukta kolunu pencereye dayamış, çenesini eline yaslamıştı. Dışarıyı izliyor gibi görünüyordu ama onu tanıyan biri zihninde birden fazla senaryonun döndüğünü anlayabilirdi.

Onu bu kadarını bilecek kadar tanıyordum.

Melis dudaklarını dişliyordu.

"Sessizsiniz," dedi Asaf.

Öyleydik. Gergindik. Dikiz aynasından yüzüne baktım. "İç hazırlık yapıyoruz."

Arden arkasına bakmadan konuştu. "İçeriye girdiğimizde kulaklıklara gereksiz konuşmayın. Asaf'ın gözü hepimizde olacak. Melis mekanın iç gözü olup bize bilgi verecek. Ve sen de ne yapman gerektiğini biliyorsun." Son kısmı söylemekten oldukça hoşnutsuzdu.

Mekân sahibinin dikkatini çekecektim. Bu fikir bana ve Asaf'a aitti.

Arabanın farları nihayet sokağın sonundaki karanlık binaya vurdu. Kara Kırmızı Kulüp'ün neon tabelası yanıyordu. Yutkundum. Arden kısık sesle konuştu. "İnip sırayla yürüyün. Herkes rolünü biliyor."

Derin bir nefes aldım.

Kimse bilmiyordu ama bir zamanlar kendimi fakülteden çıktıktan sonra herhangi bir kulüpte arkadaş grubumla dans ederken hayal ediyordum.

O yaşayamadığım geçmişin içindeki başka bir hayaldi.

Eskiden gerçek bir genç olmanın hayalini kurardım. Tek derdimin bir dersten kalmak olduğu, hoşlandığım oğlanla fikirlerimiz uyuşmadığı için yaptığımız ufak tatlı tartışmaları içeren o hayatı düşlerdim. Ama o hayat bana hiç uğramamıştı.

Her zaman dediğim gibi, hayaller hiçbir değerimiz yokken kendimizi daha önemli hissetmemiz için zihnimizin yarattığı fantezilerden başka bir şey değildi.

Bu cümlenin çok ilham verici olmasının yanı sıra, can yakan bir gerçekliği de vardı.

Kırık kemikler, morluklar, kan ve bir olimpik havuzun alabileceğinden daha fazla gözyaşıyla büyümüştüm. O yüzden bu kulüpte arkadaşlarımla dans edememiştim. Hiç sarhoş olmamış ya da bana şehvetle bakan hiçbir erkeğe yaklaşmamıştım.

"Yerimdeyim." Kulağımdaki cihazdan Arden'in sesi geldi. Gizli bir kulaklıktı, operasyon sırasında olup biteni olduğu gibi duymak için hepimize takmıştı.

Buraya tek bir amaçla gelmiştik.

Eğer yanlış şekilde dikkat çekersem beş gün boyunca yürüyemeyecek veya hareket edemeyecek hale gelene kadar dayak yiyeceğimden şüphem yoktu. Mekânın korumalarını inceledim. Göz göze geldiğim adamlar dev gibiydi.

Bir tehlike sezdiklerinde onu nasıl yok edeceklerini bilirlerdi. Şiddet yoluyla... Böyle mekânlar için şiddet bir kanunsuzluk bile sayılmazdı. Bu tür kulüplerle ilgili her şey yanlıştı.

Her şey.

Başka bir kulübün barmeni olarak pek çok şeye şahitlik etmiştim. Gerçek polis müdahalesinin nerede başladığını iyi biliyordum.

Şu anda burada olduğum için pek iyi hissettiğim söylenemezdi. Geldiğimiz kulüp en iyilerden biri değildi ama açıkça en popüler olanlarından biriydi. Bana soracak olsalar, yanıp sönen ışıklar bu mekânın tek heyecan verici yanı derdim.

Nefes aldığımda yüzümü buruşturmamak için ekstra

çaba sarf etmem gerekmişti. İçerideki hava lağım kokusundan bile daha ağırdı ve tek bir nefeste vücuduma en az bir düzine hastalığın girmemesi kesinlikle imkânsızdı.

"**Buraya hayattan keyif alan insanlar geliyor, biraz rol yapman gerekecek.**" Arden'in sözleriyle yüzüme yerleşen gülümseme çok hızlı ve saçma olmuştu.

"Çok biliyorsan kendin yap." Aynı cihazdan beni duyduğunu biliyordum. Sipariş ettiğim ama adını hatırlayamadığım içkiden sadece bir yudum alır gibi bardağı kafama diktim. Sıvı sadece dudaklarımı ıslatıp geri gitmişti. Tek kadehte devrilen biri olarak bir yudumun riskini bile göze alamazdım. Aslında zaten hiçbir zaman alkol kullanan biri olmamıştım. Evet, hem de barmen olmama rağmen...

"**Sana zaten bildiğin bir işi öğretmek istemem ama kendi kendine konuşan bir kıza kimse yaklaşmaz.**"

Sinirlenmek üzereydim. "Sen en iyisi bildiğim işi öğretmemeye devam et." Elimle elbisemin altındaki jartiyeri yokladım. Acil durumlar için sıkıştırdığımız silah hâlâ oradaydı. Hiç kullanmam gerekmemesini diliyordum. Asıl kullanacağım şey sutyenimdeki hap olacaktı.

"**Herkes kendi işine öyleyse.**" Bunu söylemeseydi başına büyük bela olabilirdim.

Dur, yani çok acemi olduğumu mu söylüyordu?

Erkeklerin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Annemden aldığım mavi gözlerim, beyaz tenim ve sarı saçlarım bu tür görevlerde işe yarıyor gibiydi. Özellikle de üzerimde böyle bir elbise ve yüzümde bu kadar makyaj varken.

Koyu saçlı, dedem olabilecek yaşta bir adam iyice ya-

nıma yaklaşırken onu görmezden gelmeyi denedim. Ancak o bardağını benimkine tokuşturup üzerime doğru eğildi. İğrençti. Kokuyordu. Kişisel mesafemi yok saymaktan hiç çekinmemişti. Bana ulaşmadan önceki birkaç saniyede pantolunundaki kontrolsüz şişliği görebilmiştim. *Iyy.*

"Senin gibi bir şey böyle bir yerde, tek başına ne yapıyor bakalım?" Yaşlı adam yüzüme fazla yaklaştığında etrafa nefesinin kokusu yayıldı. Öğürdüm. Midemde kalan azıcık yemek bile olduğu yerde çalkalanıyordu. Gülümsemeye veya nazik davranmaya zahmet etmedim. Yaşlıydı, çirkindi, ceset gibi kokuyordu ve işimize yaramayacaktı.

"**O herhangi biri, ondan kurtul.**"

Çok kolay bir şeymiş gibi söylemişti.

"Burada öylece içkimi içiyorum," diye çıkıştım ve adamın eli belime doğru yaklaştığında geri çekildim. Belimden sıkıca kavrayıp beni zorla geri çekti. Mesajı almamış gibi görünüyordu. Nefesim boğazımda düğümleniyor, kafamda görüntüler beliriyor, dokunuşu beni engellemeye çalıştığım anılara çekmeye başlıyordu. Yabancıların üzerimdeki elleri beni tetikliyordu.

"**Geliyorum.**"

Kendimi, "Hayır!" diye bağırırken buldum. Aslında bunu yaşlı adama söylememiştim ama yaşadığı şokla üzerine alınmışa benziyordu. İşi bu kadar çabuk batıramazdım. Bir kere daha Komiser Arden Deniz'in ağzına laf vermeyecektim.

"Nedir bu tavır, hayatım?"

"Defol git başımdan!" Onu ittiğimde arkasında çılgınca öpüşen çifte çarpmasına sebep olmuştum. Çabuk to-

parlanmasına bakılırsa, çiftin ona yağdırdığı küfürlere pek aldırmıyor gibiydi.

Beni korkutmak istercesine omuzlarını dikleştirerek yanıma geldi. Ürkmek yerine bakışlarımı tam yüzünün ortasına dikmem daha fazla sinirini bozmuşa benziyordu. Büyük ihtimalle almaya alışık olduğu tepki bu değildi. "Düzgün davranmayı öğreneceksin, orospu," dedikten sonra kolumu kavradı. Öyle sıkı ve hoyratça tutuyordu ki, kemiğimin hemen altından keskin bir acı yayıldı. Büyük ihtimalle sabaha mosmor olacaktı.

Kanı akmadan önce onu uyarmak için ağzımı açtığım anda geri çekildi. Beni tutan elleri gevşemişti. Gömleğinin yakasında beliren eli gördüğünde kolumu bırakıverdi.

İhtiyarın yakasını sıkan, mavi gözlü, siyah saçlı, şık giyimli ve alımlı bir adamdı. Yüzü, tam buraların adamı olduğunun kanıtı niteliğinde soğuk bir maske gibiydi. Avucuna aldığı insana yavaş bir ölüm vaat ediyordu. Bu da yaşlı adamın ellerini havaya kaldırıp koruyucuma kocaman gözlerle bakmasına neden olmuştu.

Hızlıca etrafı izlediğimde Arden'in çoktan yolu yarılamış olduğunu gördüm. Müdahale geldiği için duraksamıştı. İzliyordu.

"Kimse sana bir kadına rızası olmadan dokunmanın yanlış olduğunu söylemedi mi?" Alımlı adamın sesi bir gece gibiydi. Etraftaki herkesin sessizleşmesine neden olmuştu. Role bu kadar kapılmasına karşı gözlerimi devirme dürtüsüne direndim ve yerine korku dolu bakışlarımı yerleştirdim. Burası ve bu adamlar korkuyu hissetmek için en doğru konumdu.

Yaşlı adam sarhoşluğundan aniden ayılmıştı. Oldukça

acıklı bir şekilde kekeledi. "Özür dilerim. Özür dilerim. *Hayır* dememişti." *Yalan atıyordu.* Ayrıca onu birkaç farklı şekilde reddettikten sonra sihirli kelimenin *hayır* olduğunu mu söylüyordu? *Aptal erkek terörü...*

"Ne?" diye sordu koruyucum. "Birinin yalayıp tükürmesi için üretilmiş ucuz, sapık bir lolipop olduğunun farkında değil misin?"

Gerçekten aklına gelebilecek en iyi hakaret bu muydu?

"**Herif ilkokul defterinden ezberlemiş.**" Kulaklıktan Asaf'ın sesi duyuldu. "**Melis içeride.**"

"Ben... ben..." Kurtarıcım, yaşlı adamın sözünü bitirmesini beklemeden sertçe itip çıkışa doğru sürükledi. Zaten ihtiyarın o cümleyi anladığını bile sanmıyordum.

"Kulübümden siktir git."

Kulübümden?

Koruyucumun ağzından çıkanlarla birlikte başımı kaldırdım. Kulübün sahibi oydu. Aradığımız adam oydu.

Çok geçmeden Asaf onayladı. "**Adamımız bu.**"

"**Adamımız kendini *Demir Adam* sanıyor,**" dedi Arden hoşnutsuz bir sesle.

Neden böyle düşünüyordu?

Bunun üzerine hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde iri görünümlü iki adam, ihtiyarı kollarından tutup patronlarının kulübünden dışarı yaka paça sürüklemeye başladı. Aynı anda başka bir güvenlik gelip patronunun, yani koruyucumun kulağına eğildi. Yaşlı sapık hakkında yeni bilgiler veriyordu.

Kulaklığa ilk defa Melis'in sesi dahil oldu.

"Ofis yukarıda. Tamamen bir labirent gibi, adamlar ilerlememe dahi izin vermedi."

Kulübün sahibi arkasını döndü ve çekici görünmek için kasıtlı olarak pozisyon aldığım vücudumda bakışlarını gezdirdi. *Başardım.* Gergin bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. Aramızda hâlâ birkaç adım mesafe vardı.

"İyi misin?" Adamın sesi betondan farksızdı.

Asaf yine hiç beklemeden konuştu. **"Sence iyi mi görünüyor?"**

"Evet çok iyi görünüyor." Arden'in sözleriyle kafam karıştı.

"Komiserim?"

"Beyler susun." *Teşekkür ederim, Melisciğim.*

"İyiyim, sadece biraz dikkatim dağıldı." *Neden acaba?* Konuşurken utangaç bir şekilde başımı salladım ve çenemi aşağı eğerek kirpiklerimin arasından ona baktım. Bir anlığına durdu ve tüm bedenimi baştan aşağı süzdü. Gözlerindeki ifade dostça bir bakıştan açgözlü bir hale bürünmüştü.

Bakışlarını taklit ettim, hatta dudağımı ısıracak kadar ileri gittim. Bana istediğimi vererek gözleri dudaklarıma takıldı. Bu gece onları parlak çilek kırmızısı rujla boyamaya karar verdiği için Melis'e sessiz bir tebrik gönderdim. Siyah elbise ve koyu göz farının yanında öne çıkarak akıl alacağını söylemişti. Görünen o ki haklıydı da...

Kurtarıcım hâlâ hiçbir şey söylememişti. Öylece kıpırdamadan durduğu için neredeyse endişelenmeye başlayacaktım. *Bir sorun olduğunu anlamış mıydı? Rolümü fazla mı abartmıştım?* Çok beklemeden ilk konuşan olmaya ka-

rar verdim. "Cesur kurtarıcımızın söyleyecek bir şeyi yok mu, yoksa bütün gece öylece bakmaya devam mı edecek? Çünkü eğer öyleyse, düşüncelerini sadece düşünce olarak bırakmayan daha cesur birini bulmaya gideceğim." Bu benim için bile fazla büyük bir hamleydi.

"**Bu lokma biraz büyük oldu, barmen kız,**" dedi Arden.

Onu duymamış gibi gülümsedim.

Bir an sonra sözlerim kurtarıcımı o durağan düşüncelerden kurtarmış gibi görünüyordu. Adam aklındakileri kafasından atmak istercesine başını salladıktan sonra aramızdaki mesafeyi kapattı. Birkaç saniye boyunca gözlerime, sonra da dolgulu sutyenimin oluşturduğu görüntüye odaklandı. "Sana yardım ettiği için kurtarıcına borcunu ödemek istemez misin?" diye mırıldandı. Bu görüntüye hayır diyemeyecek pek çok kız tanımıştım.

Benim dürüst cevabım ise kocaman bir *hayır* olurdu. *Belki de asla.*

Düşünüyormuş gibi yaptım. Planlı olduğunu anlamaması gerekiyordu. İçeriye kısa bir bakış attıktan sonra ona dönüp dudaklarıma kötücül bir gülümseme kondurdum. Ona doğru eğildim. Ağzına yaklaştım ve tam temas etmek üzereyken aniden durdum. Kulağına fısıldamak için başımı çevirdim. "Sadece kahramanımın çığlıkları bastıracak özel bir yeri varsa." Melis'in bahsettiği ofise gitmeliydik.

Adamın düzensiz nefesi boynumun kıvrımlarını gıdıklıyordu. "Eğer hanımefendi öyle istiyorsa."

"**Dünden razı piç,**" dedi Arden.

"**Komiserim?**" diye mırıldandı Asaf.

Gülümsedim. Nasıl bir oltaya geldiğini bilse aklını kaybederdi. Parmaklarımı nazikçe kavradı ve kalabalığın içinden beni arka taraftaki merdivenlere doğru yönlendirmeye başladı. Ellerimiz ayrıldıktan sonra hâlâ orada olduğumdan emin olmak için birkaç kez arkasına bakmıştı. Her seferinde ona geniş bir gülümseme gönderdim. Önüne döndüğündeyse gülümseme hiç varolmamış gibi yüzümden kayboluyordu.

Basamakları topuklarım metal merdivenlere çarpa çarpa çıktım. Ayakkabılarımın sıkışacağı delikler olmadığı için şükrediyordum. Genelde topuklu giyen bir kız değildim. Özellikle de sivri topuklar... Bana en uzak şeyler listesinde sıranın başını çekiyordu.

Merdiven bitimindeki adamlar patronlarını görünce bizden tarafa bakmayı anında kesti. Oldukça uzun ve gerçekten labirent gibi bir yoldu. Kurtarıcım kısa süre sonra bir kapının önünde durdu ve kolunu çevirip kolayca içeri girdi. O küçük ofisin ortasına doğru yürürken kapıyı kapattım ve yine görebildiği bir anda dudağımı ısırdım.

Abartma, Güneş.

"İçeriyi görebilmem için ofisin perdelerini aç," dedi Arden.

Parti ışıklarının kapalı panjurlara yansıdığı pencereleri izledim. Etkilenmiş görünmeliydim. Ofisini hayranlıkla inceler gibi yavaşça gözlerimle taradım. Fazla bir şey yoktu. Ucuz bir masa, yıpranmış deri bir kanepe, etrafına bira ve poker fişleri koyulmuş bir sehpa, duvarlarda oldukça kötü bir badana. Boya katmanları soyulup yıpranmıştı. Tek bakışta bile buraya çıkan ilk kadın olmadığımı söyleyebilirdim.

Ama bunun yerine, "Güzelmiş," dedim. "Bunları açmak istiyorum. Bizi görmeliler." Panjurları işaret ettim.

İlk önce duraksadı ama sonra bu fikri sevmiş olmalıydı ki gülümsedi. "Başka garip fantezilerin var mı böyle?"

"Belki de öğrenmek üzeresindir." *Ya da ölmek.*

Gülümsemesi genişlediğinde panjurları sonuna kadar açtım.

Adamın azgın bakışları hiç dağılmıyordu. Yavaşça ona doğru yürüdüm. Gözleri önce kalçalarıma, sonra da göğüslerime kaydı ve nihayet aramızdaki mesafeyi kapattığında gözlerime uzunca baktı. Kusmadığım için şanslıydım.

Elleri kalçalarıma yerleşti. Beni kendisine -fermuarının altında duran şişkinliğine- doğru bastırdığında bu işin hızlıca bitmesini diledim. Sırıtarak ellerimle gömleğini belinden çıkarıp altındaki teni açıkta bıraktım. Karın kasları olduğunu görünce pek şaşırmadım, geniş omuzları hayal gücüme yer bırakmıyordu.

"Sen çok iyisin, minik kuşum," dedi fısıldayarak. Sesi, muhtemelen çekici olduğunu düşündüğü bir tondaydı.

İyisin mi? Minik kuşum mu?

"**Minik kuşum ne be?**" Bu defa sessiz kalamayan Melis'ti.

"**Adamımız ayrıca yavşak,**" dedi Arden. Bir nedenden ötürü adamdan hepimizden fazla nefret etmişti.

"**Komiserim?**" dedi Asaf yeniden.

"**Asaf yeter,**" diye mırıldandı Arden.

Gözüm masadaki şişedeyken elim yavaşça göğsüme

uzandı. Sutyenimin içine, tam kalbimin altına sıkıştırdığım küçük kapsülü parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

Kısa bir süreliğine kendimi geri çektim ve bize ikram edeceğim içkileri hazırlarken dikkat çekmedim. Bu sırada adam bir şeylerden bahsetmeye başlamıştı ama sesi arka plandaki bir uğultudan ibaretti.

Hapı aceleyle kadehine koyar koymaz tekrar ona doğru döndüm. Hiçbir şey fark etmemişti ve kapsül hızla çözülmüştü. İçkinin içine karışıyor, tamamen renksizleşiyordu. "Pahalı bir şeye benziyor." Ona kadehini verdim ve gülümserken kendiminkini uzattım.

Bardaklarımızı tokuşturduktan hemen sonra onu izledim. İçkiyi dudaklarına götürdü. Kısa bir anlığına geri çekilecek gibi oldu ama ben de kadehimi kendi dudaklarıma götürünce rekabet refleksiyle tümünü içti.

"**O hap bu ayıyı devirirse iyi,**" dedi Asaf.

"**Hap devirmezse ben deviririm,**" dedi Arden.

"**Neden sürekli kulaklığa racon kesiyorsun?**" dedi Melis.

Adam tüm bardağı içtikten sonra yutkundu.

Bense sadece dudaklarımı ıslatmakla yetindim. Başka bir şey söylememe kalmadan dudakları boynuma yapıştı. Kendimi hafifçe geri çekerken sakin kalmaya gayret ettim. Ama yine de gergindim. Dili çeneme değdiğinde irkilmemeye çalıştım.

Bunun için dakikalarca cilve yapmam gerekmişti.

Nihayet yalpaladığında omuzlarım rahatlamayla gevşedi. Yüzü bir saniye içinde şehvetli bir ifadeden şaşkın-

lığa, sonra da öfkeye dönüştü. Muhtemelen içkisine koyduğum hap etkisini gösterdiği için başı dönüyordu. "Ne oluyor lan?"

Üzerimdeki ellerinden kurtuldum. "Üzgünüm, koruyucu. Ama ben yardıma muhtaç bir kız değilim."

Gerçekten kim olduğumu anlamaya çalışırmış gibi bana baktı. Belki de hangi adam için çalıştığımı ya da yakınlarda kimi kazıkladığını hatırlamaya çalışıyordu. Sanki yeterince düşünürse burada oluşumun sebebini tahmin edebilirmiş gibi...

"Sen de kimsin?"

Kapının açıldığını ve içeri birinin girdiğini fark etmemişti bile. Eli belinin arkasına sakladığı silaha uzandı. Hareketleri sarsak ve yavaştı. Arden arkasına geçip silahı ondan önce kaparak onu engelledi.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım. Başın dönerken silahlı bir adamla bir odadasın," dedi Arden.

"Bir de ben," dedim hınzırca.

Arden, "Bir de sen," diye onayladı beni. Silahıyla camı işaret etti. "Panjurları kapat." Hiç oyalanmadan söylediğini yaptım.

Adamın gözleri Arden'in farkına vardığında genişledi. "Bu da ne?" diye nefes aldı.

"Bu, senin belan." *Bu,* derken kendisinden bahsediyordu. Elindeki silahı adamın burnuna geçirdi. "İlahi güçler gönderdi." Sesi insanların bir adım geri çekileceği kadar koyu bir tondaydı. "Bu gecenin hayatındaki en pahalı hata olduğunu anlayacaksın. Ve o bir kuş değil, bir kedi."

Arden'e son söylediğini anlamamış gibi baktım.

"**Bu bir şifre miydi?**" Asaf'ta benim gibi anlamamıştı.

"**Hiç anlaşılır bir şifre değil,**" diye katıldı Melis.

Adam, "Silahı indir, ben öyle bir şey demedim," diye kendini savundu. Arden adım adım üzerine giderken olduğu yerde sallanıyordu.

"Ben söylediğin şeyi duydum ve buna pek iyi bir tepki vermedim. Bu kadar geç geldiğim için şanslısın, birkaç dakikadan fazlasını yapsaydın, şu anda bu kadar keyifli vakit geçiremezdin." Konuşurken silahı hafif bir şeymiş gibi elinde sallıyordu.

"Buraya gelmeyi o istedi," dedi adam yüzüme bakarak. Belki ilacın belki de zayıf karakterinin etkisiydi ama çok çabuk düşmüştü. Konuşurken Arden'in elindeki silahın ucuna bakıyordu. "Onu zorlamadım ve kurtardım. Sen de bir şey desene, kızım."

İki elimi ne söylediğini bilmiyormuş gibi havaya kaldırdım. "Bana kalırsa benden faydalandın."

"**Seni küçük şırfıntı.**" Melis bunu bir iltifat gibi söylemişti. Hem de kahkahalar eşliğinde.

"Ne? Hayır!"

Arden başını sallayarak sadece benim sözüme güvendiğini gösterdi. "Onu duydun."

Silah adamın yüzünün tam ortasına doğrultulduğunda gözlerinin daha fazla açılabileceğini sanmıyordum. "Hayır!" dedi tekrar. "Burada çok şey çözüyorum. Param var, elim kolum uzun. O kıza neredeyse dokunmadım, al senin olsun..."

"Ben mal değilim." diye çıkıştım. *Kimsenin değildim.*

Arden, "O mal değil," diye tekrar etti. Adamla oynarken son derece eğleniyor gibiydi. Yalnızca henüz anlamadığım bir şeyden ötürü oyunu uzatıyordu. "Onu kızdırma, kızdırırsan seni vururum."

Bir anlığına patron benmişim gibi görünmüştü. "Pazarlık edecek başka bir şeyin var mı?" Söylemesi gerekenleri hatırlatmak istemiştim. *Kamera kayıtları. Bülent Ali. Görüntülerin yeri.*

"Var."

Nihayet dememek için kendimi son anda dizginledim.

"Kolunun uzun olduğunu söyledin." Adam, Arden'in sözünü onaylar anlamda başını salladı. Gözleri hâlâ yüzüne doğrultulan silahın ucuna bakıyordu. "Edis'i tanıyor musun?" Tanıdığını biliyorduk. Sadece konuya girmek için doğru açıyı yakalamaya çalıştığını anlayabiliyordum. Adam biraz düşündükten sonra başını salladı. Bunu yapmadan önce tereddüt etmişti. Muhtemelen bir şeylerin ters gitmeye başladığı ilk andan beri aklına gelen isimler arasında Edis yoktu. "Sana verdiği bazı dosyaları istiyorum."

Dudaklarını yaladı, önce bana sonra yeniden Arden'e baktı.

Yüzündeki karmaşık ifadeye bakılırsa koşulları tartıyordu.

Arden silahı salladı. "Hemen."

"Ben... Ben yapabilirim." Aksak hakaretini telafi edecek bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Nefesi her saniye biraz daha düzensizleşiyordu. "Yapacağım."

Ellerini önündeki sandalyeye dayayarak dengesini buldu. Arden elindeki silahı indirmedi, sadece göz ucuy-

la bana baktı. Bir anlığına bana güveniyormuş gibi hissetmiştim. Bunun doğru olup olmadığını sahiden merak ediyordum. *Ya da sadece yerimde miyim diye kontrol ediyordu, kim bilir.*

Adam sendeleyerek masaya yöneldi. Sol eliyle tahtanın kenarına tutunurken sağ eliyle fareyi kavradı. Parmakları titriyordu. Bilgisayar ekranı karanlıktı ama bir tık sesiyle hayat buldu. Parlak mavi ışık odanın soluk karanlığına keskin bir kontrastla yayıldı.

Ekranda bir şifre kutucuğu belirdi. Adam derin bir nefes aldı. Göğsü inip kalkarken dudaklarını büzüp parmaklarını klavyeye götürdü. Tuşların yerini görmeye çalışıyordu.

Odada tıklama sesleri yankılandı.

Rasgele tuş takımından oluşan karmaşık bir şifreydi.

Sonra bir klasör açtı. Ekranı dolduran dosyaların isimleri karışıktı.

Arden öne eğildi. "Şunu aç."

Adam dediğini yapıp gösterdiği dosyaya tıkladı. İçinde farklı başlıklarla ayrılmış alt klasörler vardı. Biri doğrudan dikkatimi çekiyordu. *Edis.* Adam o klasöre girerken parmakları kısa bir anlığına duraksadı. Sanki bunu yapmaması gerektiğini hatırlatan iç sesiyle kavga ediyordu. Ancak Arden silahını biraz daha kaldırınca kararını çabucak verdi.

Tıkladı.

Dosya açıldı.

Ekranda titrek bir kamera kaydı belirdi. Zaman kodu

ekranın alt köşesindeydi. Tarih tam da hırsızlıkla suçlandığım güne denk geliyordu.

Ofis odası.

Kareli duvar kâğıtları. Köşedeki viski dolabı. Masanın ardında kalan kocaman deri bir koltuk. Hepsi tanıdıktı. Bu, kesinlikle Edis'in odasıydı. Kamera tıpkı Onur'un cinayetinde olduğu gibi sabitti ve hafif yukarıdan bakıyordu. Süha kapının önündeydi, muhtemelen biraz sonra o kapıyı aralayıp beni çağıracaktı.

Masanın önünde iki kişi oturuyordu.

Bülent Ali Yaman ve o gün yanında getirdiği kız, tam da hatırladığım gibi rahat ve gevşek şekilde oturuyordu.

Arden görüntülerden tatmin olmuştu. "Tamam, Hemen indir ve harici dosyaya aktar. Bugünün görüntülerini sil ve kameraları kapat." Adam başını salladı. Bayılmak üzereydi. Eliyle masanın yanındaki çekmeceyi açtı ve içinden küçük, siyah bir usb bellek çıkardı. Titreyen parmaklarının belleği takacağı yeri bulması birkaç saniye sürdü.

Arden *tamamlandı* uyarısıyla birlikte belleği hızla cebine attı. "Şeytana selam söyle."

Adam sözlerine anlam yükleyene kadar Arden çoktan belindeki susturucuyu silaha takıp şarjörü kontrol etmişti.

Bir kalp atımı sonra... onu vurdu.

Adam yere düşerken ağzından bir şey çıkmadı. Ne bir çığlık ne de bir inleme. Hiçbir şey yoktu. Sadece boğuk bir düşüş sesi ve ardından sessizlik gelmişti. Kalbim bir anda öyle sert çarpmaya başladı ki, iç organlarımı yerinden oynatacak sandım.

Ona hiç adını sormadığımı fark ettim.

Arden gözlerini önce adamın cansız bedenine, sonra da bana çevirdi. Bakışlarında pişmanlık ya da buna benzer bir şey yoktu.

"Yüzlerimizi görmüştü." Sessizliğimden ötürü bir açıklama beklediğimi anlamıştı ama üzerine tartışacak vaktimiz yoktu. Zaten adam için çok geçti.

Keşke Bülent Ali'den kurtulmak da bu kadar kolay olsaydı, diye düşündüm. Ancak ona yaklaşmak bile çok büyük planlar istiyordu.

Arden bir anda elimi kavradı. Tenine temas ettiğimde parmaklarının ne kadar iri ve sıcak olduğunu fark ettim. "Çabuk ol."

Parmaklarım onunkileri sardı. "Yukarı nasıl çıktın?" Onca adamı geçmiş olması için çok yeterli bir sebebi olmalıydı. Bir anlığına cevap verecek gibi olsa da vazgeçti. Merdivenlere vardığımızda sorumun cevabını aldım. Adamların tümü yerdeydi. Canlı olup olmadıklarından bile emin değildim. "Onları öldürdün mü?"

Elimden nazikçe çekiştirince adamlardan birinin üzerinden atlamama sebep oldu. Durdu, işaretparmağını dudağımın yalnızca bir santim ötesinde tutuyordu. "Sessiz ol." Sözlerin sıradan şeyler olmadığını bu hareketiyle fark etmiştim.

"Onlara..."

Hızlı olmamız gerektiğinin altını çizer gibi sözümü böldü. "Olduğum şeyden gurur duymuyorum ama canavar olmaktan başka seçeneğimiz olmadığında, canavarca şeyler yapmanın yavaş yavaş kolaylaştığını fark edersin. Anlıyor musun?"

Benden önce Asaf'ın kulaklıktaki sesi duyuldu. "**Mutfak çıkışında araçla bekliyoruz.**"

Onu ikimiz de duymuştuk. Başımı salladığımda hızla yürümeye devam ettik. Sanki az önce birkaç adamı devirmemiş gibi elimi kibarca tutuyor, bazen tüy gibi bir dokunuşla belimden yön veriyordu.

Bu gece ilk defa ne tür bir karanlıkla birlikte yürüdüğümü anlamıştım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Mekânın hâlâ canlı diğer adamları, bizi sinir bozucu varlığıyla onurlandırmaya karar verdiğinde koşuyorduk.

Arden'le ellerimizin birleştiği yere baktım. Nemli parmakları benimkilere kenetlenmişti.

Adamlar bize yetişmek üzereyken Arden'in belindeki iki silaha baktım ve birini almanın nasıl olacağını düşündüm. Almak ve o elimden çekiştirip beni yönlendirirken arkamızdakilere ateş etmek nasıl bir his olurdu? Bunu yaparsam çıldırırdı ama şaşırmayacağına emindim. Melis'e göre de tam benden beklenen türden bir hareket olurdu. Bu da gerçekten az tahammül edilebilir ve ara sıra biraz vahşileştiğim anlamına geliyordu.

Silahını tekrar belinden çekerken, duvarda tek başına duran mavi ve altın rengi boyalı, büyük vazoyu hedef aldı.

Hemen ardından vazo adamlardan ikisinin tam önünde bomba gibi parçalanarak yere saçıldı ve bütünlüğü bozuldu.

Asaf'ın kulaklığımızdaki talimatlarını takip ederek ilerliyorduk.

Koridorun sonundan köşeyi döndükten hemen sonra karşımızda yalnızca bir duvar vardı. Dümdüz, kapısız, kaçamayacağımız bir duvar. "Nasıl yani?" derken nefes nefeseydim. "Yolun sonu mu?"

Arden elini duvarda bi çıkıntı arar gibi gezdirdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana yolun sonu olmadığını gösteriyorum." Bir saniye sonra duvarın bir bölümü metalik gıcırtıyla geriye doğru açıldı. Kahkahama engel olamadım. "Gizli geçit mi bu?" Heyecanlanmıştım. Kitaplarda okuduğum gizli geçitler bana hep eğlenceli gelmişti, bazıları ölüm tuzaklarına çıksa bile.

Arden elini duvarın çökük kısmına koyup itti. Bir kapı gibi tamemen açıldığında ilerideki tünel ortaya çıktı.

Girmeden önce bir kez içerideki karanlığa, bir kez de arkamızdaki adamlara baktık. Bunların tümünü aynı anda yapmıştık. Jartiyerime sıkıştırdığım telefonu çıkarıp fenerini açtım. "Bu işe yarar."

"Seni cep bela... Bu çok iyi." Gözlerini kırpıştırdı, bana sanki tüm dünyayı kurtarmışım gibi bakıyordu. Bu ifadesi, eğer onun kişisel karanlığına ışık tutsaydım bana nasıl bakacağını merak etmeme neden olmuştu.

Cep bela mı? "Boyum bir altmış diye biraz ağır olmadı mı?"

Telefonu ona verdiğim anda içeri atıldık ve ardımızdan kapıyı kapatırken yüzüme bakmadı. "Haklısın, senin ölçülerinde biri için her şey çok ağır." O da tıpkı benim gibi nefes nefeseyken bile ne kadar dayanıksız olduğumu mu vurguluyordu gerçekten?

"Kimse sana yere yakın olandan korkman gerektiğini söylemedi mi?"

"Koş, yere yakın. Koş, yoksa yerle bir olacaksın." Adamların öfkeli sesleri kapattığımız kapının ardından geliyordu. Koştum. Buraya gelene kadar normal insanların intihar olarak kabul edeceği kadar hızlı bir tempo tutturmamız gerekmişti.

Çünkü tüm filmlerde o çok hızlı koşan kişi bubi tuzaklarına yakalanırdı. En azından ben böyle gözlemlemiştim.

Nihayet merdivenin tepesinde başka bir kapı gördük. Abartılı bir şeyi yoktu, yalnızca hangi yöne çevrileceğini gösteren soluk bir ok görseli ve kırmızı bir kapı kolu vardı. Arkamızdan silah sesleri geldiğinde telefonu bana verip adamlara ateş etmeye başladı.

"Kapı!"

Başka bir söze gerek kalmadan merdivene tırmandım. Zirveye vardığımda ayaklarımı duvara dayayıp tüm ağırlığımı kapı koluna verdim. Metal önce inatla direndi, sonra yavaş yavaş yerinden oynamaya başladı. Kapıyı açtığımda onun hâlâ adamlara ateş etmekle uğraştığını gördüm. "Arden!"

"Adımla seslenme! Operasyondayız." Ter içindeydi ve haklıydı. Yine de açık kapıya bakması için ne demem gerekiyordu? *Buradan buyrun mu?*

Söylediğini duymamış gibi yaptım. "Acele et." Konuşurken aynı anda gelmesini işaret ediyordum. Tam çıkacağımız sırada kapı kolu elimde kaldı. Ben de yapılması gerekeni yaptım.

Diğer taraftaki kolu da söktüm ve kolları dışarı atıp kapıyı kapattım.

"İçerideki adamlar bunun için arkamızdan ortaparmak çekecek," diye mırıldandı hemen kulağımın yanında.

"Hayal etmek güzel."

Bir anda yeniden Asaf'ın kulaklıktaki sesi duyuldu. "**Orada bekleyin.**"

Asaf'a cevap vermeden önce kolsuz kapıya baktı. "Onları tutma şeklimiz uzun vadede işe yaramaz, acele edin." Konuşurken beni çıkıntılı bir duvarın arkasına çekmişti.

Yavaşça sokağa göz attım. Polis arabaları ve bir ambulans hızla geçiyordu. "Başın belaya girecek mi?"

Çıkıntı küçük olduğu için birbirimize fazlasıyla yakın duruyorduk. "Hayır. Asaf içeriden birini arkamızı toplaması için ayarladı."

Gözlerimi ani bir hareketle kocaman açtığımda halka küpelerimin sallandığını hissettim. "Böyle şeyler yapabiliyorsanız neden daha önce yapmadınız ki?"

Çok kolay bir cevabı varmış gibi baktı. "Basit. Çünkü kanunen yasal değil ve biz de komiseriz."

"Tabii, bu herşeyi açıklıyor," dedim imalı bir şekilde. Bu akşam olanları kastettiğimi anlamalıydı.

Tam sokağın köşesini dönmüştük ki, önümüzde plakası olmayan bir araba pat diye fren yaptı. Başta farları gözü-

mü alsa da ön camdan gördüğüm yüzler tanıdıktı. Asaf ve Melis.

Asaf camı indirdi. "Atlayın."

Araç yeniden harekete geçtiğinde Arden henüz kapıyı kapatmamıştı. Asaf öyle bir gaza yüklenmişti ki, her virajda omuzlarım öne savruluyordu. Arden'in gözleri ara sıra arkaya dönüyor, adamların peşimizde olup olmadığını kontrol ediyordu. O an hâlâ parmaklarımızın birbirine dolanmış halde olduğunu fark edip hızla elimi çektim. Bakışları bir anlığına yüzüme döndü. Sonra ellerimize ve tekrar arka cama baktı.

"Geliyorlar."

Henüz dikkatimi toplayamadan arkamızdan birkaç patlama sesi geldi. Önce motor gürültüsüne karışan tok sesleri anlamadım ama hemen sonra camın yanından geçen kurşun sesi kulaklarımda yankılandı.

"Çok yakınlar," diye bağırdım. Arden zaten kolumdan tutup beni koltuğa iyice bastırmıştı. Arka camdan kırılma sesleri geliyordu ve hepsi parça parça saçlarıma düşmüştü.

Asaf direksiyonu sertçe kırdığında araba yan yola saptı ve lastikler çığlık attı. "Görüyorum."

"Bu araç daha hızlı gitmiyor mu?" diye sordu Melis. Öne doğru eğilmişti, elleri başının üzerinde titriyordu.

"Gidiyor ama hız yapmayı sevmiyorum," dedi Asaf. Sesi eğleniyor gibi değildi ama belli ki şoförümüz yersiz şakalar yapmayı seviyordu.

Arden cebinden silahını çıkarıp camı yarıya indirdi. "Başını eğ!" Tam eğildiğim anda bir kurşun daha kaportaya çarptı. Her kurşun sesi kalbimi zorluyordu.

"Sıkı tutunun!" Asaf bağırdıktan hemen sonra gaza iyice yüklendi.

Arden tam yanıma eğilip kolunu gövdeme sardı. "Tüm silahların mermileri bir noktada biter. Onlarınki de bitecek."

Bunu bekliyordu.

Başımı salladım. Saçlarım dağılmıştı ve kilometrelerce koşmuş gibi nefes alıyordum. Arada bir yakına isabet eden kurşunlardan dolayı attığım çığlıkları da hesaba katarsak paniğim neredeyse elle tutulur düzeydeydi.

"Tabii mermilerden biri bize isabet etmezse iyi," dedim.

İyice yakınımıza isabet eden bir merminin ardından Arden'in etrafımdaki kolu sıkılaştı. Silah tutan elinin parmağıyla saçımdaki cam kırığını düşürdükten sonra yüzüme paniğimi görebiliyormuş gibi baktı. "Sana etmeyecek."

Bunu söyledikten sonra harekete geçti.

Yukarı ya da düz açı yerine aşağıyı hedef alıyordu ve yüksek silah seslerinin arasından gelen bir tıslama duyduğumda gülümsedim. Lastikleri patlamıştı. Bizi sıkıştıran araç savrulmaya başladıktan kısa bir süre sonra tamamen arkamızda kalmıştı. Kurşunlar hâlâ üzerimize yağıyordu ama isabet oranları daha düşüktü.

Arden, "Hadi!" dedi Asaf'a seslenerek. Asaf hiç durmaksızın gaza basmaya devam ediyordu. Düz yola çıktığımızda önümüze kıran bir aracın farları bizi kör etmeye çalıştı. Bu resmen kasıtlı bir hamleydi.

"Vitesi geriye tak. Tek manevrada arabayı döndürmen gerekecek." Arden ona nasıl yapması gerektiğini anlatırken elindeki silahı da döndürerek sözlerini vurgulamıştı.

Asaf dediklerini yaparken küfrediyordu.

"Sakın tek küfür daha etme, buna bulaşmamanı söylemiştim," diye bağırdı Arden.

"Sadece maaşımla aldığım arabam kurşun yerken ağzımdan kaçıyor, tamam mı? Çok biliyorsan elimizdeki makineleri değiştirelim."

"Bu arabayı sana baban aldı, piç herif. Demagoji yapma."

Daha fazla cam çatlayıp parçalanırken kıpırdandım. "Tartışmayı kesin."

"İç savaş için sayı olarak çok azız," diye ekledi Melis.

Bunun üzerinde sustular.

Asaf virajı sertçe döndüğünde arkamızdan bir kurşun daha geldi. Bu sefer ses çok yakındı. Arden hızla bedenini camdan içeri sokup arkasına yaslandı. Yüzünü buruşturmuştu. Bir anda yanına, koltuğun kenarına koyu bir leke yayılmaya başladı.

"Arden!" diye fısıldadım, sesim boğazıma takılmıştı. "O vurulmuş!"

Asaf dikiz aynasından bir saniyeliğine bizi kontrol etti. "Nereden?"

"Kasığından!" Çok kan vardı.

Onu kucağıma yatırmaya çalıştığımda beni reddetti. "Ben iyiyim." Ardından sanki vurulan o değilmiş gibi, "Devam et!" diye bağırdı Asaf'a. Elindeki silahı hâlâ cama doğrultulmuştu ama artık nefesleri hızlanmış, elleri titremeye başlamıştı.

Belki de bu yüzden Asaf kendi silahını çıkarıp sürü-

cü camını indirdi. "Melis, direksiyon sende." Melis önce boşta kalan direksiyona, sonra da camdan sarkıp ateş eden Asaf'a baktı. Şoktaydı.

"Elini gaz pedalında koy!" diye bağırdım. Arkadaşım söylediğimi yaptığı sırada yolda son sürat ilerliyorduk. Doğrulup direksiyona asıldım ve başka bir araçla önden çarpışmadan hemen önce sağa ççevirdim. Bu sert ve ani hareket yüzünden omzum acıyla inlemişti. Asaf'ın bacakları yüzünden tam olarak sürücü koltuğuna geçmem mümkün değildi

Arabanın içi kan kokmaya başlamıştı. "Arden'i içeriye alın!" diye bağırdım.

"Kusura bakma elim dolu, kendinin girmesi gerekecek," diye isyan etti Melis.

Ormanlık yoldan çıkıp tekrar sola dönüdüğümde araçlar bir duvara çarpmış gibi durdu ve gidişimizi izlediler. "Bu nasıl oldu?"

Bir el yakamdan tutup beni yerime oturttu. Arden'di. O da koltuğuna yerleşmiş yarasını tutuyordu. "Bu noktadan sonra onların alanları bitiyor, şehir başlıyor. Kameralar, polisler vesaire vesaire. Nasıl bu kadar korkusuz çatıştıklarını sanıyorsun?" Soru işareti, soru anlamı taşımıyordu.

Bir anda herkes, az önceki dakikalar hiç yaşanmamış gibi koltuğuna oturmuştu.

İşler iyiye gidiyor gibi görünüyordu.

Bakışlarım Arden'in yüzünden bedenine doğru inince, "Çok fazla kanıyor," diye inledim.

Sinirli bir homurtu çıkardı. "İyiyim, bu daha önce çok oldu."

Bir sonraki sokak tabelasını okudum, Arden'in evine yaklaşıyorduk. Asaf dikiz aynasından yüzüme baktı. "Onu eve taşıyabilir misin?"

"Ben mi?" Cüssesi göz önünde bulundurulursa bu pek mümkün değildi ama yine de başımı olumlu anlamda salladım.

Arden, "Ben iyiyim," diye tekrarladı.

"Yarasını kendisi dikebilir, kurşun içeride kaldıysa yardımcı ol." Asaf konuşmaya başlamadan önce başını sallayıp Arden'in sözlerini görmezden gelmişti.

Bu da ne demek oluyordu? "Hastaneye gitmeyecek mi?"

"Hayır." İkisi aynı anda cevap verdiğinde Melis'le göz göze geldik.

Biraz düşündükten sonra gözlerimi sıkıca kapatıp odaklanmaya çalıştım. Araba hâlâ hareket halindeydi ve içerisi hâlâ kan kokuyordu. Hesaplarıma göre Arden'in evine varmamıza oldukça az kalmıştı. Yani kurşun çıkarma fikrine şimdiden alışmaya başlamalıydım.

Arden kanlı ıslak elini omzuma koyduğunda ona döndüm. "Sakinleş. Buna gerek kalmayacak." Siyah saçları terli alnına yapışmıştı. Kafasını koltuğun başlığına dayamış, olabildiğince koltuğa gömülmüştü.

Kasığında bir delik varken beni sakinleştirmeye çalışmayı bırakmalıydı çünkü işe yaramıyordu. "Sen susup..." Öncesinde ne diyeceğimi düşünmediğim için cümlem yarım kalmıştı. "...kanamamaya çalış," diye tamamladım cümlemi. Bunu yapabilse ne iyi olurdu.

"Yaralı biriyle nasıl konuşması gerektiğini bilmeyen

bir arızalısın," dedi Arden, ardından acıyla inledi. Bu sırada bana değil de cama bakmasının temeldeki sebebinin yüzünü buruşturduğunu gizlemek olduğunu düşünüyordum.

"Yaralı biriyle nasıl konuşmam gerektiğini nereden bileyim yahu ben?" *Hiç tartışmasız haklıydım.*

Asaf aracı Arden'in evinin önünde sertçe durdurduğunda fren sesi sokakta yayıldı. Motor hâlâ çalışıyordu ama içerideki herkes bir anlığına hareketsiz kaldı. Sanırım ne atlattığımızı düşünüyorduk. En azından ben bunu yapıyordum.

"Ben Melis'in eve güvenle ulaştığından emin olacağım," dedi Asaf. "Bu gece onunla olman iyi olur. Çok kan kaybetti, yalnız kalmasın."

"İyiyim dedim ya," dedi Arden sinirle.

Kimse kan ve ter içindeki sözlerine inanmıyordu çünkü iyi görünmüyordu.

Son defa Melis'e baktığımda hepimiz kadar dağılmış ve yorgun göründüğünü fark ettim. "Çitos'a yemek veririm. Yarın haberleşiriz," derken merakımın tümünü gidermişti. Tıpkı onun gibi gülümsedim.

"Anlaştık."

Arden kapıyı açıp dışarı indi. Yardıma ihtiyaç duyduğunu belli etmemeye çalışsa da hareketlerindeki hafif sendeleme gözümden kaçmamıştı. Hızla kendi kapımı açıp onun yanına koştum ve kolunun altına girerek ağırlığını omzuma aldım. "Bana yüklen," dedim. Bir anlık tereddütten sonra sözümü dinledi ve omzuma yaslandı. O sırada arabanın uzaklaşma sesi duyuldu.

Bakışları arada bir yüzüme kayıyordu. "Onlar kesinlikle benden daha kötü görünüyor."

Sen bir de karşı tarafı gör demeye çalışıyordu.

Ağırlığı altında ezilirken gülmemeye çalıştım. "Yaralandığın için karizman çizilmedi, endişe etme."

"Yani bir karizmam olduğunu mu düşünüyorsun?" Yaralıyken bile beni köşeye sıkıştırıyordu.

Apartman girişinden içeri girdik. Nefesi kesik kesikti. Asansöre ulaştığımızda kapıyı açıp onu içeri yönlendirdim.

İçeri adım atarken bir anlığına sendeledi ve ağırlığı bana doğru kaydı. O duvara yaslandığında istem dışı göğsüne çarptım. Dengemi toparlamak için geri çekilmek istedim ama bu kez de benim dengem bozulmuştu.

Ayağım onunkiyle takıştı ve kendimi onun üzerine doğru yalpalarken buldum.

Kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. O kadar yakındık ki, güçlükle aldığı nefesi yüzüme vuruyordu. Ben de ondan farklı sayılmazdım. Yüzlerimizin arasında çok az bir mesafe vardı.

Arden dudaklarını ıslattı. Bu hareket gözlerime bir davet gibi gelmişti. *Hayır, saçmalama. Adam yaralı ve kan kaybediyor.* Her bir ayrıntıyı kendime hatırlatmak zorunda kalmıştım.

Ancak o yardımcı olmuyordu.

Bakışları bir anlığına yumuşadı. Göz altları koyuydu. Az önce ıslattığı dudakları parıl parıldı. Yavaşça elini kaldırdı, kanlı parmaklarının titrediğini gördüm. O an dur-

ması gerektiğini söylemem gerekiyordu ama yapamadım. Önce parmaklarının tersini, sonra da sıcacık avucunu yanağımın kenarına değdirdi. Bu sırada yanağıma kanının bulaştığını hissedebiliyordum.

Başparmağı dudaklarıma dokunduğunda bakışları gözlerimden ayrılıp oraya düştü.

"Barmen kız."

Başka hiçbir şey söylemedi. Sadece nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakında durmaya devam etti. Zihnimde sirenler çalıyordu.

Devam etmesini istediğim için, "Efendim," diye fısıldadım. Sesim, verdiğim nefesin biraz daha dudaklarına çarpmasına neden olmuştu.

Asansör kapısı açılınca yakınlığımız aniden bozuldu. Arden benden hafifçe uzaklaşıp kolunu kapı aralığına dayadı ve derin bir nefes aldı. Elini cebine atıp anahtarını çıkardı fakat kapıyı açmakta zorlanıyordu.

"Bana bırak."

"Bana sakatmışım gibi davranmayı kes." Bunu söyler söylemez kapıyı açtı.

Bazı ışıklar açık kaldığı için içerisi loştu. Arden bir saniyeliğine eşiğin üzerinde durdu ve nefesini toparlamaya çalıştı. Hızla onu içeri yönlendirdim.

Banyonun tezgâhını gösterirken, "Otur şöyle," dedim. Sesi çıkmasa da bakışlarıyla kabul etti.

"Yardım çantası şurada."

Gösterdiği çekmeceyi açtım.

Siyah tişörtünün yarısı yırtılmış, kumaş kasığının üze-

rindeki kanla koyu bir lekeye dönüşmüştü. Başını geriye yaslayarak bir süreliğine gözlerini kapattı.

"Üstünü çıkar." Ellerim çoktan ilk yardım çantasını açmaya başlamıştı.

"Kendim halledeceğim," diye mırıldandı. Hem yaralı hem de inatçıydı.

"Bu cümleyi kuracağımı hiç düşünmezdim ama... tişörtünü sen mi çıkarırsın, yoksa ben mi yapayım?"

Arden sırıttı. "Bunu sevdim." Aynı anda işaretparmağını yüzüme tuttu. "Çıkarmak istersen kollarımı kaldırabilirim."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum. Çünkü şüphesiz dalga geçiyordu.

"Tamam," dedi teslim olur gibi. "Senin için soyunacağım, daha fazla yalvarma."

Kendimi, yaralı olmaması halinde ona yapacaklarımın hayalini kurarken buldum. Bakışlarını kaldırıp bana şöyle bir baktı ve parmakları yavaşça tişörtünü sıyırmaya başladı. Kumaş yukarı kalktıkça yarasının etrafındaki kanın kuruyup derisine yapıştığını gördüm.

"Sıyırmış," derken yarasını inceliyordu. "Şanslısın ki içeride kurşun yok."

Ne şans ama. Musluktan akan suyun sesi banyoyu doldururken bezi ıslattım. "Hazır mısın?"

"Ben her zaman hazırım."

Hiç beklemeden ilk dokunuşu yaptığımda Arden keskin bir nefes aldı. Çenesi kasılmıştı.

"Kıpırdama," dedim bezi yaranın üzerine bastırırken.

Su kırmızıya dönüp lavaboya damladığı sırada gözlerini yüzümde hissediyordum. Bakışları sürekli dudaklarım ve gözlerim arasında mekik dokuyordu. Yakınlığımız dolayısıyla kendini kontrol etmek zorundaymış gibi bir ifadesi vardı.

Böyle baktığı için tamamen yarasına odaklanmakta zorluk çekiyordum.

"Bunu yapmak zorunda değildin." *Aslında bu gece beni kurtaracak görüntüler için canını tehlikeye atmak zorunda değildin demek istemiştim.*

"Sadece senin için yapmıyorum." Ben bezi yıkarken ellerimi izlemeye başladı. "Aynı zamanda Mert için de yaptığımı hissediyorum."

Şaşkınlıkla duraksadım. "Kim?" Sesten yanlış duymuş olduğumu varsayarak suyu kapattım. "Kim dedin?"

Arden kaşlarını çattı. Bir anda ciddileşen yüzüme anlam vermeye çalışıyor olmalıydı. Ancak ben de ne duyduğumdan emin olmalıydım. Söylediğini tekrarladı. "Mert."

Bakışlarımın hedefi doğrudan gözleriydi. "Sana sevdiğim adamın ismini hiç söylemedim." Başımı iki yana salladım. Onun adını hiç söylemediğime yemin edebilirdim. "Onu araştırdın mı? Sana anlattıklarıma inanmadığın için mi?"

Bu çok kırıcı olurdu. O gece ona oldukça açık davrandığım için bir anda kendimi çırılçıplak hissettim.

Ancak o kaşlarını biraz daha çattı ve bezi elimden alıp yarasına bastırdı. "Sen neyden bahsediyorsun? Mert benim kardeşim."

Parmaklarımı gözlerime bastırdım. Sinirden çıldırmış gibi gülüyordum.

"Güneş?"

Ellerimi yüzümden çektiğimde artık Arden de benimle aynı anda kafa karışıklığıyla mücadele ediyor gibi görünüyordu.

"Mert," diyerek yutkundum. Bunu onunla kan bağı olan birine söyleyeceğimi ve o kişiyle neredeyse öpüşmek üzere olacağımı hiç düşünmemiştim. "Mert benim sevgilimdi."

Sözlerim aramızda asılı kaldı.

Arden'in yüzü öylece donmuştu. Kaşlarının ortasındaki çizgi derinleşti. Bakışları sabitlendi. Ne bana ne de başka bir yere bakıyordu. Daha çok ikimizin arasında görünmez bir noktaya kenetlenmişti.

Dudakları hafifçe aralandı ama herhangi bir şey söylemedi. Bir an için yarasının acısını bile unutmuş gibiydi.

Bir an için ne yaptığımızı unutmuş gibiydim.

Yaptığımız her şey aynı kişi için miydi?

KISIM İKİ

İnanma istersen yıldızların yandığına,
Güneşin döndüğüne inanma,
Doğrunun ta kendisini yalan bil,
Ama seni sevdiğime inan, Ophelia.

-William Shakespeare'in
Hamlet adlı eserinden

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Geçmiş...

Babam, annemin ölüm haberini vermek için Mert aracılığıyla bana ulaştığı gün, ayrıca Mert'in beni öptüğü ilk gündü. Ondan sonra babamdan bir daha haber alamamıştım. Almayı da istemiyordum, benim için artık hiçbir önemi olmayan sıradan biriydi.

Annem kansere yenik düşmüştü. Onu hatırlamak bile canımı acıtıyordu. Mert ben yas tutarken kollarını etrafıma sarmış, ona ve bu eve yakıştığımı söyleyip beni öpmüştü.

Saçlarımda gezen ellerini bugün bile hayal etmek kolaydı. Çok ağlamıştım ve yorgundum. Annemi son kez görememenin acısı etime dikilmiş gibi acıtıyordu.

Bir amacınız olmadığında her gün birbirinin aynısıydı. Mert'in geldiği vakitler çabuk geçerdi. Onunla yaşıyor ol-

maktan mutlu bile sayılabilirdim. Tabii eğer ansızın gelen misafirleri olmasaydı.

Çat kapı gelen tekinsiz adamlar olurdu.

Geç saatlere kadar gitmez, elinden uğursuz şeyleri düşürmezlerdi. Akılları bulandığında yükselen sesleri duyulurdu. Küfürler, kahkahalar ve arsız vaatlerden bahseden cümleler. Tam da bu yüzden tüm geceyi tek bir odada geçirmek zorunda kalırdım.

Ben bunları düşündüğüm sırada yağmur damlaları cama parmaklarıyla yoklar gibi vuruyordu. Çaydanlığın ince ıslığı mutfağı doldururken, salondaki loş abajurun ışığı masanın üzerinde sarı bir halka oluşturmuştu. Burada aylar geçirmiştim, evin her şeyiyle ilgilendiğim için devamlı mis gibi kokuyordu: Islak çamaşır deterjanı, havuçlu kek ve biraz da ben.

Kapı kilidi çift döndüğünde yerimden sıçradım ve düşüncelerimden sıyrıldım.

Mert eve girdiği anda içeriye soğuk hava sızmıştı. Bu eve her gün gelmiyordu. Ancak bu evde olmadığı günler nerede olduğunu söylemiyordu. Bir ailesi var mıydı? Varsa neredelerdi? En basitinden, soyadı neydi? Hiçbirini bilmiyordum. Yaşadığımız ilişkinin sağlıklı olmadığının farkındaydım ama beni çok daha kötü bir kaderden kurtardığı için ona karşı çarpık bir minnettarlık duymaktan kendimi alamıyordum.

Üzerindeki siyah ceket yağmurdan dolayı koyulaşmış, pantolonundan damlayan su girişte küçük bir göl oluşturmuştu. Mert kapıyı arkasından kapatıp bir kez de zinciri çekti.

Elinde küçük bir market poşeti vardı. "Sana bir şey

getirdim." Poşeti görmem için havaya kaldırdıktan sonra masaya koydu ve içini boşaltmaya başladı. İçinden dikdörtgen kutulu bir saç boyası, makas ve geniş bir tarak çıkarırken onu izledim. Kutu üzerindeki kadın modelin saçları kömür gibi siyahtı.

"Hayır," dedim ani bir refleksle. "Bunlar benim içinse istemiyorum."

"Biraz sakinleşir misin?" Tepkimi abartılı bulmuş gibi gözlerini döndürdü. "Tanınmaman lazım."

"Neden? Beni kim arıyor?"

"Kimse aramıyor, sadece önceki halinden farklı görünmen daha güvenli." Ayrıntılı bir açıklama yapmaktan kaçındığını görebiliyordum. Başım dertte miydi? Bilmiyordum. Yine de saçlarımı boyamayacak ya da kesmeyecektim.

"Bu nereden çıktı anlamıyorum?" İki adım geri gittim ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken bir anlığına sarı saç uçlarıma baktım. Annem saçlarımı çok severdi. Annemin sevgisi onları daha çok sevmeme neden olmuştu.

"Söyledim ya, güvenliğin için." Çekmeceden eski bir havlu çıkardı ve omzuma koymaya kalkıştı. "Sen boyamayı biliyor musun?" Etrafımda dolanıp duruyordu. Neden bu kadar acele ettiğine anlam veremiyordum.

Havluyu hızla omzumdan çekip yere attım. "İstemiyorum dedim, Mert." Çıkışım karşısında tüm hareketleri duraksadı. Ellerini kaldırdı. Bu şekilde "sakin" demek istiyordu. Benden rasgele kendimi değiştirmemi isteyemezdi.

Bunu Mert bile isteyemezdi. "Buna gerek yok." Çenemi kaldırdım ve poşetin içinden çıkardıklarını işaret ettim. "Kaldır şunları."

Asık olan yüzü aniden duygusal bir şey söylemişim gibi sıcak bir ifadeye büründü. Ne saçmalıyordu? "Sanırım boyamayı bilmiyorsun, sevgilim." Kutunun arkasını çevirip boyama talimatlarını okudu. "Bak, senin için öğreneceğim. Önce boyayacağız, sonra da kısaltacağız. Tam omuz hizasında olacak."

"Kısaltacak mıyız?"

"Evet."

"Hayır."

Boyayı sertçe masaya geri koyduğunda zıpladım. "İstemen gerekmiyor." Sesinin sakinliği beden hareketleriyle çelişiyordu.

"Mert, bak..." Sandalyeyi hafif yana çektim. "Bunu neden istiyorsun bilmiyorum ama işten ayrılırım. Evden çıkmam. Bir süre gizlenirim. Ama saçımı..."

"Barda bugün seni tarif ettiler," diyerek sözümü böldü. Gözlerini bana diktiği sırada ilk kez bilgi verdiği için şaşırdım. "Sarı renkli ve uzun saçlı, mavi gözlü, kısa boylu bir kız arıyorlar."

"Kim tarif etti?" Bilgi vermeye başlamasına karşın kaşlarımı çattım.

"Kim olduğunun önemi yok, tanıdığım bir polis."

"Bu benim hayatım," dedim. "Sormam gerekiyor. Ayrıca sen bir polis mi tanıyorsun? Mafya için çalışıyorsun, polisten uzak durman gerekmiyor mu?"

Havluyu yerden alıp yeniden omzuma koymak için yaklaşmaya başladı. Hiç beklemeden kumaş parçasını elinden alıp tekrar yere savurdum. "Kes şunu, beni rahatsız ediyorsun!"

Yaptığım hareketi yadırgamadan tekrar gülümsedi ve elimi tuttu. "Gel buraya." Dokunuşunu önce ellerimde, sonra da kollarımda hissettim. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Biliyorsun, ben hep senin iyiliğini düşünüyorum."

Başımı salladım. "Biliyorum." Küçük bir çocukmuşum gibi çenemi tutup beni ona bakmaya zorladı. Bir an bile karşı çıkmadım. Bakışları yüzümden saçlarıma kaydı. Bir tutamı parmaklarının arasında çevirirken dünyanın en güzel parçası elindeymiş gibi bakıyordu. "Tabii ki çok güzeller ama sen zeki bir kızsın."

İltifatlarına kısaca gülümsedim. Tüm yüzüme yayılan içten bir gülümseme olmamıştı çünkü bu durum canımı sıkıyordu. Bir an sonra kolumdan tuttuğu gibi nazikçe çekiştirmeye başladı ve omuzlarıma bastırarak oturttu.

"Rahat otur." Omuzlarımdaki eli bedenimi sandalye sırtına doğru hafifçe itti. Karşımda ayna falan yoktu.

"Rahat değilim."

Boya şişesinin kapağını açtığı gibi amonyak kokusu içeriye yayıldı. Koku boğazımda acı bir tat gibi gezinirken eldivenleri eline geçirdi. Eldivenleri düzelttiği sırada göz göze geldik, bakışlarında yumuşak bir ifade vardı.

"Yine çok güzel olacak," dedi. "Sadece güven bana."

"Güvenmek başka, teslim olmak başka." Saç boyamak ve kesmek konusunda deneyimi olduğunu sanmıyordum. Biraz bile.

Şişeyi salladı. "Bugün ikisi de aynı kapıya çıkıyor."

"Mert, bana bunu yapma."

"Sana bir şey yapmıyorum." Saçlarımı tutup incelemeye başladı. Kalkmaya çalışırsam tutuşunun sıkılaşıp sıkılaşmayacağını merak ediyordum. "Seni güvende tutuyorum."

"Ben saklanmak istemiyorum."

"Güzel bir düşünce," dedi. "Belki sonra deneriz."

"Polis neden beni arıyor?"

Cevap yoktu.

Boyayı yaklaştırdığında başımı yana kaçırdım. "Dur, önce cevap ver." Bunu söylerken aynı anda boyayı elinden almaya çalıştım.

Bileğimi havada yakaladı. Sıkmadı ama elimi çekmeme de izin vermiyordu.

"Canımı sıkıyorsun, Güneş."

"Sadece hakkım olan cevapları istiyorum."

"Cevap falan yok." Bileğimi bıraktı. "Kıpırdama, yoksa kötü olur."

Şişenin ucu köklerime değdiği anda soğuğu hissettim. Midem bulanmaya başlamıştı. "Bırak," dedim sesim yükselmeden. "Lütfen." Kalkmaya çalıştığımda tekrar omuzlarımdan bastırdı.

Hemen sonra direkt karşıma dikilmişti. Gözlerindeki alev beni yutacak gibiydi. Nedenini anlamadığım bir inat, bir öfkeyle dişlerini sıkıyordu. Yüzüme doğru eğildi. Bu defa çenemi tuttuğunda dokunuşu sevecen değildi. Bu ifadesi kalbimi kırıyordu. "Beni başka şeyler yapmaya zorlama," dedi. "Dediğimi yap, yoksa ben zorla yaparım."

Elini ittirdim. "Beni tehdit etme."

Gözleri bir anlığına kısıldı. Bu sinirlendiğinin işaretiydi. "Kıpırdama." Bana doğru uzanınca başımı yine kaçırdım. Bu kez omuzlarımdan bastırdığında sandalye gıcırdadı.

"Bırak!" Ani hareketimle siyah boyanın bir kısmı yere sıçradı. "Benim saçım."

"Ama benim sorumluluğumdasın."

"Yine de benimle böyle konuşamazsın, beni istemediğim bir şeye zorluyorsun."

İşaretparmağını silah gibi yüzüme doğrulttu. "Zorluk çıkaran sensin. *Sen*." Başta söyleyeceği şeyden emin değilmiş gibi görünse de konuşmaya devam etti. "Şımarıksın, Güneş. Geldiğin yeri çabuk unuttun sanırım? Oraya dönmek istemiyorsan şuraya düzgünce otur."

İçim buz kesmişti.

Haklıydı. İmkânsızlıktan ve çaresizlikten gelmiştim. Haklıydı. Beni bundan bile daha tehlikeli bir şeyin içinden çekip çıkarmıştı. Bu yüzden sustum ve hareketsiz kaldım. Aslında şu anda boğazımı düğümleyen şey o günleri yaşamış olmam değildi, bu cümleleri öyle kolayca kurabilmesiydi.

Kalbimi kırarken çekinmemişti.

Elleri saçlarımda hareketlenirken yaşlarla yanan gözlerimi sıkıca kapattım ve sadece bitmesini bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Saatler sonra aynaya baktığımda öfkeden yüzüm yanıyordu. İnsanın kalp kırıklığından ve öfkeden midesi

bulanır mıydı? Bulanıyordu işte. Bu da demekti ki insan üzüntüden de ölebilirdi.

Tenim daha açık, gözlerim daha koyu görünüyordu. Sanki bu ben değildim. Saçlarımı kısacık kesmişti. Enseme soğuk vuruyordu. Ellerimi saçlarımda gezdirdim. Çok çirkindim. Çok...

Amonyağın keskin kokusu hâlâ genzimi yakıyordu.

"Bu ben değilim," diye fısıldadım. Sesim aynanın yüzeyine çarpıp yok oldu.

Annem sarıyı severdi. Okula ilk başladığım gün örgülerim, yaz sabahında güneşte açan ince saç tellerim dilinden düşmezdi. Artık parlayan Güneş'e benzemiyordum.

Saçlarımın uçlarını iki parmağıma dolarken Mert'in, "Yine uzar," diyen sesini duydum. *Uzar, evet.*

Lavabonun kenarındaki lekeleri ıslak bezle sildim. Her dairede siyah biraz daha inceldi, sonunda griye döndü. Aynadan bana bakan diğer yüz bende olmayan bir neşeyle gülümsüyordu. "Artık Güneş değil, gece gibisin."

Gece olmaktan nefret etmiştim.

Yine de aklımda altı çizili tek bir soru vardı. *Mert, neden bir polisi tanıyordu?*

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Arden'in evinden çıkarken gün içinde yaşananlar aklımdan bile geçmiyordu. Yalnızca yeni farkındalığımın şokundaydım. İmkânsız gelen acı gerçeği öğrendiğimizde, zaman bir anda köşeleri olmayan bir topa dönüşürdü. Durum benim için de bundan farklı değildi. Taksiye bindiğimde ya da Melis'in evine giden yol bittiğinde Arden Deniz'in aslında kim olduğunu öğrenmemin üzerinden kaç saat geçtiğini bilmiyordum.

Koltukta uzanıyordum. Melis'in evini geceleri yalnızca sokak lambasının içeri sızan ışığı aydınlatıyordu. Çitos, sehpanın altından kuyruğunu kıvırıp sallıyordu.

Gözlerimi kapatınca adının harflerini yan yana gördüm. *Mert.*

Ve sonra da diğerini. *Arden.*

Aynı kan, aynı soyadı. Hayatımda birbirine bakan iki kara kapı gibiydiler. İçimde bir yer hâlâ öğrendiğim gerçeğin ağırlığını ölçmeye çalışıyordu. Mert bana hiçbir zaman soyadını söylememişti ya da ailesinden bahsetmemişti. "Sorma," dediğinde ısrar kabul etmezdi. Ben de üsteleyecek gücü kendimde hiç bulamamıştım. Sebebi korku, ihtiyaç ya da aşktı, artık hangisiydi bilmiyordum.

Tanıdığı polisin ağabeyi Arden Deniz olduğunu tahmin edemezdim.

Zihnimde hızlıca bütünleşen parçalar vardı. Şimdi düşündüğümde, aslında Mert'in beni herkesten ve herkesi de benden sakladığı anlar barizdi. O anları birer birer söküp dışarı almaya çalışırken çekmecedeki telefon titredi.

Komiser Arden Deniz: Uyanık mısın?

Ben: Numaramı sil. Bu son mesajım.

Komiser Arden Deniz: Kim olduğumu bildiğine göre silmeyen tek kişi değilim.

Ben: Komiser Arden Deniz. Bu geceden sonra benden başka ne istiyor olabilirsin? Kendi yolumuza bakacağız demedik mi? Dedik. Seninle üzerine konuşmak istediğim başka bir konu yok. Bu son mesajım.

Komiser Arden Deniz: Evet dedik. Hatta ilk sen söyledin. Ve benden daha işe yarar eşlikçiler bulabileceğini de söyledin. Bu konuda ayrıca bir merak içindeyim.

Ben: Fikrim değişmedi. Artık ne yaptığımız birbirimizi ilgilendirmez. Bu son mesajım.

Komiser Arden Deniz: Zaten umurumda değil. Ben sadece başımı yastığa rahat koymak için son bir şey söylemek istedim. Mert'in ortadan kaybolduğu zamanlar çok sık yaşanırdı. Buna artık alıştığım için yeteri kadar ısrarcı olmadım, olmalıydım. Senin eşkalinde bir kızla görüldüğü, kızın zorla tutulduğu haberini almıştım. Asaf'la peşine düştük. Ama haber ihbar edilmemişti ve Mert benim kardeşimdi.

Ben: Yani kardeşinin bir kızı saklayacağına inanmadın, ona yakıştıramadın. Bu yüzden de ne işler karıştırdığından haberin yoktu. Öyle mi?

Komiser Arden Deniz: Ne kadar ilgisiz göründüğümün farkındayım. Yine de söylediklerin doğru. Açıkça söylediklerinde bile bu tarz işlere bulaştığına inanmadım.

Ben: Neredeyse beraber yaşıyorduk. Bana ailesinden ya da kendine dair hiçbir şeyden bahsetmedi. Bu kadar sık ortadan kaybolan kardeşini öylece kendi haline bırakman suç sayılmalıydı.

Komiser Arden Deniz: Ölümünde payım olduğunu mu söylüyorsun? İyi bir ağabey olmadığımı biliyorum. Bunu sürekli yüzüme vurmana gerek yok.

Ben: Hayır. Ölümünden kimin sorumlu olduğunu biliyoruz. Ve sürekli mi? Onun ağabeyi olduğunu bile yeni öğreniyorum. Sözde bu yolda beraber yürüyoruz ama tüm bunların kim için olduğunu söyleme zahmetinde bile bulunmadın.

Komiser Arden Deniz: Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen de bulunmadın. Kendine de biraz yüklensen iyi olur.

Ben: Bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek konumda değilsin.

Komiser Arden Deniz: Artık beraber yürütmeyeceğiz, bu kesin. Ama neden bu kadar öfkeli olduğunu biliyorum.

Ben: Tabii ki biliyorsun, aptal değilsin ya.

Ben: Son kısım araştırılmalı.

Komiser Arden Deniz: Hayır. Cidden biliyorum.

Ben: Konuşmaya devam etmek için yalvarmamı mı bekliyorsun?

Komiser Arden Deniz: Hani son mesajındı? :)

Ben: Gerçekte de "son" mesajın olmasını istemiyorsan beni zorlama.

Komiser Arden Deniz: Tamam. Bu kadar öfkelisin çünkü asansörde olanlardan sonra öğrendiklerinle başa çıkamadın.

Komiser Arden Deniz: Bana nasıl baktığını gördüm.

Komiser Arden Deniz: Yaralıydım ama hayal görmüyordum.

Ben: Kalbini kırmak istemem ama ilgimi çektiğini düşündüğüne göre çok kan kaybetmiş olmalısın.

Komiser Arden Deniz: Ayrıca seni öpmek üzere olan birini durdurmadığını görecek kadar da kendimdeydim.

Öfkeyle güldüm, ellerim titriyordu. Sorunlarını çirkinleşmeden dile getirebilen biri olarak ona takdir görmeyecek şeyler yazmak istiyordum. İstiyordum çünkü buna o sebep oluyordu.

Asansörde beni öpmek üzere oluşunun sorumluluğunu kendisinden başka kimse alamazdı. Evet, dudaklarına bakmıştım ama kim dudaklarını gözüme soksa bakmak zorunda kalırdım, öyle değil mi?

Komiser Arden Deniz: Neden susuyorsun?

Ben: Pis ağzımın senin katıksız ruhunu kirletmesini istemeyiz, değil mi?

Komiser Arden Deniz: Anlıyorum.

Komiser Arden Deniz: Onun bir sevgilisi olduğunu bile bilmiyordum.

Ben: Dediğim gibi, ben de ağabeyi olduğunu bilmiyordum.

Komiser Arden Deniz: Aranızdaki bu şey ne kadar sürdü?

Ben: Beni sorguya mı çekiyorsun?

Komiser Arden Deniz: Kardeşim hakkında sorular sormam garipmiş gibi davranma. Bugün onun gerçekten de pis işlere bulaşmış olabileceğini fark ettim.

Ben: Bulaşmıştı, biri için çalışıyordu. Dahası beni yine aynı adamdan kurtarıp beraber kaldığımız o eve yerleştirmişti. İçerideki adamlara bir şekilde ona aitmişim gibi göstermek istiyordu, bu şekilde zarar görmeyeceğimi söylemişti.

Komiser Arden Deniz: Yani onun mafya için çalıştığını mı söylüyorsun?

Ben: Tamamen onlardan biri olduğunu söylüyorum. Kendi adamları dışında diğer insanların beni görmesini, tanımasını istemiyordu. Bunun önüne geçmek için bir gece saçlarımı kesti ve siyaha boyadı. O gün birinin benim tipimde birini aradığını söylemişti. Tanıdığı bir polismiş.

Komiser Arden Deniz: O bendim. Sana hiç yakın çevresinden bahsetmedi mi?

Ben: Hiç bahsetmedi.

Komiser Arden Deniz: Güneş.

Ben: Efendim?

Komiser Arden Deniz: Saçlarını kaybettiğinde üzülmüş müydün?

Ben: Yalnızca biraz.

Komiser Arden Deniz: ...

Komiser Arden Deniz: Çalıştığı adamların Bülent Ali'yle bağlantısı olup olmadığını biliyor musun?

Ben: Evet, biliyorum. Ve hayır, yoktu. Bülent Ali'yi yalnızca müşteri olarak düşün. Mert, zengin insanların pis işlerini yaptırmak için tuttuğu adamlardan biri gibiydi. Ne yazık ki kafası sahiden de çoğunlukla güzel olurdu.

Komiser Arden Deniz: Yani bu da doğru.

Ben: Doğru.

Komiser Arden Deniz: Peki ya Mert'e bunu yapan Bülent Ali değilse?

Ben: Bunu yazılı olarak söylemenin güvenliğim açısından ne kadar doğru olacağını bilemiyorum ama söyleyeceğim. O gün oradaydım.

Komiser Arden Deniz: Bu ne demek?

Ben: Mert'in öldüğü gün evdeydim. Mert eve geldiğinde çok mutluydu. Bana hazırlanmamı, yemeğe çıkacağımızı söyledi. Söylediğini yaptığım sırada zil çaldı ve Bülent Ali Yaman geldi. Bu onu ilk görüşümdü. Mert kafa çekmeye başladıktan kısa süre sonra evde kargaşa başladı. O gün ben de darbe almış olmalıyım çünkü olaylar biraz bulanık. İkisinin de yerde yattığını, Bülent Ali'nin yarı bilinçli halde ben polisi aramadan önce adamlarını arayıp evi temizlemesini istediğini çok net hatırlıyorum. Yaka paça evden çıkarıldım. Bir ay boyunca alıkonuldum ve ifade vermeye gittiğim her seferinde polisler beni geri çevirdi.

Ben: Sence bu ne demek oluyor?

Komiser Arden Deniz: Bu, Bülent Ali'ye çalışan polisler var demek oluyor. Piç herif. Bunları çok daha önce bilmeliydim.

Komiser Arden Deniz: Peki sonra başka bir şekilde neden gerçeği duyurmadın?

Ben: Denedim. Avukatlarla iletişime geçtim. Dosyanın kapandığını ve yardımcı olamayacaklarını söylediler çünkü otopsiye göre tüm deliller fazla dozdan öldüğünü gösteriyormuş. Kardeşinden ve ölümünden bahsettiğinde ya da tesadüfen aynı kişiyi ortadan kaldırmaya çalıştığımızı öğrendiğimde bile konunun Mert olabileceğini anlamamıştım. Kimsesi olmadığını sanıyordum. Durum tamamen farklıymış.

Ben: Peki ya şimdi? Hâlâ onun için bunu yapmak istiyor musun?

Komiser Arden Deniz: Sorumsuz bir ağabeydim ve o da başıboş kalmış bir gençti. Öğrendiklerim içimi soğutmadı. Bu, yarısından döneceğim bir yol değil.

Ben: İyi şanslar, Komiser Arden Deniz. Seni her zaman Mert'in ağabeyi olarak hatırlayacağım.

Komiser Arden Deniz: İyi şanslar, barmen kız. Ben de seni kardeşimin bildiğim ilk ve tek sevgilisi olarak hatırlayacağım.

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ARDEN DENİZ

Masanın üzerinde açık bırakılmış dosyalar üst üste binmişti. Kahve koyduğum kupa çoktan soğumuş ve bayatlamıştı. Karanlıkta telefonun ışığı birden gözümü aldı.

Ekranda bilinmeyen bir numara yazıyordu.

Üstelik tek gariplik bununla da sınırlı değildi. Tek satırlık mesajda şu yazıyordu: ***Bu işi bitirelim. Ne olduğunu biliyorsun.*** Hemen arkasından ekrana adres ve saat bildirimi düşmüştü. Yalnızca iki saat sonrasını gösteriyordu.

Elbette mesajın kimden geldiğine dair bir fikrim vardı. Yarım kalan bir işten, ya da bitmesi gereken bir işten bahsedebilecek en muhtemel kişi Bülent Ali Yaman'dı.

Ne olduğunu biliyorsun. Biliyordum. Ancak bunun tuzak olabileceğine ihtimal vermeyecek kadar da aptal değildim.

Bu yüzden adrese gitmek için evden çıkmadan önce Asaf'a yeni bir mesaj gönderdim. Bu işte artık yalnızca o ve ben vardık. Yanımda olma konusunda ısrarcıysa, bugün kıçımı kollamak için de benimle aynı tuzağa düşmekten çekinmezdi. Öyle değil mi?

Geldiğim konuma bakarken arabayı kenara çektim. Asaf çoktan oradaydı. Sokak lambasının kırık ışığı altında sigarasını yarısına kadar içmiş, gözlerini önümdeki eski ahşap eve dikmişti.

Evin boyaları dökülmüş, panjurları pas tutmuştu. Çatıdan sarkan tahtalar yağmura daha fazla dayanmayacak gibiydi. İçeride artık birinin yaşamadığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Camı indirdiğimde Asaf'ın başıyla verdiği selama aynı şekilde cevap verdim. Bana bakmadan çenesini kaldırdı ve evi işaret etti. "Konum burası."

"Gıcır gıcır maşallah."

Asaf sigarasını söndürüp izmaritini cebine attı. Bunu hep yapardı, bir kere olsun çöp dışında bir yere attığını görmemiştim. En az benim kadar sakin bir şekilde, "Giriyor muyuz?" diye sordu.

Arabanın kapısını sertçe kapattım. Gözlerim eski eve kilitlenmişti. Gözüme takılacak bir siluet ya da kıpırtı olacak mı diye perdelere uzunca bir bakış attım. Kapının önünde kısa bir an durduk. Eski ahşap paneller rüzgârla titriyor, paslı menteşelerden inceden gıcırdama sesi geli-

yordu. Burnuma rutubet ve çürük tahta kokusu geldiğinde yüzümü buruşturdum. Bu eve giriyor olmak bile başlı başına tuzak olabilirdi. "Ayağını doğru yere bas, bu ev başımıza yıkılabilir," dedim sağlamlığına biraz olsun inancım yokken.

Elimi silahın kabzasına götürüp kapıya yaslandım ve nefesimi tuttum. Asaf omzunu ahşap kapıya dayadığında üçten geriye sayar gibi bakıştık. Sonra sert bir hamleyle kapıyı itti.

Kapı bir iniltiyle sonuna kadar açıldı.

İçerisi dışarıdan daha karanlıktı. Belli ki toz ve kir yıllardır birikmişti. İlk adımı atar atmaz tahtalar ayaklarımızın altında gıcırdadı. Zihnimin hayal ettiği ses tam olarak buydu. El fenerimi kaldırdım. Işık kabarmış duvar kâğıtlarının üzerinde gezindi. Çivileri çıkmış çerçeveler, devrilmiş bir sandalye ve ayakları kırık bir masa vardı. Elbette sağlamlıktan uzak bir sürü eşya daha...

Asaf arkamdan sessizce geliyordu.

Birden fener ışığı duvarda bir hareket yakaladı. Belki de bir gölgeydi. "Arden." Asaf sesini olabildiğince alçak tutuyordu. "Sanırım yalnız değiliz."

Yukarı kattaki zeminden hafif bir gıcırtı geldi. Sanki biri adım atmıştı. "Sanabilirsin, Asaf. Buraya yalnız kalmaya mı geldik biz?"

"Doğru."

Silahımı daha sıkı tuttum.

Merdivenin son basamağı inlerken elimdeki feneri koridorun ucuna çevirdim. Kapı yarım aralıktı. İçeriden belli belirsiz bir hışırtı sesi geldi. Asaf omzumun hemen

gerisinde durdu. Silahı arada bir görüş hizama giriyordu. Adım atmaya devam ettik. Basık tavanın altındaki ağır rutubet kokusu keskinleşmişti.

Önüme çıkan kapıyı yavaşça ittim. Fenerin dar ışığı odanın içine süzülürken bir yüz yakaladı. Biri ışığı engellemek için avucunu doğruca havaya kaldırmıştı. Kim olduğunu gördüğümde neredeyse aklımı kaçıracaktım.

Güneş.

Ve diğer yanında da Melis duruyordu. İkisi de bizden önce buraya gelmiş, saklandıkları yerden çıkmak için doğru anı beklemiş gibilerdi. Silahım onlara çevrilmişti ama parmağım tetiğin üzerinde hareketsizdi.

Asaf dişlerinin arasından bir nefes bıraktı. "Görüyor musun? Haklıymışım. Yanlış insanlarla yalnız değilmişiz."

Güneş'in gözleri bana kilitlenmişti. Doğrudan onlara bakmayı sürdürerek, "Ne işiniz var burada sizin?" diye çıkıştım. Durum gittikçe tuzak olmaya daha fazla yaklaşıyordu.

Melis, Güneş'ten önce konuştu. "Asıl sizin ne işiniz var?"

"Konum burayı gösteriyordu." Asaf konuşurken cebimdeki telefonu işaret ettiğinde mesajın doğrudan bana geldiğini de açıklamış oldu.

Güneş kaşlarını çattı. "Yani siz de mi mesaj aldınız?" Havada, yüzünün önünde duran elini diğer eliyle değiştirdi. "Şu feneri çevirir misin? Gördüğüm tek şeyin beyaz ışık olması bu gece biraz manidar geliyor."

Söylediğini yapıp feneri indirdiğim sırada hepimiz başka bir sesin geldiği yöne baktık.

"Mesajı alan bir tek siz değilsiniz," dedi Edis. Hemen yanında Süha duruyordu.

Melis sinir bozukluğundan olduğunu düşündüğüm bir gülüşle konuştu. "İşte bu çok sürpriz oldu."

Edis ve Süha'yı görene kadar hepimizin burada oluşu mantıklı bir sebebe oturuyordu. Ancak şu andan itibaren onlarla aynı tuzağa çekilmemiz arasında bir bağlantı kurmak zorunda kalıyor ve bir sonuca varamıyordum. Yine de nedensiz her sonuç bile Bülent Ali Yaman'a çıkıyordu. Üstelik henüz şaşırmak için çok erkendi.

"Anlamıyorum," dedi Güneş.

Basit düşünmeliydik. Silahı indirip omuzlarımı gevşettim. "En başından belli olduğu gibi tuzak işte."

"İyi de Edis ve Süha ne alaka?" Melis'in bakışları bahsettiği kişilerden tiksinir gibiydi. Ama onun sorusuna bir cevap aramak yerine Asaf'ın bundan sonra söylediği şeye odaklandık. Aslında olanların tümünden daha çok ilgi toplamıştı.

"Baba?" Asaf'ın kapıya dönük yüzü şaşkınlıkla çarpıldı. Konuştuktan sonra bile ağzı kapanmıyordu. "Anne?" Saydığı sıfatların tek tek kapıdan girişini izlerken en az onun kadar şaşkındım.

"Beril?" dedim Asaf'ın kız kardeşine bakarken. "Kızım senin burada ne işin var?" Tüm Keskin ailesi karşımızda duruyordu. Beril omuzlarını indirip kaldırırken babasına baktı. "Az önce şaşırmak için çok erken olduğunu düşünmüştüm. Gayet yerinde bir fikirmiş."

"Bir açıklama yapın," diye girişti Asaf sabırsızca. Ailesinden geçerli sayılacak birkaç cümle duymayı bekli-

yordu. Bülent Ali'nin kurduğu bu oyunun içinde ne işleri olduğunu ben de en az onun kadar merak ediyordum.

Güneş parmağıyla az önce kapıdan giren Keskin ailesini işaret etti. "Bunlar senin ailen mi?" diye sordu Asaf'a. Güneş'in yüzünde hiçbir şeye anlam veremediğini gösteren bir ifade vardı.

"Evet," dedi Asaf. "Ve neden aynı evde olduğumuzu hiç bu kadar merak etmemiştim."

"Ben bir mesaj aldım," dedi babası lafa girerek. O mesajı alması için kiminle ilişiği olması gerektiğini odadaki herkes biliyordu. "Aslında aynı anda hepimize geldi," diye devam etti ailenin diğer fertlerini gösterip.

Uzatmadan konuya girdim. "Bülent Ali Yaman'ı tanıyor musunuz?" Eşi olduğunu tahmin ettiğim kadının gözleri adama kaydı. Bu bir şeyler bildiğine dair gördüğüm ipucundan başka bir şey değildi. Asaf'ın babası onu tanıyor, eşi de durumu biliyordu.

Bakışlarım bu defa şüpheyle Asaf'a döndüğünde aynı anda Melis'in idrak aşamasındaki sözleri duyuldu. "Şimdi bunun babası kötü adam mı çıktı?"

"Dur şimdi, Melis," dedi Güneş.

Asaf ona çevirdiğim şüpheci bakışlarımdan dolayı olsa gerek başını iki yana sallamaya başladı. "Bununla bir ilgim olmadığına kalıbımı basarım, yemin ederim. Ben de en az senin kadar şaşkınım." Babasına döndüğünde silahıyla beni işaret etti. "Baba sen de bir şey desene!"

"Ben..." diye lafa girdiğinde devam etme konusunda pek emin değil gibiydi. "Daha önce Bülent Ali Yaman ile çalıştım. Aslında eskiden birçok defa çalıştım."

Bunu tahmin etmiştim. Asaf'ın bana yardım etmesiyle Bülent Ali yönünde Keskin ailesi hakkında işler kızışmış olmalıydı. Asaf'ın babası dudaklarını araladığı sırada burnuma keskin bir koku geldi.

Yanık kokusu.

Başımı çevirir çevirmez gördüm. Koridorun ucundan süzülen ince, sarı bir çizgi vardı. Kırmızı alevler şeklinde hızlıca büyüyordu. Ardından çıtırtılar geldiğinde hepimiz cama döndük.

Ev yanıyordu. Bizi yakıyorlardı.

Tuzak *buydu.*

"Yangın," diye sertçe bağırdım. Merdiven boşluğunda kıvılcımlar parlıyordu. Az önce bastığımız tahtaların arasından kızıl alevler çoktan yükselmişti. Melis korkuyla geri çekildi ve ağzını kapattı. "Camlar açılmıyor!"

Asaf küfürler savurup babasına döndü. "Aşağı doğru koşun." Tartışma tamamen yarıda kalmıştı. Alevler hızla yayılıyordu. Eski evin çürük tahtaları kolayca tutuşmuştu. Perdeler alev aldı, çıtırdayan ateş karanlık odayı turuncu bir cehenneme çevirdi.

"Dışarı çıkmamız lazım, aşağı inin!" diye bağırdım. Güneş kolunu yüzüne kapatmış, gözlerini kısmıştı. Duman çoktan boğazımıza doluyor, nefes almayı zorlaştırıyordu. Çatının kirişlerinden biri büyük bir gürültüyle çatırdadı. Herkes merdivenden koşarken sendeleyen Güneş'in elini tuttum.

Ayrı yollarda olacağımızı biliyordum ama ondan diri diri yanmasını izleyecek kadar nefret etmiyordum. *Hatta ondan hiç nefret etmiyordum.* Bunun başına gelmesini istediğim tek bir kişi vardı.

Alevler çok hızlı yayılıyordu. Çatının kirişleri birer birer çatırdamaya devam ediyor, odanın içine turuncu kıvılcımlar yağmur gibi düşüyordu. İçgüdüsel olarak kapıya yöneldik ama ilk kapının arkasında kalın bir kiriş devrilmişti. Tahtalar birbirine kenetlenmiş ve çıkışı tamamen kapatmıştı.

Arkamızı dönüp diğer pencereyi denedik. Dışarıya açılan camlardan biri kırılmıştı ama demir parmaklıklar vardı. Karanlık sokaktan içeri girerken fark etmemiştik. Melis boğuk bir çığlık attı. "Merdiven çöküyor!"

Söylediği şey saniyeler içinde gerçekleşti. Güneş öksürürken ona baktım. Dumandan burnu ve yanakları kararmıştı. Alevlerin titrek ışığında gözlerindeki parıltı söner gibi olmuştu. Burada yanarak ölmek istemiyordum.

"Camlardan çıkmaktan başka şansımız yok," dedi Güneş öksürüklerinin arasından. "Demirler yamulur ya da gevşerse geçip kapıyı açabilirim."

"Sen delirdin mi?" derken balkona bakan pencereyi gördüm. Tam bahçeye çıkıyordu. Başka seçeneğimiz yoktu ve üstelik mantıklı bile olabilirdi. "Gelin böyle." Herkes aceleyle peşimden geldi, yangın tüm evi sarmıştı.

Güneş'i kolundan çekip birlikte ilerlememizi sağladım. Asaf ve diğerleri arkamızdan bağırıyor, koşar adım gelirlerken devamlı öksürüyorlardı.

Güneş'in dediği gibi pencereye koştum. Camın ardında paslı demir parmaklıklar vardı. Silahımı kılıfına sokup iki elimle parmaklıklara asılmaya başladım. Terden elim kayıyor, parmaklarım kesiliyordu. Tüm gücümle çektiğimde paslı vida kısık bir çığlık attı.

"Biraz daha!" diye bağırdı Güneş. Yüzünü koluna kapatmıştı. "Aralık biraz daha genişlerse oradan geçebilirim."

Bir kez daha yüklendim. Paslı bağlantılar yerinden sökülmeye başladı. Güneş hemen yanımda bekliyor, arada bir yangını ve diğerlerini kontrol ediyordu. Hemen sonra pencere pervazına çıkıp delikten sığmaya çalışmaya başladı. Ben demiri geriye bükerken o da kalan kısmını itiyordu. Sonunda bir parmaklık gevşeyip yana doğru açıldı. Ortaya çıkan boşluk Güneş'in sıyrılıp geçebileceği kadar genişti.

Alnımdaki teri silince yüzümde biriken kara leke elime bulaştı. "Bastığın yerin sağlam olduğundan emin ol," dedim nefesim ara ara kesilirken.

Önce bacaklarını sarkıttı, sonra tamamen vücudunu geçirdi. O anda göz göze gelince başını salladı. Elbiseleri tahtalara takılmış ama bedenini sıyırıp kendini dışarı atmayı başarmıştı. Temiz havanın ciğerlerine dolmasıyla biraz olsun rahatlamış görünüyordu. Ama vakit yoktu. Doğruca balkonun kapısına asıldığında kapı hiç zorlanmadan açıldı, hatta kırılıp yana devrildi.

"Çabuk!" diye bağırdı.

Melis ilk atlayan oldu. Balkondan bahçeye dengesiz bir şekilde indi. Ardından Asaf ve ailesi geldi. Sonra da Edis ve Süha çıktı. Son olarak ben de geçtiğimde dumanın içinden gelen alevler çoktan odayı yutmuştu. Hatta evin tamamını...

Bahçeye atladığım sırada toprak ayaklarımın altında sarsıldı. Ev içten içe çökerken göğe turuncu duman yükseliyordu.

Bahçenin çıkışını kapatan yangınla kapana kısılmıştık. Küfürler mırıldanıp herkesin son durumunu kontrol ettim. Tamamen sağlıklı bir görüntü olmasa da kimse pirzola olmamıştı. Tam plan yapamaz duruma geldiğim anda arkamızdan ağır bir gıcırtı sesi duyuldu. Sanki Melis'in ve diğerlerinin sırtını yasladığı demir duvarın kendisi yerinden sökülüyordu. Yavaşça kayarak açıldığında anladım ki, o bir duvar değildi, bir çeşit garaj kapısıydı.

Alevlerin ışığında gölgeler uzayıp kısaldı. Açılan kapının ardında birkaç figür belirdi. Önce iri yarı, sakallı bir adam öne çıktı, ardından siyah giyimli, silahlı birkaç kişi daha göründü. Öndeki adamın yüzü tanıdıktı.

Baran Yaman.

Bülent Ali Yaman'ın oğluydu.

Tıpkı babası gibi parayla yırttığı bir sürü vakadan dolayı başına silah dayadığım nadir isimlerden biriydi. En son karşı karşıya geldiğimizde işler hiç iyi gitmemişti. Onunla çalışan bazı adamları öldürmek zorunda kalmıştım. Bu yüzden beni sevmezdi. Bense ondan nefret ederdim. "Sendin," diye üzerine atılmaya çalıştığımda Güneş önüme atladı.

"Şu an buradan çıkmamız gerekiyor."

Haklıydı. Adamların arkasında bir açıklık var gibi görünüyordu.

Baran şaşırtıcı bir şekilde, "Ben değildim," dedi ve eliyle geçmemizi işaret etti. "Ben sizi kızartma olmaktan kurtarmaya geldim."

Şüpheci yaklaşacak vaktim olmadığını biliyordum. Yine de benden önce Edis, Süha, Melis ve Asaf'ın ailesi gittiğinde olacakları izlemek istedim.

"Hadi," diye inledi Güneş. Çoktan koluma yapışmıştı.

Baran dudaklarını yaladı ve gözlerini önünden geçen isimlerin yüzünde tek tek gezdirdi. Sonunda bakışları Güneş'te sabitlendi. "Artık geçecek misiniz, yoksa fırının derecesinin artmasını mı bekliyorsunuz?"

Dişlerimi sıktım, silahımı kaldırıp onun göğsüne doğrulttum. "O kapıyı neden açtığını bilmiyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Baran'ın gülüşü daha da büyüdü. "Asla." Duygularımızın karşılıklı olmasından ancak mutluluk duyardım.

Oradan çıktığımızda bile hiçbir şey son bulmuş değildi.

Ateşlenen silahların sesiyle herkes yere yatmaya başladı. Dört bir yandan üzerimize kurşun yağıyordu. Bizi tam anlamıyla çembere almışlardı. Buraya gelirken tuzak olabileceğinin bilincindeydim ama bir ihtimal olarak da Bülent Ali Yaman'la bir yüzleşme beklentisiyle gelmiştim. Ancak canını korumam gerekecek bu kadar kişinin daha olacağını tahmin edemezdim.

Bu ancak soysuz bir adamın yapacağı türden bir hareketti.

"Kahretsin," dedi Asaf. Tabancasını çekip yere çöktü. Ben yere kapanıp hedef alırken, Asaf da aynı hızla yüzü belirsiz hedeflere karşılık veriyordu. Çatının alev alev yanan turuncu ışıkları silah alevleriyle birleşip gökyüzünü kızıla boyamıştı.

Kulaklarını sıkıca kapatan Güneş'e baktım. Ve sonra diğerlerine. Burada vurulmayacaklarının hiçbir garantisi yoktu. Baran'a dönüp baktım, bizim safımızda ateş ediyordu. Bize karşı değil, bizimle birlikteydi. Yanağımdan geçen kurşunu kıl payı hissederken, onun kısa seri atış-

larla adamları yere indirdiğine şahit oldum. Dürüst olmak gerekirse, bu görmeyi en son beklediğim şey bile değildi.

"Bindiğin dalı mı kesiyorsun?" diye bağırdım.

"Aynı tarafta değiliz ama bu Bülent Ali'nin tarafında olduğum anlamına da gelmiyor. Ben ikinizin de canını sıkmak istiyorum," diye karşılık verdi.

Çatışma çığlıklar, mermiler ve metalin çarpma sesiyle yoğunlaşıyordu. Güneş ile Melis korkudan duvar dibine sinmişti. Asaf'ın annesi ve kardeşi Beril de aynı şekilde kapanmıştı. Duman hâlâ arkamızdaki yanan evden yayılıyor, gözlerimizi ve boğazımızı yakıyordu.

"Baran!" Sesimi mermi seslerinin üstüne çıkarmak için boğazımı yırtarcasına konuştum. "Onları güvenli bir yere götür, sana iyilik borcum olsun."

Asaf bir anlığına duraksadı. "Onunla gitmem."

Baran'ın da bize yardım etmeye gönüllü olacağından şüpheliydim. "Hepinizi mi?" dedi karar vermeye çalışır gibi. Bunun üzerine düşünmesi bile bir şeydi.

"Ben kalırım," dedim dişlerimi sıkarak ateş etmeye devam ederken. "Bu işi bitireceğim!"

Göz göze geldiğimiz anda Asaf başını sertçe salladı. "Annem ve kardeşim burada, onları Baran'la göndere-mem."

"Sen de gideceksin, hiçbir şey olmayacak," dedim sertçe. Başka şansımız yoktu.

"Bakalım ben götürecek miyim?" dedi Baran biz hâlâ ateş ederken. Elimizdeki kurşun bittiğinde bu kadar kalabalık olmamalıydık.

"Götüreceksin. Yoksa tüm dosyalarının tekrar açıldığından emin olana kadar emniyette sabahlarım, belki içeri girmezsin, Baran Yaman ama başına bela olurum." Söylediklerim hoşuna gitmediği için kaşlarını çattı. Israrımın sebebi bunu yapmasını istediğimden değil, mecbur olduğumdandı. Konuşmamı, "İyilik borcu diyelim," diye tamamladım.

Baran başını sallayıp geri çekildi.

"Git, Asaf," dedim ekip arkadaşıma bakarak. Yanına yaklaştım ve o fark etmeden yakasına takip cihazı yerleştirdim. Hâlâ beni bırakmaktan emin değilmiş gibi göründüğü için fark etmemişti. "Onlarla olursan, güvende olduklarını biliriz. Git ve silahını bana bırak." Başını sallar sallamaz silahını önüme attı. Ailesinin canı için şüpheye düşecek vakti olmadığını biliyordu.

Baran, Güneş'in kolundan yakalayıp çekerken ateş etmeye devam etmek zorundaydım. Hepsi ortadan kaybolduğunda artık kimsenin can güvenliğinin derdine düşmeden savunma yapabilirdim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

ARDEN DENİZ

Araç, garaj yoluna park edilmişti. Güvenlik kameraları ve kapı zili olarak da kullanılan kapı kamerası tamamen ortadaydı. Kapkara arabamı sokağın karşısına park edip kapıya doğru yürüdüm. Botlarımda bıçaklarım ve belimde sadece iki silah vardı. Çitli kapı metal tokayı hafifçe çevirerek açıldı. Dışarıda kimse yoktu ama içeriden birilerinin bana silah doğrultmuş olabileceğinden şüpheleniyordum.

Adrenalin kulaklarımı uğuldattı, tek bir ses bile yerimi ele verirdi.

Merdivenleri tırmanırken kapı açıldı. Asaf'ın asık suratı beni şimdiden büyülemişti. Beni gördüğünde olduğu yerde kalakaldı. "Bizi nasıl buldun?" diye sordu. Etrafa delirmiş gibi bakıyordu.

Ağlayarak bir yerlerini avuçlayabilirdi.

Yanımdan ayrılmadan önce gizlice yakasına yerleştirdiğim takip cihazını kaldırdım ve sinirden çıldırmasını izledim. "Sen aklını mı kaçırdın?!" dedi öfkeyle. Takip edilmişti ve bir komiser olarak bunu kaldıramıyordu.

"Genel kanı bu yönde," diye cevapladım. Onu kenara itip evin girişine yöneldim. Burası lüks bir villaya hiç benzemiyordu. Kapıdan girince göz alıcı bir parıltı değil, güneşte solmuş renkler karşıma çıkmıştı. Farklı takımlardan kalma sandalyeler aynı masanın etrafına toplanmıştı. Raflarda üst üste dizilmiş eski kitaplar, pencere önünde sarkan boncuklar, kurumuş çiçek demetleri vardı. Mekân, dünyanın en zengin ailesine değil, sağdan soldan topladığı eşyaları biriktiren birine ait hissi veriyordu. Garipti.

Asaf konuşmaya devam ediyordu. Hemen ardından, oturmaktan hiç hoşlanmayacağım bir oturma odasından Keskin ailesini çıkardılar. Melis neredeyse koşarak yanıma geldi. Oldukça temiz ve kırışık olmayan kıyafetleri, iğrenç kanlı kıyafetlerim yüzünden beni utandırmıştı. Hâlâ ellerimi yıkamamıştım.

"Güneş nerede?" diye sordu Melis.

"Burada değil mi?"

"Hayır. Baran onu başka bir araçla götürdü. Her şey o kadar hızlı oldu ki engelleyemedik. Onu buraya getireceğini sanıyorduk," diye araya girdi Asaf.

"Hepinizi güvenli bir yere götürmesini ben söylemiştim. Ancak sizi ayıracağını bilmiyordum, özellikle de Güneş'i."

"Baran, babasına karşı bir hamle yaptığına göre herhangi bir risk alamayacak kadar akıllı olmalı," dedi Melis. Ona katılıyordum. Şimdi hepsi sessizdi. Herkesin kaygı-

sının onun nerede olduğunu veya iyi olup olmadığını bilmemenin etkisiyle arttığı açıktı. Bu konuda onlar kadar endişeli olduğumu söyleyemezdim ama tamamen de kayıtsız değildim. Dürüst olmak gerekirse, aklımın bir köşesi kaşınıyor ve bana fısıldıyordu.

Ya şöyle olsaydı?

Ya böyle olsaydı?

Peki ya takip edilirlerse?

Peki ya Baran'ın başka bir planı varsa?

Peki ya onu götürdüğü ev güvenli değilse?

Düşünceler zihnimi tek tek dürttüler ama yer olmadığı için onları geri itmek zorunda kaldım.

"Bakın," dedim sessizliği bozarak. "Buraya sadece hepinizin sağ salim kurtulduğundan emin olmak için geldim."

"Biz iyiyiz ama şimdi Güneş'in nerede olduğunu merak ediyoruz," dedi Melis.

"Yardım edebileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Asaf'ın kardeşi Beril.

"Baran'ın gidebileceği tek bir yer var," dedi Asaf'ın babası konuşulanları duymazdan gelerek. "Batıya doğru yaklaşık bir saat uzaklıkta. Dağın yamacında güvenli başka bir ev var."

"Adresi bana verirsen hemen gidebilirim."

"Hayır," diye itiraz etti Melis. "Hepimiz gidiyoruz."

"Hayır, burada kalıyorsunuz," dedim. Benimle tartışmaya girmek istiyordu ama buna biraz bile ayıracak vaktim yoktu. Özellikle de şu anda bir saat batıya doğru git-

mem gerektiğini düşünürsek. "Girdiğiniz evin kül olması ve etrafa dağılmış kırktan fazla cesedin olduğu bir olay yerinde yüzlerinizin göründüğünü hesaba katarsak, polis muhtemelen hepinizi arayacak. Her kamera sizi tarayacak. Ama ben sadece işimi yapan bir polisim . Yani başım derde girmez. Onu yarın buraya getirmenin bir yolunu bulacağım fakat o zamana kadar burada kalıp dikkat çekmemeniz daha güvenli olur. Hoşunuza gitmediğini biliyorum ancak bu herkesin en iyi ve tek şansı."

"Ne zamandan beri patron oldun?" dedi Asaf.

"Ben patron değilim, sadece gerçekleri açık ve basit bir şekilde söylüyorum."

"Ne söylüyorsan yapacağız," diye iç çekti Edis. Her şeyden bıkmış gibi görünüyordu. Pantolonunun içinden çıkan, düğmeleri açık ve buruşuk gömleğiyle aykırı bir duruşu vardı. Süha da yanında dalgınca dikiliyordu.

"Biz olmadan Güneş'i almaya gidemezsin," diye ısrar etti Melis.

"Kesinlikle, neyle karşı karşıya kalacağını bilmiyorsun," diye atıldı Asaf. Kapı pervazına yaslanmıştı, Melis'e sırıtarak bakıyordu. Melis de ona sert bir bakış attı.

"Vazgeçmeyeceksiniz değil mi?" diye sordum onlara.

"Vazgeçmeyeceğiz," dedi Melis hızlıca.

"Birlikten kuvvet doğar," diye takıldı Asaf.

"Tamam o zaman. Hadi acele edin, çıkmamız gerek," dedim sertçe.

"Komiser Deniz." Tam dışarı çıktığım sırada verandanın basamaklarında durdum ve bana seslenen Asaf'ın babasına döndüm. Sadece bir adım ilerledikten sonra bas-

tonu vücudunun ağırlığından titremeye başladı. "Sana hiç teşekkür etme fırsatım olmadı."

Sözleri karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Geçmişi düşündüm, sanırım daha önce insanları öldürdüğüm için bana hiç teşekkür edilmemişti. "Ne için?"

"Ailemi kurtardın. Bunu unutmayacağım."

"Bir hayat borcu konuşması yapamam," diye uyardım onu. "Fazla samimiyet kurunca sıkılmaya başlıyorum."

"İkimizin de hemfikir olduğu bir gerçek." İstemeden de olsa dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ödemen hakkında konuşalım."

"İnsanların hayatlarını kurtardığım için para ödemesi istemiyorum. Bu yanlış geliyor."

"Ama bir tane can almak doğru görünüyor?"

"Hayır ama seçimleri ben yapmıyorum."

"Peki sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cevabı bulmak uzun sürmedi. Sonuçta tüm yaşamım boyunca bunu yapmıştım. "Hayatta kalıyorum."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ARDEN DENİZ

Geldiğimiz yer ruhumdan daha karanlıktı.

Asaf'ın babası dağ yamacındaki güvenli evden bahsettiğinde onu bulmanın kolay ve güzel olacağını düşünmüştüm. Ama öyle olmamıştı. Anlaşılan evren hayatımın zor olduğunu düşünmüyordu. Tabii ki kutsal güçler ölüm, stres ve acıyla dolu bir gece yarısı cehennemini hayatıma eklemek zorundaydı.

Yol tarifi, aradığım yerin tam karşımda olduğunu söylüyordu ama ben sadece dağla birlikte yükselen ağaçların silüetlerini ve şehir ışıklarından dolayı gölgede kalan lacivert gökyüzünü görüyordum. İyi yanından bakacak olursak, burada daha fazla yıldız vardı.

Ekran değişip büyük ve kalın harflerle "hedefinize ulaştınız" yazısını gösterdiğinde elektronik alete döndüm. "Hani nerede?" Tam o anda yol aniden sağa doğru kıvrıldı

ve bir çalıya çarptım. *Ya da neredeyse çarpıyordum.* Küfür ederek direksiyonu çevirip yola atıldım.

Yemin ederim ki çok iyi bir sürücüydüm.

Öfkeyle vitesi park konumuna alıp indim ve çarpmak üzere olduğum şeye gözlerimi kısarak baktım. Uzun farlar sadece yolu ve uzaktaki engebeli çatıyı gösteriyordu. Çantamda olan el fenerini çıkarıp her yere tuttum. Şu anda üzerime bir ayı atlasa hiç şaşırmazdım.

"Şurası," dedi Asaf. Melis'le aynı anda işaret ettiği eskimiş villaya baktık.

İçeride herhangi birinin burada olduğunu gösterecek hiçbir ışık veya yaşam belirtisi yoktu.

Tabii ki çok erken konuşmuştum.

Biri kollarıma atılıp omzumu yumruklamadan önce kapıdan fırlayanın kim olduğunu bile görememiştim. "Şükür ki hayattasınız."

Güneş'ti.

Melis canlı olması hakkında dualar ederek kollarını çoktan onun boynuna dolamıştı.

Bedenindeki morluklar son günlerin zor geçtiğinin kanıtıydı. Belli ki uyumamıştı.

"Burada oturup beklemenin ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz. Berbattı." Orada öylece durdum. Oturup beklemek zorunda kalarak zamanının nasıl berbat geçtiğini merak ediyordum. Burada. Bir evde. Kurşun yağmuruna tutulmuyordu.

Huysuzluk yapıyordu.

"Baran nerede? Burası neresi?" diye sordum.

"Evin içinde bir yerlerde, onu geldiğimizden beri hiç

görmedim. Burası kardeşi Doğa'nın eviymiş ama bir süredir kullanmıyormuş."

O zaman üstündeki kıyafetler de Baran'ın kardeşine aitti. Bizi içeri kadar takip ettikten sonra mutfak tezgâhına yaslandı. Asaf ve Melis tam karşımızda duruyor, tetikte bekliyorlardı. "Biliyor musun..." dedim yüksek sesle. "Sorunlu yerlerle koparamadığın bir bağın olduğunu düşünüyorum." Güneş şimdiye kadar yüzünde gördüğüm en korkunç ifadeyi takındı.

Onunla uğraşmak... güzeldi.

"Buraya gelmeyi ben seçmedim."

"Ölecektin. Hayatını kurtarmaya çalışıyordum. Bak hayattasın." Bülent Ali onu burada bulamazdı.

Burada gerçekten de soluklanabilirdik.

Güneş, "Öyleyse sana teşekkür mü etmeliyim?" dedi yüzünü buruşturarak.

"Aslına bakılırsa, çoktan ortama ayak uydurmuşsun. İstersen sonraki çatışmada sadece sarılıp teselli edebilirim." Hoşnutsuzlukla bana bakarken burnunu kırıştırdı ve gözlerini kıstı. Bu ifadesi neredeyse kahkahalara boğulmama neden olacaktı. Sanırım onunla tanışmadan önce hiç kimsenin sevgi ve minnettarlık ifade eden bir eylemden bu kadar tiksindiğini görmemişitm.

"Rahatla, sana sarılmayacağım," dedim kıkırdamalarım arasından. İfadesi biraz yumuşadı ama yeterince değildi. "Özellikle de flört etme şeklini düşünürsek," diye mırıldandım.

İğrenmesi anında öfkeye dönüştü.

"Flört etme şeklimde yanlış bir şey yok." Yanıma bir adım daha yaklaştı, bu seferki konuşmayı fısıldayarak yürütmek içindi. Bunu fark eden Melis ve Asaf oturma odasına doğru ilerledi.

Gözlerindeki uyarıyı görmezden gelerek, "Demek öyle? Peki daha önce kendinle flört ettin mi?" diye sordum.

Ayaklarını kıpırdatıp savunmacı bir tavırla kollarını kavuşturdu. *Ne kadar da sevimli. Ne kadar da rahatsız.* "Hiç şikâyet almadım."

"Kimden? Aynadan mı?"

"Flört ettiğim ilk kişi sen değilsin. Geçen sabahtan bunu anlayacağını sanıyordum," dedi öfkeyle.

Yüzüme kocaman bir sırıtış yayılırken hiçbir şey söylemedim.

"Tecrübe edinmek için açık saçık videoları takip ettiğine neredeyse eminim," diye sataşmaya devam etti Güneş.

"Peki sen açık saçık videoları nereden biliyorsun?" diye sorduğumda öylece bakakaldı.

"Öncelikle," dedi bana ifadesiz bir bakış atarak. "Erkekler bunu başaramadığına göre, kızların bir şekilde tatmin olması gerekir. İkincisi, geçmişindeki tüm kızların tatmin olmuş rolü yaptığını sana kanıtlayabilirim."

"Bunu nasıl kanıtlayabilirsin? Beni tekrar baştan çıkararak mı?"

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Arden'in söylediğine gözlerimi devirdim. "Seni bir daha baştan çıkarmayacağımı söylememiş miydim?"

"Hayır," derken yalan söylediği barizdi.

"Evet, öyle söylediğime eminim."

"Sana inanmıyorum."

Yüzümü yukarı çevirip içimden sabır duası ettim.

"Buraya geldiğinden beri tek yaptığın şey yalan söylemek oldu," diyerek konuşmaya devam etti.

"Bu başlı başına bir iftira, Kaptan Çelişkili. Ben yalan söylemiyorum, sadece senin oldukça muğlak ve iyi düşünülmemiş cümlelerine cevap veriyorum." Ellerini ben suçsuzum dercesine havaya kaldırdı. "Ve sana söylediğim tek bir gerçek varsa, o da seni baştan çıkarmayacağımdır."

"Sen lanet olası bir yalancısın ve bu baştan çıkarma olayı bir daha olmayacak," diye beyan etti Arden.

"Bana meydan okuma," dedim sinirle. "Kaybedersin."

"Bu bir meydan okuma değildi."

"Kesinlikle öyleydi ve ben de kabul etmeye meyilliyim."

"Beni baştan çıkaramazsın," dedi Arden yavaşça, gözleri alev alevdi. Ardından beni korkutmaya çalışarak eğildi ve yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapatmaya çalıştı. Buna karşılık olarak yalnızca sırıttım.

"Sadece kapıdan içeri girerek bile bir oda dolusu erkeği baştan çıkarabilirim." Dürüst fikrim bu değildi. Kendi gururumu okşamaya çalışıyordum.

"Şimdi kim haddinden fazla iddialı?" dedi kendinden emin bir şekilde karşılık vererek.

"Hâlâ bunu konuşmakta ısrarcı olduğuna göre, cevap sensin."

"Biliyor musun? Artık bunu denemeni istiyorum."

"Bu bir meydan okuma mı, komiser?"

Kararlı bir yüz ifadesiyle dirseklerini tezgâha dayadı. Bakışlarına karşılık verdim, beni bilerek sinirlendiriyordu çünkü atışmalarımızdan keyif alıyordu.

"Sana kanacak kadar aptal olan insanlar, aynı senin gibi potansiyel katillerdir." Kendisinin de onlardan biri olduğunu ne çabuk unutmuştu.

"Burada bekle," diye karşılık verdikten sonra merdivenlere doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Arden.

"Neden biraz sakinleşmiyorsun? Beş dakika sonra ya-

nıldığını kanıtlamak için geri döneceğim." Merdivenlerden çıkarken hiçbir şey söylemedim ama benim hakkımda bir şeyler mırıldanmaya başladığını duyabiliyordum.

Üst kata çıkıp Baran'ın kardeşinin odasına doğru ilerledim. Geldiğimden beri bu odada kalıyordum. Doğa'nın dolabı kıyafetlerle doluydu. Bana kızmayacağını umarak giysi dolabını açtım; içinden dantelli, kalçalarımın hemen altında biten, yanları açık siyah saten bir gecelik aldım. Kıyafetlerimi çıkarıp onu üstüme geçirdim ve Arden'in yanıma gelmesini bekledim. Birazdan yanına geleceğimi söylesem de beni beklemeyeceğini biliyordum.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ARDEN DENİZ

"Nerede kal..."

Güneş'in olduğu odaya girdiğimde cümlem yarıda kalmıştı çünkü gözlerimi büyüleyici dantelden ayıramıyordum. Saten bir geceliği herhangi birinde görmek bir şey, Güneş'te görmek başka bir şeydi. O lanet kumaş parçası, sanki vücudunu tüm doğru yerlerinden saracak kadar mükemmel bir şekilde tasarlanmış gibi görünüyordu. Odaya girdiğimde bir anlığına aklımı kaybedecek gibi olmuştum.

Kahretsin, kafamda çığlık atan tek bir tehlikeli düşünce vardı.

Dantelin ne kadar ince olduğunu fark ettiğimde ve rüzgârı teninde ne kadar hissedeceğini hayal etmeye başladığımda ses giderek yükseldi. Beyaz bacaklarını görünce

ölümden sonraki yaşam boyunca yanmalıyım, diye düşündüm. Tehlikeli sularda yüzüyordu.

Baştan çıkmak hakkında itiraf edemeyeceğim kadar hızlı bir biçimde yanılmıştım.

Ve bunun tekrar tekrar düşmek isteyeceğim bir yanılgı olduğunu fark etmek daha kötüydü.

Ona çok, çok, *çok* kötü şeyler yapmak istiyordum.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, dünyadaki her mantıklı düşünceyi yok sayıp dantelin tamamını üzerinden çıkarmaya o kadar yaklaşıyordum. Hormonlarımın yatışması, uğursuz düşüncelerime yenik düşmeden onu takip edebilmem için ne kadar su içmem gerektiğini sadece ilahi güçler ve ben bilecektim.

Kendimi hiçbir zaman güzel bir şey yüzünden çılgına dönecek kadar aciz biri olarak düşünmemiştim.

Ama belli ki öyleydim.

Odaklan, odaklan, odaklan.

Sinirli bir iç çekişle gözlerimi odanın kapısına diktim ve aklıma bir fikir geldi.

OTUZUNCU BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Arden derin bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdükten sonra odadan çıktı. Ben de irademe ve sağduyum yerine onu takip etmeyi seçtim.

Daha önce ikimizin de hiç girmediği bir odaya girip eşyaları karıştırmaya başladı.

Burayı süsleyen hiçbir şey yoktu. Ne bir fotoğraf, ne bir bitki ne de herhangi bir yaşam belirtisi. Sıradan bir misafir odası gibiydi.

"İşte." Ona doğru dönemeden yüzüme bir gömlek yapıştı. Kokusunun yoğun dalgası anında burun deliklerimi doldurmuştu. Öyle ki, yalnızca kokudan tadına baktığıma yemin edebilirdim. Odada hiçbir şey bulamayınca kendi gömleğini çıkarmıştı. Şimdi de sadece siyah tişörtüyle bana bakıyordu.

Garip bir kokuydu. *İlgimi çeken bir kokuydu.* "Bu ne?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Bu bir gömlek."

"Teşekkürler, Sherlock," dedim alaycı bir şekilde. "Bunun neden suratıma nükleer bomba gibi fırlatıldığını soruyordum?"

"Gömleğin işlevini bilmiyor musun?"

Arden'in ukala sözüne karşı sinirli bir ifade takındım. "Evet, salak bir gömleğin işlevini biliyorum. Neden şimdi elimde olduğunu merak ediyorum."

"Giy şunu."

"Neden?"

"Çünkü o yüzden."

"Çünkü ne yüzden?"

"Çünkü ben öyle dedim!"

"Ama sana daha önce de söyledim, senden emir almıyorum!"

Üzerimdeki danteli işaret etti. "Bunu gecenin geri kalanında giymeyeceksin!"

"Kim diyor?"

"Ben diyorum."

"Bunu kaç kere anlatmam gerekiyor?" diye mırıldandım burnumu sıkarak.

"Gömleğini giy, yoksa ben giydiririm!" Beni alenen tehdit ediyordu.

Sinsi bir şekilde gülerek kaşımı kaldırdım. Bakışlarımdaki gizli imayı anlamış olmasını diliyordum. Ağzını hızla kapattı. *Evet.* Sutyen ya da başka bir şey takmadığımı fark etmiş olmalıydı.

Gülmeye devam ederken gömleği ayaklarının dibine

fırlattım ve kollarımı kavuşturdum. "Teklifin için teşekkürler ama üzerimdeki bana biraz rahat gelmeye başladı."

"Giy şunu," diye emretti, ardından gömleği yerden alıp tekrar bana fırlattı.

Bir elimle yakalayıp ben de ona doğru fırlattım. "Hayır."

"Evet." Yeniden bana attı.

Tartışırken onu birbirimize atıyorduk. "HAYIR!"

"Zorluk çıkarmayı bırak!" dedi sinirle.

"Kontrolcü olmayı bırak!" dedim öfkeyle.

"Hadi. Hemen." Hâlâ giyinmemden bahsediyordu.

"Hayır."

Gömleği yatağa fırlattığımda öfkeyle inledi. Kumaşı almak için arkasını döndüğü anda odadan çıktım.

"Güneş!" Adımı haykırışı bacaklarımı hızlandırmama sebep oldu. Evin içinde beni kovalayacağını düşününce ağzım sevinçle açıldı. İkimiz de kavga eden çocuklar gibi görünüyorduk. Kalbimin çırpınışlarına rağmen koridorun ortasında durdum ve odadan aceleyle çıkışını izledim.

"Bir sorun mu var?" dedim masumca. Arden çenesini daha fazla sıkarsa birkaç dişi kırılabilirdi.

Gömleğini tekrar hava kaldırdı. "Giy. Şunu."

Masum ve saf hareketlerimi sürdürmeye devam ederek yavaşça ona yaklaştım. Parmağımı gömleğinin üzerinde gezdirip utangaç bir şekilde gülümsedim. "Eğer gömleği giymemi istiyorsan, nazikçe sorman yeterli." Sihirli kelimenin beklentisiyle yüzüne bakıyor, alnındaki damara gülmemeye çalışıyordum. Parmaklarımı çenesine götü-

rürken içimdeki gerginliği rahatlatma isteği boğucuydu ama kendimi kontrol edebilirdim.

Değil mi?

Arden, "Lütfen," diye hırlarken çenesini hiç açmadı.

"Tamam ama gömleği yine de giymeyeceğim," diye ilan ettim. Yeniden odaya doğru yürümeden önce etrafından dolaştım.

"Bu kadar sinir bozucu olmayı bırakacak mı..." Bana doğru hareket etmesini beklerken aniden bir bıçağın boynuma dayandığını hissettim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Baran kolunu sıkıca etrafıma dolamıştı.

"İstediğimi alacağımı söylemiştim," diye fısıldadı. "Sana eskiden verdiğim uyarıyı hatırlıyorsun, değil mi, komiser?" Arden çenemin altındaki ele öylesine kilitlenmişti ki, hiçbir şey duyamıyor gibi görünüyordu. Anlayabiliyordum. Gözlerinde, öldürücü sakinliğe büründükten sonra kendi gözlerimde gördüğüm o karanlık gölge vardı. Böyle olduğunda dinlemeyi çok önceden bırakıyordum.

"O uyarı başka bir dosyayla kapanıp gitti. Çok eskide kaldı," dedi Arden sakince.

Burada olduğum süre boyunca bana dokunmak şöyle dursun, yanıma yaklaşmamıştı bile. Şimdi ne yapmaya çalışıyordu?

Bıçağın baskısı arttığında itaat edip çenemi daha yuka-

rı kaldırdım. "Uzaklaşırken ona bak," diye emretti Baran. "Bak." Sakin kalarak bir kez daha itaat ettim.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi, ardından Melis ve Asaf görüş alanıma girdi.

Baran onlara hiç aldırmadan, "Görünüşün kadar tadın da güzel mi?" diye fısıldadı bana. Ardından daha yüksek sesle konuştu. "Bu kız, yıllar önce öldürdüğün adamlarımın karşılığı. O da benimle geliyor."

"Ölmek istiyor," diye fısıldadı Asaf. Kolunu Melis'in önünde kalkan yapmıştı.

Asaf ve Arden aynı anda silahlarını doğrulttu. Tam o sırada Arden elime bir bıçak fırlattı. Düşünmedim bile. Baran'ın bıçağı boğazımı sıyırırken eğildim, döndüm ve elimdeki bıçakla omzuna nişan aldım.

Hemen sonra bir kol beni Baran'ın yanından öyle hızlı uzaklaştırdı ki, görüşüm bulanıklaştı. Bir anda kendimi Asaf'ın yanına itilmiş halde buldum. Melis koruma güdüsüyle hemen yanıma yaklaştı. Arkamızdan çarpma sesleri duyunca bakışlarımızı oraya çevirdik.

"Yine mi başladık?" Melis iç çekerek omuzlarını indirdi. Durumdan bıkmış görünüyordu.

Ama ben hareket edemiyordum. Arden'in adamı duvara sıkıştırıp sertçe tekmelemesini izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar şoktaydım. Baran neredeyse duvarın içinden geçecekti. Hem kafasından hem kaşından hem de ağzından damlayan kanla kaplıyken ayağa bile kalkamıyordu.

Arden onu tekrar yukarı çekip duvara sabitlemeden önce bir çarpışma daha oldu. Baran az öncekinden farklı

bir acıyla bağırıyordu çünkü Arden onun elindeki bıçağı almış ve onun bacaklarının arasına saplamıştı.

"Sana, ait olmayan bir şeye dokunmaman gerektiği öğretilmedi mi?" diye hırladı Arden. Koluyla adamı boynunu sıkıca tutuyordu.

Kısa nefes alış verişlerinin arasından, "Siktir git," dedi Baran.

"Yakın zamanda kimseyle hoş bir gece geçiremeyeceksin," dedi Arden. Ardından Baran'ın yere düşmesine izin verdi. Hemen sonra dizini adamın aşağı doğru inen başına gömdü. Yerde daha fazla kan gölü oluşurken adam bilincini yavaşça kaybediyordu.

Arden önünde diz çöktü, ifadesinden delilik akıyordu. "İstediğim bazı cevapları vermek için diline ihtiyacın olacak, bu yüzden şanslısın. Seni öldürene kadar dövmekle yetineceğim."

"Bekle..."

Arden, Baran'ın yalvarışlarına aldırış etmeden yüzüne aralıksız yumruklar atmaya başladı. Baran uzaklaşmaya çalıştığında, dizini bacaklarının arasına yerleştirdi. Adeta çığrından çıkmış bir canavar gibiydi.

Yaptığı şeyleri izlerken Arden'in yüzüne baktım. İfadesinde çığlıkları duyduğuna ya da kanı hissettiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Tam bir cinayet filmi sahnesi gibi duruyordu.

"Hâlâ dünyamızdaki tek canavarın sen olduğunu mu düşünüyorsun?" Asaf'ın omzumun dibinde yankılanan sesini duyunca irkilmedim. Arden'den gözlerimi ayırmakta zorlandım, başımı çevirince Asaf'ın sert bakışlarıyla karşılaştım.

"Hiç onun bir canavar olduğunu düşünmemiştim," dedim dürüstçe. "Hâlâ da düşünmüyorum. Çok fazla canavar gördüm ve siz de görebilseydiniz, Arden'i bu kategoriye koymazdınız. Bu beni korkutmuyor."

"Peki seni ne korkutuyor?" diye sordu Asaf.

Cevabını düşünmeye başladım. Çok fazla şey vardı. Babamı ve bana neler yaşattığını düşündüm. Annemi ve yaşadığı sefaleti düşündüm. Tekrar başarısız olursam ne olacağını düşündüm.

Bütün bunlar neye yol açabilirdi?

Ancak bunların hiçbiri doğru cevap gibi görünmüyordu. Bu yüzden içimdeki gerçeği gizleyemedim. "Geçmemem gereken bir çizgiye çok yaklaşıyorum."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

ARDEN DENİZ

"Bir dahaki sefere biri seni aptalca bir şey yapmaman konusunda uyardığında, onu dinle."

Baran bıçağı Güneş'in boynuna dayadığı anda ölüm fermanını imzalamıştı. Güneş'in gözlerinin ne kadar genişlediğini gördüğümde, sanki boğazındaki bıçak onu gerçekten korkutmuş gibi gelmişti.

"Onu aşağı indir ve tanıdığı kişiler hakkında her şeyi öğrenene kadar yukarı çıkma," dedim Asaf'a. Kimsenin gözlerinin içine bakmıyordum. Ne göreceğimi zaten biliyordum ve bunu görmekten nefret ediyordum. İnsanların içimde var olan bu türden bir öfkeyi anlamasını beklemiyordum.

Hem de bu olay koridorun yarısını kana bulamışken.

Asaf ve Melis o salak farenin bedenini sürüklerken hiç-

bir şey söylemediler. Güneş de çenesini kaldırıp bakışlarıma karşılık verirken sessizdi.

Güneş'i kolundan tutup az önce çıktığımız odaya soktum. Banyoya girip kapıyı açık bıraktım ve musluğu açtım. Baran'ın kanı suyla birlikte ellerimden akıp gidiyordu, beyaz lavabo saniyeler içinde lekeli pembeye dönüşmüştü.

Onu öldürmeliydim. Sadece o pis dokunuşu için bile üstünde saatler harcamalıydım. Parmakları onun beyaz kollarına dolanacak kadar kadar küstahtı. Dokunmakla kalsaydı belki kendimi tutabilirdim ama onu ürpertmişti. Dokunuşuyla onu tiksindirmişti. Bu harekete geçmem için yeterliydi.

O senin bile değil, demişti onu duvara fırlatmadan hemen önce. Öyleyse neden bu kadar öfke duyuyordum?

Baran'ın koca kafası duvardan geçip gitmeliydi. Daha sert vurmalıydım.

Ellerimi ovalamaya devam ettim. Tekrar tekrar, tekrar tekrar, her şey tekrarlanıyordu. Tıpkı az önceki yumruklarım gibi her seferinde daha fazla hızlanıyordum. Ellerimi suyun altında sertçe ovuşturduğum için cildim kısa sürede acımaya başlasa da durmadım. Duramıyordum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Uzun süredir öylece duruyor, banyonun kapısından sessizce onu izliyordum. Tüm kan lavabodan akıp gitmişken bile ellerini ovuşturmaya devam ediyordu. Hâlâ düşüncelere dalmış olduğu yeterince açıktı. Aklının nerede olduğunu anlayamıyordum. İfadesi sürekli değişiyor, ne olduğunu tahmin edemediğim düşünceleri ellerini daha sert ovalamasına neden oluyordu.

Bundan sonra ne söylemem gerektiğini kestiremiyordum.

Ayak sesleri zihnimi tekrar şimdiki ana döndürdü. Asaf kapının yanında durdu ve hâlâ ellerini ovalayan Arden'e baktı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece iç çekti ve tekrar Melis'in yanına gitti.

Onlar Arden'in öfke patlamasından -eğer buna öfke patlaması denebilirse- en ufak bir şekilde bile etkilenmemişlerdi. Şaşırdıkları tek şey, olay sırasında beni savurmasıydı olmuştu.

Artık beraber yürümeyeceğimize karar vermiş olmamıza rağmen beni korumuştu.

Arden'e dönüp baktım. Ellerinin sertçe ovuşturmasından dolayı ne kadar kızarmış olduklarını görünce gözlerimi devirdim. Yanına gittim, musluğu kapattım, el havlusunu alıp ona uzattım. "Derinin her katmanını soyacaksın, seni aptal herif. Öfkeni boşaltmak için bir şeye ihtiyacın varsa, söyle yeter."

Arden, "Bir terapiye ihtiyacım yok," dedi düz bir sesle. Oysa hâlâ öfkeden kudurmuş gibi görünüyordu.

"Öyle mi? Çünkü havluyu yırtmak üzereyken ve alnındaki damar hâlâ belirginken ben aksini söylerdim." El havlusunu rulo yapıp duş perdesine fırlattı. Plastik örtü çökerken büyük bir gümbürtü sesi çıkardı.

"Kızgın değilim," dedi kızgın bir şekilde.

"Evet, sadece cehennem gibi yanıyorsun." Kollarını açıp bağırmasını, duvarda bir delik daha açmasını, bir yere yumruk atmasını bekledim. Ama o sadece öfkeli bir sesle iç çekip ellerini tezgâha koydu ve başını öne eğdi. Fayansı sıkıca tutmasa, öfkesinin bir hayalet gibi aniden yok olduğunu düşünürdüm.

"Neye bu kadar sinirlisin?" diye sordum.

"Hiç."

"Hiç mi? Gerçekten mi?" Pek inandırıcı gelmiyordu.

"Evet."

"Sana inanmıyorum."

"Bu umurumda bile değil," diye karşılık verdi.

"Peki ne umurunda? İçeride neredeyse cinayet işliyordun, şu elinin haline bir bak. Neden?" Cevap vermedi. "Sana, arkadaşlarına ya da sevdiğin birine zarar vermedi. Öyleyse onu neden dövdün? Neredeyse elinin derisini yüzecek kadar seni öfkelendiren şey ne?"

Yine cevap yoktu.

Bekledim. Tüm umutsuzluğuna rağmen düşüncelerini bana söylemesini umuyordum. Söylemezse bile en azından kızgın olduğunu kabul etmeliydi.

Baran, Arden'in veya ailesinin peşinde değildi. Yani, nihai hedefi bendim. Bunu açıkça belli etmişti. Bıçağı yalnızca bana tutmuştu.

Durdum.

Ah.

Benim yüzümden miydi?

"Yoksa sen..." dedim yüksek sesle, yavaş yavaş her şeyi kavrıyordum. "...bana dokunduğu için mi delirdin? Yalnızca bana dokundu diye mi?" Son kısmı vurgulamak için hecelemiştim. İnanması oldukça güçtü.

"Evet, *sana* dokundu. Sana dokunarak beni kızdırmaya çalışıyordu," diye hırladı. Gözleri birbirine bağladığım kollarımdan daha yükseğe çıkmıyordu.

"Bana dokundu," diye tekrarladım. Kendi öfkem de kabarmaya başladı. "Yani tüm bunlar yine benim içindi. Sana yapmamanı söyledim. Ben, benim için savaşıp ka-

zanmanı isteyen, başı dertte bir genç kız değilim. Kendimi yeterince iyi idare edebilirim. Senin korumana ihtiyacım yok, başka bir adamın elleri vücudumda dolaşırken bile..."

"Elleri basitçe dolaşmıyordu. Daha önce olanları sen de biliyorsun." O sokakta beni pis bir adamdan kurtardığı kaçınılmaz şekilde doğruydu. Ama ben artık o günkü Güneş değildim.

"Yine de o adamdan cevaplar bulabilirdik. Ben de kendimi bir şekilde idare ederdim."

"Biliyorum," diye hırladı arkasını dönmeden.

"Demek biliyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"O zaman neden bunu yapıyorsun? Yolun sonunda zaten ölme riskim varken, neden hayatını benim için birden fazla kez tehlikeye atıyorsun? Hem de bir bıçak ve tek bir zararsız el için."

"Eli hiç de zararsız değildi. Bu yolda beraberiz demiştik, sebebi bu."

"Saçmalık, artık beraber yürümeyeceğiz demiştik çünkü hiçbir yere varmayacaktı. Senin beni istemediğinden emin olduğunda beni bırakacaktı. Öyleyse neden yaptın? Bütün bunlar ne içindi?"

"Hiçbir şey."

"Bana aynı yalanı söylemeyi bırak!"

"Pekâlâ." Bana doğru yaklaştı, bedenimi lavabo tezgâhına sıkıştırana kadar aramızdaki azalan mesafeyi fark edememiştim. İki yanıma kollarını yerleştirdi. Yüz ifadesinde hâlâ öfkenin izleri vardı. İçgüdüsel olarak vücudu-

mu tamamen kendisine doğru çevirip saldırıya hazır hale gelmemi sağladı. "Onu neden duvara fırlatıp neredeyse öldürene kadar dövdüğümü bilmek ister misin?"

İşte o an tereddüt ettim. Çünkü ilk defa bakışlarının yoğunluğu öfkeden çok uzaktı. "Nedenini bilmek ister misin?" diye sordu tekrar.

Artık bağırmıyordum. Yalnızca onaylar şekilde başımı salladım.

Yüzüme iyice yaklaştı. Öyle ki, gözlerim anında dudaklarına kaymıştı. Yakınlığı sahip olduğum tüm sağduyu ve zekâyı hiçe sayıyordu. Kaburgalarımı onunkilere bastırmak için bu kadar istekli olmamalıydım. Gözbebekleri büyümüştü, nabzı boynundan görebileceğim kadar belirgin bir şekilde atıyordu.

Arden, "Çünkü son zamanlarda beni delirtiyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Ayrıca o aptal dantel geceliğinle ve her dediğime karşı çıkışınla bütün gece bana işkence ettin."

Yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamıyordum, o ise konuşmaya devam ediyordu.

"Çünkü inanılmaz derecede aptal bir şey yapmamaya çalışarak çok uzun zaman geçirdim. Çünkü o adamın eli benim elimin olması gerektiği yerdeydi. Bunu söylediğim için cehenneme kadar yolum vardır belki ama sana dokunduğunu görmek beni çıldırttı. Orospu çocuğu bunu yapmamalıydı ama yaptı. Sikik piç." Konuşurken bir sürü duyguyu aynı anda yaşıyor gibiydi. Ardından başını eğdi. Yüzümüz birbirine o kadar yakındı ki, saçındaki şampuan aromasını koklayabiliyordum.

Kısa bir süre gözlerime baktıktan sonra konuştu.

"Giydiğin gecelik yanıp kül olmalı."

Uyluğumun yakınındaki eteğin yukarı çekildiğini hissettiğimde aşağı baktım. Kumaşı parmaklarıyla kavramıştı. Sanki tüm vücudum ona kilitlenmiş gibiydi. Bana dokunmuyor, sadece kumaşı hafifçe oynatıyordu. Yine de göğsümün daralması, karnımda ölmüş olması gereken kelebeklerin çırpınması için fazlasıyla yeterli olmuştu.

İç çekti, öfkesi gitmişti. Artık çok yorgun görünüyordu. "Bana bunun senin oyunlarından biri olduğunu söyle," diye fısıldadı. Hafifçe irkildim. Yalvaran gözlerle yüzüme baktığında ve aniden bakışları karardığında bile içimdeki kelebekler durmadı. "Beni baştan çıkarmaya çalıştığını söyle."

Yalvarıyordu, bunun farkındaydım. Sadece gerçekte ne söylememi istediğinden tam olarak emin değildim. "Seni bir daha baştan çıkarmayacağımı söylemiştim. Sözümü tuttum."

"O zaman bana bunun kötü bir fikir olduğunu söyle," diye ısrar etti. "Yani baştan çıkmamın."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Öyle. Çok, çok, çok kötü bir fikir," dedim parmakları tam tersini söylememem için beni zorlamasına rağmen. Kalbimin atışlarını sakinleştirmeye çalıştım, başaramayınca derin bir nefes aldım. "Benden pek hoşlanmıyorsun," diye fısıldadım güçsüz bir sesle. "Ben de senden hoşlanmıyorum. Sadece amacımız bir. Bunun dışında anlaşamıyoruz."

Ben bunları söylerken burunlarımız birbirine değdi.

"Peki... ne istiyorsun?"

İstediğim *bir şey* vardı ama şu anda ona sahip olamazdım. İkimizi de yaşanmak üzere olan şeyin berbat bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Bunu çok fazla isterken öyle değilmiş gibi davranmak zordu.

"Biliyorsun, sadece Bülent Ali'yi ortadan kaldırmak istiyorum. Arkasında sadece kan bırakan biri olacağım. Belki bu iş bittiğinde belki de bittikten sonra öleceğim. Bu iş bittiğinde hayatta kalsam dahi senin gibi arkamı kollayacak arkadaşlarım yok. Bana güvenilmez. Bunu kendin söyledin. Hem de çok fazla." Söylediklerime rağmen geri adım atmamıştı. "Korkunç kararlar alıyorum," diye devam ettim. "Ve bunu kimseye, özellikle de sana hiç söylemiyorum."

İç çekti. Belli ki biraz morali bozulmuştu. Başı omuzuma düştüğünde nefesimi tuttum. Nefesimi düzenli ve kalbimi normal ritminde tutmak için vücudumdaki her bir zerreyle mücadele etmem gerekiyordu.

"Çok kötü bir fikir," diye tekrarladı. Nefesinin tenime bu kadar yakın olan sıcaklığı, içimde hissetmemem gereken bir karıncalanmaya neden olmuştu. Son iki dakikamı bastırmaya çalışarak geçirdiğim bir his...

O dört kelimeyi aklımda sürekli tekrarlayıp düşünceleri durdurmaya çalışıyordum. Hâlâ kumaşla oynarken ve dudakları köprücükkemiğimin kenarına değerken bu nasıl işe yarayacaktı ki?

Kötü bir fikirdi.

Çok, *çok* kötü bir fikir.

Kötü. Bir. Fikir.

"Yine de," dedim nefesim onun parlak koyu saçlarının

birkaç telini uçuştururken. "Ben her zaman kötü fikirlere açık biri olmuşumdur."

"Lanet olsun sana," diye inlediğinde sesindeki rahatlamaya neredeyse gülecektim. Ona güvenilmez biri olduğumu, aptalca şeyler yaptığımı söylemiştim. Alnı omzumdan kalktığında arkasını dönüp uzaklaşmasını ve her zamanki halimize dönmemizi beklemiştim. Ancak boynuma kondurduğu yumuşak öpücük beklediğim son şeydi.

Bunu sevmiştim. Bunu çok sevmiştim.

"İlk adım neydi?" diye sordu başının hareket ettirmeden. İnce askının hemen üzerinden omzuma bir öpücük daha kondurdu. O lanet olası yumuşak öpücükler dışında bir şeye odaklanmak zordu ama gerçekten ne demek istediğini anlayamamıştım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Adımların..." Bir öpücük daha kondurdu. "Yani baştan çıkarmak için."

Bir sonraki öpücüğü beni dondurdu. "Ne demek istiyorsun?" diye tekrar sordum aptalca.

"Galiba hatırladım." Dudakları omzumdan çeneme doğru kaydı, elleri dizlerime ulaştı. "Uyluklarının... bu birinci adımdı." Tıpkı iki sabah önce onu rahatsız ettiğimi düşünerek yaptığım gibi parmaklarını uyluklarımdan yukarı doğru kaydırdı.

Şimdi o salaklıktan pişmanlık duyuyordum.

Ellerini tam da ona söylediğim gibi gezdiriyordu. Yukarı ve aşağı. Tırnakları, parmaklarıyla dokunmadan karıncalanma hissini yaratmak için nazikçe geziniyordu. Bu arada dudakları çenemden kulağıma kadar uzanan hafif

bir yol çiziyor ve orada sinsice boynumun altına girip yumuşak noktaya dokunuyordu. Gözlerim her iki dokunuş için de kapanıyordu. Kontrolü elimde tutmaya çalışmak, kaybetme fikrinden de kötüydü.

Çok, çok kötü bir fikir.

Elleri bacak arama ulaştığında ikinci adıma geçti. Aramızdaki son boşluğu da kapatmıştı. Elleri yavaşça hareket ediyordu.

"Üçüncü adımın ne olduğunu tekrar söyle." Fısıltısı kulağımı gıdıkladı.

"Ne?" Konuşacak gücü kendimde bulamayıp gözlerimi açtığımda, onu kurnaz bir kedi gibi gülümserken buldum.

"Üçüncü adımın ne olduğunu *tekrar* söyle dedim."

"İlk denememde üçüncü adıma geçmemize gerek bile kalmamıştı." Alaycı tavrım gülümsemesini zedelemedi bile. Bunun yerine daha da geniş gülmeye başladı. Bu görüntünün kaybolmasını istemiyordum. *Çok güzel bir gülümsemeydi.*

"Yalvarmanı sağlamak için üçüncü adıma ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?"

Onaylar şekilde başımı salladığım sırada parmakları çamaşırımın köşelerini çekiştirdi. "Aptal." Yanağımı öptü. Hâlâ bir pislik gibi gülümsüyordu. "Soruma cevap vermeyecek misin?"

İç çektim. Daha sonra pişman olacaktım ama üç adımdan fazlasını istiyordum. "Vermeyeceğim."

Gülümsemesi iyice derinleşti. "O zaman bana hayır de. Beni geri çevir, Sarı Papatya'm."

Olduğum yerde donakaldım. *Az önce bana ne demişti?*

Gözlerimi dudaklarına dikerek öne eğildim. "Tekrar söyle."

O tereddüt etti, ben de bir an bile gözümü kırpmadım. Çünkü duyduğumu sandığım şeyden emin olmak istiyordum.

Dudakları aralandı. Her hareketini, her kelimesindeki her hecesini takip edecektim. "Bana *hayır* de, Sarı Papatya'm." Tüm vücudum titriyordu, gözlerim beni bir kova dolusu gözyaşını boşaltmakla tehdit ediyordu.

Annem dışında hiç kimse bana bu isimle hitap etmemişti. Zaten başka hiçbir lakap aynı şekilde hissettirmezdi. Böyle kalbe dokunmazdı.

Derin bir çıkmazın içindeydim. Derin, amansız bir çukurun içindeydim.

Hâlâ cevabımı bekliyordu. İki uyduruk kelimenin bana neler yaptığının farkında bile değildi. Eğer fark etseydi, cevabını çoktan almış olurdu. Ama kalçamdaki o lanet olası minik kumaşa ve dudaklarıma o kadar odaklanmıştı ki, gözlerinin önünde toza dönüşen duvarlarımı görememişti.

Tehlikeli duvarlar.

Alnımı alnına yasladım ve koyu gözlerindeki her rengi incelemek için bir anlığına duraksadım. Odaklanmış bir halde beni izliyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra kaşlarının endişeyle çatıldığını gördüm.

Gülümseme sırası bendeydi. "Bir keresinde bana ne istediğimi sormuştun."

"Sordum," dedi yavaşça. Gözleri yine o açgözlü arzuyla yavaşça donuklaşmaya başlamıştı. Kendimi tezgâha doğru kaldırdım. Bacaklarımı iki yana açıp parmağımı kemerinden geçirerek onu kendime doğru çektim. Şefkatli gözlerimi ondan ayıramıyordum. Elimi tişörtünün altına soktum, tırnağımı göğsünün ortasından aşağı doğru kaydırırken o hain karın kaslarının gerildiğini hissederek titredim.

Dudaklarımı dudaklarının kenarındaki boşluğa yaklaştırdım, ne istediğimi söylemeden önce bir saç telimi geri çektim. "Bir daha asla benimle üçüncü adıma geçmeni istemiyorum."

Ayışığı Kitaplığı

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Kelimeler boğazımda yanmış kibrit gibi sönüp düştü. Arden'in başı hâlâ yüzüme yakındı. Biraz uğraşsa kararımı değiştirecek kadar güçlü bir şey söyleyebilirdi. Bu gücü ona veremezdim.

Ateşten bir duvara çarpmış gibi geri çekildim.

Bedenlerimiz arasına koyduğum mesafeyi aramızdaki hava soğuyana kadar büyüttüm. Onu istiyor ama istemek istemiyordum. Bu inandığım her şeye bir ihanet gibi hissettiriyordu. Yüzüne bakmadan yere fırlattığımız gömleğini yerden aldım. Az önce inatla reddettiğim şeyi şimdi bir zırh gibi giyecektim. Bizzat teninden aldığım kokusu gömleğe de sinmişti. Aceleyle kıyafeti üzerime geçirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Arden. Sesi kafa karışıklığının kanıtı niteliğindeydi, hiçbir şey anlamamıştı.

"Bunu yapamayız," dedim. Hâlâ ona bakamıyor, yalnızca arkamdan usulca yaklaştığını hissedebiliyordum. Hemen sonra nefesi ensemdeydi.

"Neden?" Sesi fısıltıdan ibaretti. Ne kadar hayal kırıklığına uğramış olduğunu anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu. Belki o da benim gibi istiyor ama istemek istemiyordu.

"Sana baktıkça ölmekten korkmaya başlıyorum." Gözlerimi sımsıkı kapattım ve göğsümdeki düğmeleri çekiştirdim. *Ağlamayacaktım.* Boğazımdaki yumru beni susturmaya çalışıyordu. "Şimdi beni öpersen yaşamak isterim, yaşamanı isterim."

"Yaşamanı istiyorum, Sarı Papatya'm." Burnunu saç diplerime dayadı. Her teması, her sözü kalbime bir sancı gibi saplanıyordu.

"Bu yanlış." *Beni öpmesi yanlıştı.*

"Öyleyse bırak, çok büyük bir hata yapayım." Yeniden etki alanından uzaklaşmadan önce çektiği bir nefesle saçlarımı kokladı. Bunu fark etmemiş gibi yaptım.

"En büyük hata, bunu istemek." Kapıya yürürken durdum ve arkamı dönmeden konuştum. "Ve Komiser Arden Deniz, bana bir daha 'Sarı Papatya' deme." Bana ait olmayan birinin bu kadar özel bir şey söylemesi canımı yakıyor, onu daha fazla dilememe sebep oluyordu.

Sıradan bir pazar sabahında, beyaz tül perdeden içeri sızan ışıkta parlayan kara gözlerine bakmayı dilememe sebep oluyordu. Tam o sırada ellerinin saçlarımda gezmesini istememe ve gözlerini benimkilerden çekmeden, "Sarı Papatya'm," diye fısıldamasını dilememe sebep oluyordu.

Merakıma yenik düşerek omzumun üzerinden son defa yüzüne baktığımda gözlerindeki kırgınlığı gördüm. Söylediklerimin bir telafisi yoktu. Olmayacaktı da.

Koridora çıktım.

Kan kokusu, deterjan kokusuna karışmıştı. Merdivendeki pembe bot izleri Asaf'a ait olmalıydı. Gözlerim Melis'i aradı. Aşağıda temiz bir bezle son basamaktaki koyu kırmızı sıvıyı siliyordu. Beni görünce, "İyi misin?" diye sordu.

"İşim var," dedim. "Baran'la."

Asaf'ın yüzü görüş alanıma girdi. "Şimdi sıra sana mı geldi? Adamı neredeyse öldürecekti. Şu an ağzı konuşamayacak kadar kaymış durumda."

Omuz silktim. "Konuşur."

Bıkkın bir nefes alırken alt katta bir kapıyı gösterdi. "Şu odaya yatırdık." Tam yanından geçip gittiğim sırada Asaf kolumu tuttu. "Onunla yalnız kalmak iyi bir fikir değil."

Arden'i ve onun öfkesini kastediyordu. Nazikçe kolumu elinden kurtardım. "Bu benim sorunum." Arden'in hâlâ içinde olduğu odaya kısa bir bakış attım. "Yalnızca benim."

Asaf başını salladığında anlayışı için neredeyse ona teşekkür edecektim.

Baran metal sandalyeye kelepçe ve zincirle bağlanmıştı. Yüzünün her yerine öylesine yapıştırılmış bandaj yığınıyla oturuyordu. Alnından ve boynundan akan kan kuruyup siyaha dönmüştü.

"Kendi kız kardeşinin evinde zincirlenmek nasıl bir his?"

Sesimi duyar duymaz şişen ve mora dönen gözünü bana çevirdi. "Komiserin kedisi. Seni çoktan kendi inine götürmüştür diye düşünmüştüm."

"Komiserin ya da herhangi birinin kedisi değilim," dedim. "Ve onunla hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Demek aranız pek iyi değil. Eğlenceli." Baran'ın kanlı ve keyifli halini görmezden geldim.

"Tüm gün boyunca bu evdeydim. Benimle tek kelime bile konuşmadın ama senin kim olduğunu biliyorum." Birlikte bu eve gelirken söylediği birkaç cümle olmasa sesini bile bilmiyor olacaktım.

"Beni pek çok kişi tanır çünkü..."

"Çünkü baban Bülent Ali Yaman. Ona o kadar çok benziyorsun ki." Baran başını sallayarak onayladı ve derin bir nefes aldı. Tavrına bakacak olursak, bu durumdan memnun olmadığı ortadaydı. "O depoda sen de vardın. Neden?" Bülent Ali oraya gelen herkesi ateşe vermeye kalkmıştı. *Öyleyse kendi oğlunun orada ne işi vardı?* Sandalyeyi çekip tam karşısına oturdum. "Baban seni öldürmek istedi ama neden?"

"Orada olduğumu bilmiyordu."

"Öyleyse neden oradaydın?" Şüpheyle gözlerimi kıstım, elbette bunu görebildiğinden emin değildim.

"Oradaydım çünkü verdiği emrin ne olduğunu biliyordum."

Hâlâ anlamıyordum. "Bize yardım ettin, beni kurtardın." Başımı iki yana salladım. "Baban için dilediğim şeyin ne olduğunu biliyor musun sen?"

"Biliyorum."

Devam etmesini bekleyerek sustum ancak devam etmedi. "Onun planını bozmak istedin," diyerek tahminde bulundum. Başka türlü konuşma ilerlemeyecek gibi duruyordu.

Bunu söylediğim anda açıktaki gözü yüzüme döndü. "Evet."

Şaşkınlıkla güldüm. Baran Yaman, kendi babasının işini baltalıyordu. "Sanırım babanla aranız kötü." Konuşmanın başında aldığı keyfi taklit ederek arkama yaslandım.

"Aslında değil. Yani o kötü olmadığını sanıyor," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Dur, doğru mu anlıyorum? Babanın planlarını baltalıyorsun ama baban aranızın iyi olduğunu düşünüyor?" Baran başıyla söylediklerimi tekrar onayladığında bulmacanın sonuna ulaşmış gibi heyecanlandım. "Öyle sanıyor çünkü baltaladığını bilmiyor."

Tek gözüyle beni süzdü. "Bakıyorum çok mutlusun."

"Ama bildim, değil mi?"

"Bildin."

"Babandan ne istiyorsun?" Belki de *ne istemiyorsun* demeliydim.

"Açık olacağım..." Bu çok iyi olurdu. "Ölmesini istiyorum."

"İyi ama neden? O senin baban." Kendi kanından kurtulmak için oldukça geçerli bir sebebi olmalıydı.

"Evet, öyle. Ama o annemi öldürdü, bunu gördüm." Burnunu çekti ve şakağından akan kanı omzuyla silme-

ye çalıştı. "Bunu bildiğimin farkında değil. Ondan nefret ettiğini bilirse, onu öldüremezsin. Ona bir dost gibi yaklaşırsan, seni yakınına alır."

Bu pek çok şeyi açıklıyordu. Arden'e olan nefretine rağmen bize yardım etmiş, beni güvenli bir eve getirmişti. Hem de kız kardeşinin evine... Başka bir fikir kırıntısıyla öne doğru eğildim. "Depodan çıktığımızda Bülent Ali'ye hepimizin öldüğünün haberini verdiğini söylemiştin. Kimliğini ve planını ele vermeden bunu nasıl yaptın?"

"Onunla iletişim kurduğum bir telefon var. O gün depoyu ateşe veren adamdan aldığım bir telefon." Telefonu almak için adama ne yaptığını sormama gerek yoktu. "Babama o telefondan bir mesaj attım. Tıpkı kendi adamlarının yazacağı türden bir mesaj gibi görünüyordu."

"Bu hareketin herkese zaman kazandırdı," dedim. Bülent Ali tekrar peşimize düşmeden önce saklanmak için zamanımız olmuştu. Aklımdakini söylemeden önce dudaklarımı ıslattım. "O telefona ihtiyacım var."

"Babama ulaşmak istiyorsun." Gülümsediğinde dudaklarındaki yaralar tekrar açılıp kanamaya başladı. "Sana kötü bir haberim var. Bülent Ali Yaman ölmek istemiyor."

"Ben de istemiyorum," derken söylediklerim kısmen doğruydu. "Ama insanlar istedikleriyle değil, başlarına gelenle yaşıyor."

Ortamda bir anlığına sessizlik oluştu. Düşünüyor muydu, yoksa çok fazla konuştuğunu mu fark etmişti bilmiyordum. Onu tanımıyordum. Tüm bunlardan önce onu tanıyan tek kişi Arden'di.

Baran aniden, "Onunla ne yapacaksın?" diye sordu. Bir

şeylerden emin olmadan o telefonu vermeyeceğini hissediyordum.

Yutkundum ve aklımdakini söyledim. "Bu işi kökünden çözeceğim."

"Sana o telefonu tek bir şartla vereceğim." Öne doğru eğildi. Onu serbest bırakmamı ya da tüm bunların aramızda kalmasını isteyebileceğini düşündüm. Ama o bunun yerine bambaşka bir şey söyledi. "Önce onu öldüreceksin sonra da kendini."

Önce onu, sonra kendimi.

Açıktaki gözüne bakarken bu fikri sindirmeye çalıştım. Çok uzun zamandır bu işin sonunda ölebileceğimi biliyordum. Bunu kabullendiğimi sanıyordum, öyleyse şimdi bu fikir neden nabzımı hızlandırıyordu?

Derin bir nefes aldım. Bu yapılmalıydı. Artık biliyorduk ki, ölmekten korkan biri onun karşısına geçip canını alamayacaktı. Bu farkındalıkla başımı salladım. "Anlaşma anlaşmadır."

Baran'ın telefonunu avucumda döndürdüm. Ağır, eski ve kenarları çizikti. Baran'nın söylediği gibi adres bilgisinin yanına sihirli kelimeleri eklemiştim.

Yalnız gel. Baran elimde.

Baran, güvenilir numaradan gelen bu türden bir mesa-

jı görmezden gelmeyeceğine son derece emindi. Bu defa plan yürüyecekti. Aksini düşünmüyordum bile.

Anlaşma şartı beynimde bir kurtçuk gibi dönüp duruyordu. İnsanın kendini korkmadığına ikna etmesi, korkmaktan daha gericiydi. Yine de bir şeyden emindim, insanlar söyledikleri yalanlara en çok kendileri inanırdı.

Korkmuyordum.

Eski oto pazarının kıyısına çömeldim. Haliç'ten gelen rüzgâr benzin kokusuna karışıyordu, gece bekçilerinin kulübeleri boştu. Tenteler rüzgârda çıtırdadı. Yer yer otların sardığı beton zemindeki yağ birikintilerini, araya sıkışmış sigara izmaritlerini ve paslı arabaları izledim. Doğa'nın evinden çıktıktan sonra buraya Baran'nın arabasıyla gelmiştim. Arden ve diğerleri hızlı çıkışım sırasında ortalarda görünmüyordu. Bu işime gelmişti çünkü aksi durumda fazladan bahaneler bulmam gerekecekti. Hayatımın son gününü uygun yalanlar düşünerek harcamak istemiyordum.

Korkmuyordum.

Eski pazarın orta yerinde tente direğinin gölgesi çarpık bir haç gibi duruyordu. Hayatta kendimi dine en yakın hissettiğim anlardan birinde, bu görüntüye bakmak korkunçtu. Birkaç köpek uzakta birbirine havladığında dalgınlıktan kurtulup irkildim.

Beklemek acı vericiydi.

Gömleğin yakasını burnuma çektim. *Zırh.* Arden'in kokusu hafiflemiş ama tamamen gitmemişti. Üzerimde onun gömleğiyle ölecek olmak kalbini kırar mıydı? Bilmiyordum. Ancak ona ait bu kokunun, şu anda korkumu yatıştıran tek şey olduğunu biliyordum.

Aniden pazarın uzak ucundaki girişinde araba farları

diğer külüstürleri aydınlatmaya başladı. Ayaklanıp aracın tam karşısına dikilirken ayağımla telefonu ezdim. Işık gözlerimi kör ediyordu. Son model siyah bir araç ağır ağır içeri süzüldü.

Bu Bülent Ali Yaman mıydı? Yalnız mıydı?

Araba tahmini olarak beş metre ötemde duraksadı. Farlar hâlâ gözlerimi kısmama sebep oluyordu. Kapı tok bir sesle açıldığında, Bülent Ali üzerinde bir montla aşağı indi. Boyu ortalamaydı, gövdesi genişti. Kim olduğumu görünce arabanın kapısına yaslandı ve ellerini ceplerine soktu.

"Yine sen." Beni gördüğüne şaşırmış görünmüyordu. Yalnızca bıkkın gibiydi. Sanki başına açılan belanın o kadar da fena olmadığını fark etmişçesine rahatlamış, omuzları düşmüştü. Kendi oğlunun sebep olduğu belayı bilse aklını kaybederdi.

Başını çevirip pazarın karanlığına baktı. "Bu oyundan sıkıldım. Baran nerede? Her şey bir yalan mıydı?"

Gülümsedim ve bileğimdeki erkek saatini gösterdim. Baran'a ait olduğu için bileğime büyük geliyor ve sürekli ters dönüyordu. O da bunun bir yalan olmasından şüpheleneceğini tahmin etmişti. Bu yüzden babasının yadigâr saatini ellerini çözmem karşılığında bana vermişti. İyi bir alışverişti. "Baran elimde."

Bülent Ali artık öfkelenmiş görünüyordu. "Tamam. Bugün buna son vereceğim. Ne istiyorsun? Ev, araç, uzak bir yerde iyi bir hayat?"

Baran'nın bana verdiği tek şey saat ve telefon değildi. Arkamda sakladığım bir silah vardı. "Bir şey istiyorum. Ve o bugün gerçekleşecek."

Gülümsedi. "Anlaşmaya varacağımızı biliyordum. Senin gibi kızlar böyle seçimler yapmalı işte."

"Düşündüğün şey değilim. Ben hiç kimseyim."

Ona doğru yaklaşmaya başlayınca aracının kapısını kapattı ve tamamen dışarıda kaldı. Aramızda beş altı adım kala durdum. "Söyle bana bayan hiç kimse, ne istiyorsun? Sana hayatında göremeyeceğin bir lüks sunabilirim. Söyle bakalım?" diye sordu.

Silahı arkamdan çıkarıp onu hedef alırken gülümsedim. "Ölmeni istiyorum."

Yüzüne doğrultulan namluya bakarken sağ yanağındaki kas titredi. Dudakları birbirine değip ince bir çizgiye dönüşmüştü. Artık söylemediğim her şeyin ağırlığı namlunun ucundaydı. Bülent Ali, ölümden bir tetik uzaktaydı.

Tıpkı benim gibi.

Silahın ucuyla onu daha net görebileceğim yere geçmesini işaret ettiğimde sorgulamadan bunu yaptı. Bu anın benden götüreceği her şeyi şimdiden hissedebiliyordum. Can almak ve can vermek. Bedel buydu. Anlaşma buydu. Ben de kabul etmiştim.

Yutkunurken boğazı bir kez sertçe hareket etti ve sigarasını parmaklarının arasından düşürdü. Bir namluya bir bana bakıyordu.

Parmağım tetiğe basmak üzereyken, "O gün eve para karşılığında sunulan genç bir kız için gelmiştim," diye söze girdi. Ardından dudaklarını ıslatıp birkaç adım geri gitti.

Hangi günden bahsettiğini anlamıştım. Mert'in canını aldığı günden bahsediyordu. Bana bununla ilgili yapacağı

son açıklamayı dinlemek için duraksadım. Kendini nasıl suçsuz gösterecekti? Ya da gösterecek miydi?

Tekrar söze başlamadan önce bakışları çevreyi hızlı tarayıp geri döndü. "O sendin. Şu anda uğruna kan dökeceğin oğlan, seni madde karşılığı bir geceliğine bana satmıştı."

Gözlerimi kırpıştırdım. İnkâr etmemi beklemeden devam etti. "Bana direndin, kafam güzel olduğu için benden daha güçlüydün." Bu konuda ona inanmam gerekiyormuş gibi başını iki yana salladı. "O gün Mert'i ben öldürmedim, sen öldürdün."

Kulaklarımda boğuk bir uğultu sesi başladı.

Nefesim göğsümün tam ortasında takılı kaldı.

Ağzımda metal tadı belirdi.

"Güneş?" Farklı bir ses karanlığı yardığı anda Bülent Ali'nin arkasında bir yüz belirdi. *Arden.* Bir şey söyleyecek gibi olup dudaklarını açtı ama aynı hızda geri kapattı. Yüzünde hayal kırıklığı ve şok ifadesi vardı.

Arden kolunu kaldırınca elinde tıpkı benim gibi bir silah tuttuğunu gördüm. Bu defa namlunun ucu doğrudan bana bakıyordu. Bakışları kararda ve donuklaştı. Artık Arden değil, Komiser Deniz'di. "Güneş Ay, Mert Deniz'i öldürmekten ve Bülent Ali Yaman'ı öldürmeye teşebbüsten tutuklusun, silahını indir!"

Tam o anda her şeyi hatırladım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Geçmiş...

Mert bir saat önce çok güzel bir şekilde hazırlanmamızı istemişti, dışarı çıkacaktık. Aslında birlikte fazla gezmiyorduk. Geçireceğimiz herhangi romantik bir gecenin evin dışında olması beni çok heyecanlandırmıştı.

Kırmızı bir elbise seçtim. Kısaydı ve üzerime tam oturuyordu. Kısa, siyah saçımı tarayıp rujumu sürdüm.

Ancak hazır olduğumu söylemek için ağzımı açtığımda zil sesi duyuldu. Koridordan koşarak geçerken beni süzdü ve gülümsedi. "Ben bakarım."

Kapı aralandı, bu açıdan görünürde yalnızca hızlıca tokalaşan eller vardı. Mert eve sürekli garip adamlar getirirdi. Buna artık alışmıştım ancak bu gece olması canımı sıkmıştı. Gitmesini beklememiz gerekecekti. Bıkkın bir nefes verip içeri yürüdüm. Salona çıktığımda ise onu

gördüm. Montunun yakası kalkık, gözleri cam gibiydi. O gün ismini bilmiyordum ama sonrasında öğrenecek ve bir daha hiç unutmayacaktım.

Bülent Ali Yaman.

Ben, "Dışarı çıkacaktık," demeye hazırlandığım sırada Mert bileğimi kavradı. Hâlâ gülümsüyordu.

Mert, "İşte sana bahsettiğim kişi bu. Adı Güneş," dedi adama beni göstererek. Şu anda neler olduğunu anlamama yardımcı olsun diye dikkatlice Mert'in yüzüne baktım. İnatla bana bakmayı reddediyordu.

"Ne oluyor?" diye fısıldadım ona bakmaya devam ederek. Adamın yarı bilinçli bakışlarla beni süzmesinden duyduğum huzursuzluğun eşi benzeri yoktu.

Pisti. Rahatsız ediciydi. "Güzelmiş," diye yorumladı. Bahsettiği güzel bendim. Mide bulantısı düşüncelerimi bile ele geçirmişti.

"Mert?" dedim dişlerimin arasından. Cevap vermesi için, bunun son bulması için yalvarabilirdim. Ama o bileğimi kavrayıp tek bir hamlede beni adamın önüne itiverdi.

Beni. Adamın. Önüne. İtmişti.

O anda anladım.

Bedenim öne savrulurken içimde gergin bir ipin koptuğunu hisettim. Dizlerim adamın bacaklarına çarptı, elleri kollarımı tutuyordu. Dengemi toplarken Mert'in sesini duydum. "Bir saat."

"Ne bir saati?" Titriyor ve ağlıyordum. "Mert?" Adamın parmaklarından kurtulmaya çalışırken hıçkırıklarımın önüne geçemedim. Zaten o anda kontrol etmek istediğim şey hıçkırıklarım bile değildi.

Bir saat. Beni değil de üzerimdeki elbiseyi kiralıyormuş gibiydi.

Kulaklarımda yine bir uğultu başlamıştı. Odanın renkleri bir anda solmuş, Mert'e dair güven duyduğum her şeyin kenarları tebeşir tozu gibi dağılmıştı. *Sözde* sevgilim olan bir tarafından bir saatlik eğlenceye indirildiğim an, içimde bir kapı gürültüyle kapanmıştı.

"Hayır!" diye bağırdım. Çığlık atıyor, haykırıyordum. Mert'in yüzüne baktım, ifadesizdi. Sanki bunu her gün yapıyormuş gibi rahattı.

Adamın kolumdaki eli sıkılaştı. Adımları sarsaktı. Beni kapısı yarım açık olan odaya doğru sürüklerken sendelemişti. Tanımadığım bir adamın beni zorla soktuğu bu odada, az önce beni satmaya çalışan adama güzel görünmek için bir saatimi harcamıştım.

Kalbim göğüs kafesimin duvarlarını dövüyordu. İçimde bir kuş özgür kalmaya çalışıyordu. "Dokunma!" Kollarımı ellerinden kurtarmaya çalıştım. Debelendim. Bağırdım. Ağladım. "Bırak! Dokunma bana!"

Benim için güzel ol, demişti Mert. *Aslında onun için değildi.* Parmaklarım boynumdaki kolyeye takıldı, Mert'in hediyesiydi. Adam beni istediği yöne çekmeye çalıştığı sırada zincir boynumdan kopuverdi.

Benim rızam olmadan hiçbir şey yaşanmayacaktı.

Nefesimi tuttum. Adam beni içeri soktuğunda topuğum halının kıvrımına takıldı ve düştüm. Avuç içlerim yanıyordu. Bu gece elime ne geçerse, benim silahım olacaktı.

Çünkü ben eşya değildim.

Çünkü ben Güneş'tim.

Çünkü kimse beni "*bir saatliğine*" satın alamazdı.

Adam, "Yerden kalk. Düzgün dur be, kızım," dediği sırada makyaj massasının üstündeki parfüm şişesini kavradığım gibi kafasına fırlattım. Cam patladı, etrafa keskin bir koku yayıldı. Başka zaman olsa bu kokuya bayılırdım ama şu anda sadece midemi daha çok bulandırıyordu. Elime geçen her şeyi fırlatmaya başladım. Tarak, kumanda, küçük bir çerçeve.

Mert içeri daldı."Kes şunu!" Parmaklarıyla ağzımı kapattı ve ellerimi tutmaya çalıştı. Tırnaklarımı etine geçirmek için bir saniye bile beklemedim. Kendimi korumak için savaşırken çığlıklar atmaya devam ediyordum.

Geri çekildiğim sırada Mert kolumu yeniden yakaladı.

O anda adamın belindeki parlaklığı fark ettim. Elim bir ok gibi adamın ceketinden içeri girip silahı kaptı. Şaşırtıcı bir ağırlıkla avucuma tam oturmuştu. Ne adamın ne de Mert'in benim kadar bilinci açık değildi.

Silahı kaldırdım. Daha önce hiç yapmamıştım ama ellerim ne yapacağını biliyor gibiydi. Emniyet mandalını tek bir hareketle aşağı indirdim. Düşünmeye bile fırsatım olmadan tetiği çektim. Kurşun havayı yırtarken çıkan ses, odada yankılanan sert bir gök gürültüsü gibiydi.

Adam kolunu tutup duvara çarptı, onu vurmuştum.

Onu vurmuştum.

Geri adım atarken Mert elimdekini almak için bileğimden yakaladı. "Ver onu!" Güvenliğimi sağlayan bir şeyi bırakmayı reddettim ve onunla güreşmeye başladım. Silahı kurtarmak için bileğimi tersine çevirip bedenimi döndürdüm. Dengemi bulur bulmaz içindeki kurşunları değil, sert kabzasını kullandım.

Kabza Mert'in şakağına indiği anda gözleri odağını kaybetti. Saniyeler içinde dizleri boşalmış gibi yere yığılmıştı. Arkasındaki mermer sehpaya başı çarptığında çıkan sesin kafasından mı, yoksa sehpadan mı geldiğinden emin olamadım.

Sonraki an etrafta sadece sessizlik vardı.

Barut kokusu parfümün keskinliğine karışmıştı. Silahı hâlâ kolunu tutmaya devam eden adama çevirip hareket etmemesini söyledim. Kulaklarımdaki ince uğultu kalbimin ritmini bastırma çalışıyordu.

"Mert?" Kımıldamadı. Ayağımın ucuyla dürttüğümde göğsündeki eli yere düştü. Bayılmış olmalıydı.

İki parmağımı boynuna dayadım. Nabzının atışını olabildiğince hissetmek için bastırıyordum ama hissettiğim şey *hiçbir şeydi.* Bastırmayı azalttım, gözlerimi kapatıp içimden saymaya başladım. Atışları hissetmeye çalışıyorum. "Mert?" dedim tekrar.

Hiçbir tepki yoktu.

Nabız yoktu.

Hızla elimi boynundan çektim. Parmaklarım terden yapış yapıştı.

Aniden silah elimden çekildiğinde tepki veremeyecek kadar şoktaydım. Vurduğum adam silahı benden uzak bir yere, doğruca kanepenin üstüne bıraktı.

Bana bakmadı. Bunun yerine telefonunu çıkardı. Ekranın beyaz ışığı yüzüne vuruyordu. Bakışlarını yerde yatan Mert'e çevirip tane tane konuşmaya başladı. Kolundaki yaraya ve yerde yatan bilinçsiz biri olmasına rağmen oldukça sakindi.

"Benim... Evet. Hızlıca adrese gelin. Burayı temizleyin." Bunu söyledikten sonra telefonu kapattı.

Burayı temizleyin, derken ne demek istediğini düşündüm. Bakışlarının hedefini takip edince kendimi yeniden Mert'in soluk yüzüne bakarken buldum. Cesetten bahsetmişti.

Mert'in cesedinden.

Ben onu öldürmüştüm.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ARDEN DENİZ

"Güneş Ay, Mert Deniz'i öldürmekten ve Bülent Ali Yaman'ı öldürmeye teşebbüsten tutuklusun, silahını indir!" diye bağırdım. Dakikalar içinde arkamda bir polis kalabalığı oluşmuştu. Siyah montlar, siren sesleri, iki elle kavranmış tabancalar. Namluların hepsi aynı anda Güneş'e doğrultulmuştu.

Güneş Ay, kardeşimin katiliydi. Onu öpmek için yalvardığım, benimle kalmasını dilediğim kız, kardeşimin katiliydi.

"Polis! Silahını indir!"

"Silahı bırak!"

"Son uyarı! Silahını yere bırak ve arkanı dön!"

Tüm uyarılara rağmen kıpırdamayı reddediyordu.

O gün Mert'i ben öldürmedim, sen öldürdün.

Cümle hâlâ zihnimin içinde dönüyordu. Gözlerim kısa bir anlığına kapanıp açıldı. Görüntü aynıydı, bir kâbusun içinde değildim. Güneş'in üstünde hâlâ benim gömleğim vardı. Onunla ilgili öğrendiğim bu gerçek, gömleğimin üzerindeki varlığıyla birlikte göğsüme bir taş gibi oturdu.

Silahını indirmiyordu. Parmağı tetiğe basmasa bile her an yapmaya hazır gibiydi. Gözlerini bana çevirdi. Uzun bir bakıştı. Başını iki yana salladığında ne söylemek isteyebileceğini düşündüm. Boğazım kupkuruydu. "Silahını indir," dedim tekrar.

İndirmiyordu. Ne benim ne de diğer polislerin uyarılarını dikkate alıyordu.

Silahı kendine doğru çevirdiği anda sağ omzunu hedef alıp vurdum. O ve diğer polisler tetiğe basmadan ben yapmıştım. Kardeşimin katili olduğunu bilmeme rağmen ona bir şey olma düşüncesine katlanamıyordum. Ayrıca hiçbir şey göründüğü kadar basit değildi. Güneş'in gözleri hâlâ bende olduğu sırada gömleğinden koyu bir leke yayılmaya başladı. Eli yanına düştü. Silah betonda metal bir sesle sekip iki kez döndü ve durdu.

Hissiz bir halde duruyordum ama kalbim saatli bomba gibiydi.

Güneş bir adım geriledikten sonra dizleri büküldü. Gözleri yanıt arar gibi kocaman açılmıştı. İçlerinde biraz da pişmanlık vardı. Belki de bunu tamamen hayal etmiştim. Yere yığıldığında arkamdaki polislerden biri koşup hızla yaralı bedenine kelepçe taktı.

Bülent Ali Yaman buraya gelirken her şeyi biliyordu. Onu kimin karşılayacağını, neyle tehdit edildiğini, nasıl

bir oyunun içinde olduğunu... Her şeyi biliyordu. Güneş'i ihbar etmişti. Kanıtlarıyla birlikte emniyete gelip asıl katilin kim olduğunu basitçe gözler önüne sermişti.

O anda bu hikâyedeki eksik parçaların yerine oturduğunu görmüştüm.

Kanıtların tümü mantıklıydı. Silahın üzerindeki parmak izleri, evdeki kadın eşyaları ve Bülent Ali'nin üzerini kapattığı onlarca kanıt daha su yüzüne çıkmıştı.

Zengin bir adam bu cinayetin çözülmesi gerektiğine karar vermiş ve çözülmüştü.

Asıl merak ettiğim şey, o kadar zaman boyunca bu sırrı saklamasının ardındaki sebepti. Güneş'i neden korumuştu? Az önce vurduğum, yerde kanlar içinde yatan bu kızın asıl katil olduğunu neden itiraf etmemişti?

Her şey bittiğinde Bülent Ali Yaman'dan asıl gerçekleri gerekirse sökerek alacaktım. O gece ne yaşanırsa yaşansın, Güneş'in geçerli bir sebebi olmadan böyle bir şey yapacağına inanmıyordum. Ama şimdilik komiser rolünü oynamaktan başka çarem yoktu.

Güneş'i omzundan vurduğum için hastaneye sevk edilmişti. İçimdeki tüm güdüler onun yanına gitmemi haykırıyordu ama kendimi sakinleştirmiştim. Öncesinde yapmam gereken bir şey vardı. Bülent Ali Yaman'ın villasının önüne geldim. Bu gece gerçekleri tüm çıplaklığıyla ondan öğrenmeden hiçbir yere gitmeyecektim.

"Geleceğini biliyordum," dedi bir ses. Kafamı çevirdiğimde, Bülent Ali'nin bahçe kısmından ilerleyip bana doğru geldiğini gördüm.

"O gece gerçekte neler olduğunu anlat," dedim sakince.

"O gece farklı bir şeyler olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

"Güneş'in hiçbir sebebi olmadan böyle bir şey yapacağına inanmıyorum," dedim sabırsızca.

"Evet... yapmadı."

Zaten bildiğim bir şeyin yüzüme söylenmesi tüm vücudumu alarm haline geçirmişti. Daha fazlasını anlatması için yüzüne baktım. Burada komiser olarak durmadığımı biliyordu. Tek istediğim Güneş'e ve Mert'e neler olduğunu öğrenmekti. Bülent Ali bıkkınca iç geçirdi ve konuşmaya başladı. O da her şeyin bitmesini istiyordu.

"Kardeşin onu bana para karşılığı sattı." Söylediği şey donup kalmama sebep oldu ama o hiç umursamadan konuşmaya devam etti. "Güneş kendini korumaya çalışırken silahımı aldı ve bana ateş etti. Mert'in kafasına silahın kabzasıyla vurup üstünden ittiğinde, kardeşin başını masaya çarptı ve o anda öldü. Tam olarak kendimde olmasam da her şeyi temizlemesi için birini aradım ve oradan ayrıldım. O gece yaşananlar yüzünden suçlu hissettiğim için onun hayatını yaşamasına izin verdim ama Güneş bu durumun peşini bırakmadı. Bu yüzden onu tutuklatmaktan başka çarem kalmadı."

Bülent Ali'nin söyledikleri aramızda derin bir sessizlik yarattı. Her şeyi sindirmeye çalışırken orada öylece kalakaldım. Kardeşimin benden uzaklaştığını biliyordum

ama böyle birine dönüşeceğini asla tahmin etmemiştim. Herkesin hayatında kötü şeyler olurdu ama günün sonunda nasıl bir insan olacağınıza kendiniz karar verirdiniz. Kardeşim kendi kuyusunu kazmıştı. Artık ona dair içimde hiçbir duygu kalmamıştı.

Güneş'in o anları yaşarken hissettiği savunmasızlığı düşündüm. Bu bende birilerini öldürme isteği uyandırmıştı. O sadece sevdiği kişilere güvenen masum bir kızdı ve hayatındaki herkes onu bu noktaya getirmişti. Bülent Ali Yaman'ı öldürmemek için tüm kontrolümü kullanarak yüzüne baktım.

"Güneş'in yanına bir daha yaklaşırsan seni öldürürüm."

Ardından başka bir şey söylemesine izin vermeden yanından uzaklaştım.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

İlk duyduğum şey düzenli bir *bip* sesiydi. Sonra antiseptiğin boğazda bıraktığı yanmayı hissettim. Gözlerimi açınca tavandaki floresan bir bıçak gibi gözüme batmaya başladı. Gözlerimi kıstım.

Hastane odasındaydım.

Sağ kolum sanki başka birine aitmiş gibi ağırdı. Sol koluma bağlanan serumun içindeki sıvı hortuma damlayıp ardında soğuk bir his bırakarak damarıma sızıyordu.

Hareket etmeye çalıştığımda metal bir şey bileğime çarptı. Kelepçe... Hasta yatağının korkuluğuna bağlıydım. Kelepçenin soğukluğu tenime işledi ve herşeyin hızla tekrar zihnime akın etmesine sebep oldu. Sanki biri kafamın içindeki bir çekmeceyi hızlıca çekip açmıştı. Far ışığı. Arden'in sesi. *Mert.* Sonra patlayan bir silah vardı. Omzumdaki acının temeldeki sebebi o patlamaydı.

Arden Deniz beni vurmuştu.

Nefesim, göğsümün tam ortasında takılı kaldı. Göz kapaklarımı sıkıca kapattım. Yüzüm çoktan yaşlarla ıslanmıştı.

Yutkundum. Boğazımda pas tadı vardı.

O geceyi *unutmuş* değildim. Şimdi anlıyordum ki, o geceyi zihnimde *gömmüştüm*. Gördüğüm kâbusların sebebi belli olmuştu. Gecenin üstüne taş taşımış, tamamen değiştirip başka hayali bir dolaba kaldırmıştım. Sebebi neydi? Utanç mıydı? Korku muydu? Hayatta kalmak için miydi? Belki de hepsiydi.

Bazen unutmak seçilmiş bir hayatta kalma biçimi, bazen de zihninin seni hayatta tutmak için başvurabileceği tek yol, derdi annem.

Bana olan da bu muydu?

Yalnızca Arden'in yüzüne bakmak ve bildiğim doğruları söylemek istiyordum. Bana inansın ve beni öyle hatırlasın istiyordum. Benden nefret etmesine katlanabilirdim ama beni kardeşinin katili olarak hatırlamasına katlanamazdım.

Bunu düzeltmek için tek bir şansım olmasını dilerdim.

Gözlerimi yeniden açtım. Monitörün sesi düzenliydi. Ne yazık ki ölmüyordum.

Mert öldü, dedim içimden. Artık bunun için kendimi ne üzgün ne de pişman hissediyordum. Arden'le bir kez daha konuşma şansım olsaydı, ona gerçekleri söyledikten sonra pişman olmadığımı söylerdim. Artık kalbimi kuru bir yaprak gibi ezen Mert'in ölümü değil, Komiser Arden Deniz'in gözlerime attığı son bakıştı.

Çünkü biliyordum ki, beni asla affetmeyecekti.

Günler çok yavaş geçiyordu.

Pencereden ne kadar ışık sızdığına, koridordan kaç tane tekerlekli sandalye geçtiğine bakıyordum.

Kapıda sürekli iki polis nöbet tutuyordu. Hemşireler serum torbamı değiştiriyor, damar yolumu kontrol ediyor ve pansumanı tazeliyorlardı. Ama hiçbirinin bakışları yüzüme uğramıyordu.

Kimse benimle konuşmuyordu.

Buradan çıkacak, belki de müebbet yiyecektim. Yıllarım ya da tüm ömrüm bu sessizlikle geçecekti.

Öğleden sonranın ışığı, pencerenin kenarından zemine ince bir şerit çizmişti. Hemşire tam karşımda duruyordu.

Bundan önce serum torbasını avuç içiyle yokladı ve biten serumu çekti. Pansumanın durumuna baktı ve işini bitirmiş gibi geri çekildi. Kalemini cebinden çıkarıp formun üstünde bir kutu işaretlerken ilk kez konuştu. "Akşam taburcusunuz."

Kelepçe bileğime hafifçe sürtündü, metalin sesi buradan sonra nereye gideceğimi hatırlatıyordu. "Adli sevk," diye ekledi. "Çıkış on sekiz. Kolluk kuvvetleri eşliğinde. Pansumanınızı yenileyip sizi hazırlayacağız. İlaçlarınız reçetede yazılı olacak."

Konuşacak gücü kendimde bulamadım. Ama hemşire kapıdan çıkmadan önce son kez bana baktı. "Geçmiş olsun."

Şimdi akşamı, yani tutuklu yargılanmayı beklemem gerekecekti.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ AY

Akşam olmuştu.

Kapının önü sessizleşmiş, hemşireler değişmiş ve gün ışığı yavaş yavaş azalmaya başlamıştı.

Birazdan beni alıp götüreceklerdi.

Kapı açıldığında kendimi buna hazırlamaya çalıştım. Ancak gelen polis değil, beyaz önlüklü, maskeli ve boneli bir adamdı. *Hasta bakıcı mıydı?* Elindeki kirli arabasının plastik tekerlekleri zeminde gıcırdayarak odanın ortasında durdu.

"Kirlileriniz vardı," dedi neredeyse dibime kadar girerek.

"Kirlim yok," derken bomboş olan odayı gösterdim. Bir tane bile kıyafetim olmadığı için hastane önlüğüyle duruyordum. Doğal olarak hiç kirlim yoktu.

Adam yanıma yaklaştı. Bir eli kolumdaki damar yoluna kontrol eder gibi uzandı. Diğer eli battaniyenin kıvrımını düzeltti. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Tam o anda bileğimdeki kelepçe minik bir hareketle açıldı. Soğuk metal tenimden ayrılıp yatağa düştü. "Nasıl..."

"Şşt!" Adam gözlerini kocaman açarak sözümü kesti. Ardından örtüyü dizlerimden kavrayıp tek hamlede kaldırdı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum. Refleksle geri çekilmek istedim ama hızla kollarımın altına girdi ve beni tek seferde yataktan kaldırdı. Omzumdan yayılan acıyla inledim.

"Sesini çıkarma," dedi kulağıma alçak bir tonda. "Yoksa seni bayıltmak zorunda kalırız."

"O ne demek şimdi?" Hasta yatağından uzaklaşırken sağlam kolumla tutuşundan kurtulmaya çalıştım. "Bırak-sana beni!"

Aniden kirli arabasının içine, havluların arasına atıldım. "Ne..."

"Sakin ol." Arabanın kapağını elinde tutarken yaklaştı. "Emin ol sesini çıkarırsan bundan daha kötü bir sonun olacak."

Bunlar adamın kapağı üzerime kapatmadan önceki son sözleriydi. Deterjan kokusu ağırdı. Kapak lastiğe oturup pof diye bir ses çıkardı. Korsanlar tarafından denize atılmak üzere varile konulan köleler kadar çaresiz hissediyordum.

Yine biri canıma kastediyor olabilirdi. Kaçırıyor olabilirdi. Her şey olabilirdi. Nedenini veya nasılını bilmi-

yordum. Tekerleklerin gıcırtısı ve arabanın hareketiyle sağa sola savrulurken içeride huzursuzdum. Sürekli çığlık atmakla atmamak arasında gidip geliyordum. Gittikçe artan endişemin yanında araba her pürüzde midemi havaya kaldırıp bırakıyordu.

Omzumun acıyla yanmasını hesaba bile katmıyordum.

Baskılayamadığım bir benliğim sürekli aynı kelimeleri tekrar ediyordu. *Beni öldürecekler.*

Tekerlekler birden durdu. Kapak bir ağız gibi açıldığında soğuk hava içeri dolmuştu.

Hasta bakıcı kılıklı adam beni görmeye çalışır gibi üzerime eğildi. "Çık bakalım şu delikten." Sesindeki eğlenceli tınıyı yakaladıysam da bir anlam veremedim.

"Dışarı mı çıkayım?"

Açık kapaktan kutudaki kediye bakar gibi kafasını uzatmıştı. "E, çık diyorum."

"Öyleyse çıkıyorum."

"Kızım çıksana."

Çıkmadan önce nerede olduğumu anlamak için ayrıca bir çaba sarf etmem gerekse de amacım sonuçsuz kalmıştı. Her yer çok karanlıktı. Sadece uzaktan bir havalandırma motorunun uğultusunu ve bir de borulardan akan suyun sesini duyabiliyordum. Burası hastanenin, normal şartlarda hiçbir hastanın göremeyeceği bir kısmıydı. Bundan emindim.

Adımımı dikkatlice atıp kirli arabasından çıktığımda hemen toparlandı. "Yürü." Eliyle kapıyı değil, karanlığı göstermişti.

"Nereye yürüyeyim?"

Maskenin altındaki yüzün sinirle buruştuğunu düşünüyordum. *Ya da hissediyordum.* "Öyle dümdüz yürü, o seni bulur."

"Kim?" dedim bu defa. Çoktan titremeye başlamıştım. Polisler arkamdan gelmemişti. Belki de henüz odada olmadığımı bile fark etmemişlerdi. Sabırsız bir nefesten sonra bana cevap vermek yerine aceleyle tekerleklerini döndürüp arkasındaki kapıdan çıkıp gitti. Beni tüm sorularımla baş başa bırakmıştı.

İki adım attım. Ayaklarım çıplaktı. Karanlık boyunca ilerledim. Bir süre sonra köşeyi dönünce hava bir anda değişti, hastane kokusu yerini sokak seslerine bırakmıştı. Yüzüme kuru bir rüzgâr vurdu. Gördüğüm aydınlığa doğru hızlanmaya başladım. Son nefeslerim olabileceğini düşünerek temiz havayı hızlıca içime çektim.

Üzerimdeki ince hastane kıyafeti rüzgârda hafifçe kabardığında dizlerimin biraz daha titremesine sebep olmuştu. Her adımda ayaklarımın altında minik taşlar çatırdıyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturup etrafımı inceledim.

Karanlığın içinde siyah bir figür durduğunu gördüm. Kalbim, göğsümde uyuyan bir kuş aniden kanat çırpmış gibi hızlandı. Soğuğu ve acıyı tamamen unutmuştum.

Nefesim hızlandı.

Bir aracın kaputunun üstünde öylece oturuyor ve bana bakıyordu.

Komiser Arden Deniz.

Onu karşımda görmenin verdiği şaşkınlık beni olduğum yere çivilese de dizlerim bir adım daha atmak için sabırsızlanıyordu.

Yüzünde küçük, tek taraflı bir gülümseme vardı. Tanıdığım, sinir bozucu ama içimi garip bir şekilde ısıtan türden bir gülümsemeydi. Çenesini hafifçe eğmiş, gözleri karanlığı delip bana kilitlenmişti. Avuçlarının arasında turuncu bir kedi yavrusu tutuyordu. Kedi başını Arden'in başparmağına sürtüp mırıldandı. *Çitos.*

Göğsümde bir şeyler gevşedi. *Arden nasıl oluyor da karşımda durabiliyor ve bana gülümseyebiliyordu? Nasıl oluyor da Çitos'u tekrar görebiliyordum?*

Arden yaslandığı yerden kalkıp bana doğru yürümeye başladığında bunun bir rüya olduğunu düşündüm. Hemen önümde durdu ve avuçlarındaki Çitos'u bana uzattı. Tüylerine dokunduğum anda sıcaklığı parmak uçlarımdan içime işledi. Minik beden avuçlarımda kıpırdanarak mırıldanıyordu.

Kendimi anlatmaya nereden başlamam gerektiğini düşünürken Arden bir anda aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. Bir eli yanağıma, diğer eli de bel kıvrımıma yerleşmişti. Dokunuşu neredeyse tekrar titrememe neden olacaktı. Hatta belki de ağlamama...

"Ben..."

Dudakları bütün cümlelerimi yarıda bırakan tek bir hareketle benimkilere yapıştı.

Arden dudaklarını çekti ve bir anlığına alnını alnıma dayadı. "Şimdi değil," diye fısıldadı. "Konuşma."

Beni siyah arabanın kapısına götürürken Çitos'u sıkıca tutuyordum. Kapıyı açıp oturdum. Soru sormamam imkânsızdı. Montunu omuzlarıma bıraktıktan sonra hızla kemerimi bağladı. Ön cama bir bakış attı, dikiz aynasından arkamızı yokluyordu.

"Bizi izleyen kameralar iki dakikalığına kör," dedi motoru çalıştırırken. "Bu ülkeden çıkıyoruz."

"Arden? Neler oluyor?"

Gözleri kısa bir anlığına benimkilere değdi. "Yaşıyorsun," dedi yalnızca. "Diğer her şey daha sonra."

"Beni mahkemeden kaçırıyorsun."

"Evet, muhtemelen haksız hapis cezanla sonuçlanacak bir mahkemeden. Bülent Ali bana her şeyi anlattı." *Her şeyi* kelimesini imalı bir şekilde söylemişti. Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Her şeyi derken? Bunca zaman boyunca neden asıl suçlunun ben olduğumu sakladığını da biliyor musun?" Bülent Ali Yaman, Mert'i benim öldürdüğümü biliyordu ama bunu son ana kadar saklamıştı. Sebebini merak ediyordum.

"Her şeyi biliyorum, Sarı Papatya'm. Ve zamanı geldiğinde anlatacağım. Ama şunu bil ki, sen kendini korudun. Ve tüm bunları yaşamamış olsaydın bile, bugün yine burada olurdum. Seni hayatın tüm karanlığından koruyan bir duvar olmak istiyorum. Bana yaslan istiyorum."

"Emin misin?" dedim sahiden de emin olmayarak.

Aynadan karanlığı kontrol edip tekrar bana baktı. "Hem de sana âşık olduğumu kendime itiraf edebilecek kadar."

Yan profiline ve yüzündeki manyakça neşeye baktım. Bana âşık olduğunu söylerkenki rahatlığı neredeyse aklımı kaçırmama sebep olacaktı. Bu tam da şu anda bambaşka bir farkındalığa varmamı sağlamıştı.

"Ben de sana âşığım, Komiser Arden Deniz."

Yüzüme her şeyin yeni başladığını söyleyen bir gülümsemeyle baktı. Evet, kafamızdaki tüm sorular cevabını bulana kadar sorunlar yaşayacaktık ama bunlara birlikte çözüm bulacaktık. Bitişlerle yüzleştiğimizde aslında yeniden doğuşun eşiğine de gelmiş olurduk.

Ve bu an bizim yeniden doğuşumuzun eşiğiydi.

SON

TEŞEKKÜR

DUBLE SELİNLENDİN (yine)

Teşekkürün en büyüğünü bir kişiye ayırmak istiyorum...

En yakın arkadaşım, editörüm ve yayın yönetmenim Derya Sevim. Onun gibi bir dosta sahip olmadığınız için çok şey kaybediyorsunuz ama artık sahip olamazsınız çünkü ben kaptım.

Mental, ruhsal ve fiziksel olarak aşırı yoğun olduğum dönemlerin tamamında bana ve eserlerime tam odak verdiğin için, onu neredeyse kendi kitabın gibi sahiplenip, benim kadar heyecanlandığın için ve ortaya bu kadar iyi işler çıkardığın için sonsuz teşekkür ederim. Sen olmasan asla olmazdı, biricik arkadaşım. (En iyi yayın yönetmeni de bende)

En iyi arkadaş olma işinde ise daha fazla maaşı hak ediyorsun.

Kapağımı ve yan kâğıtlarımı çizerken neyi nasıl isteyeceğimi adı gibi bilen, kapak çizerim yani ablama çok teşekkür ederim. Mükemmel işler çıkaran parmaklarını öpüyorum.

Olmazsa olmaz köpeğim Betty, bu süreçte hep kucağımda olman bile benim için manevi desteklerin en büyüğü.

Ve siz, okurlarım...

Yaptığınız editler, görseller ve verdiğiniz destekler için size minnettarım. Sizinle imzalarda buluşmayı sevdiğim kadar çok az şeyi seviyorum. Artık bu yeni karakterlerin parodilerine gülebilir, dedikodularını yapabiliriz.

Yine yeni yeniden, başka satırlarda görüşmek dileğiyle, sizi çok seviyorum.

Bol bol çikolata yiyin!

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP

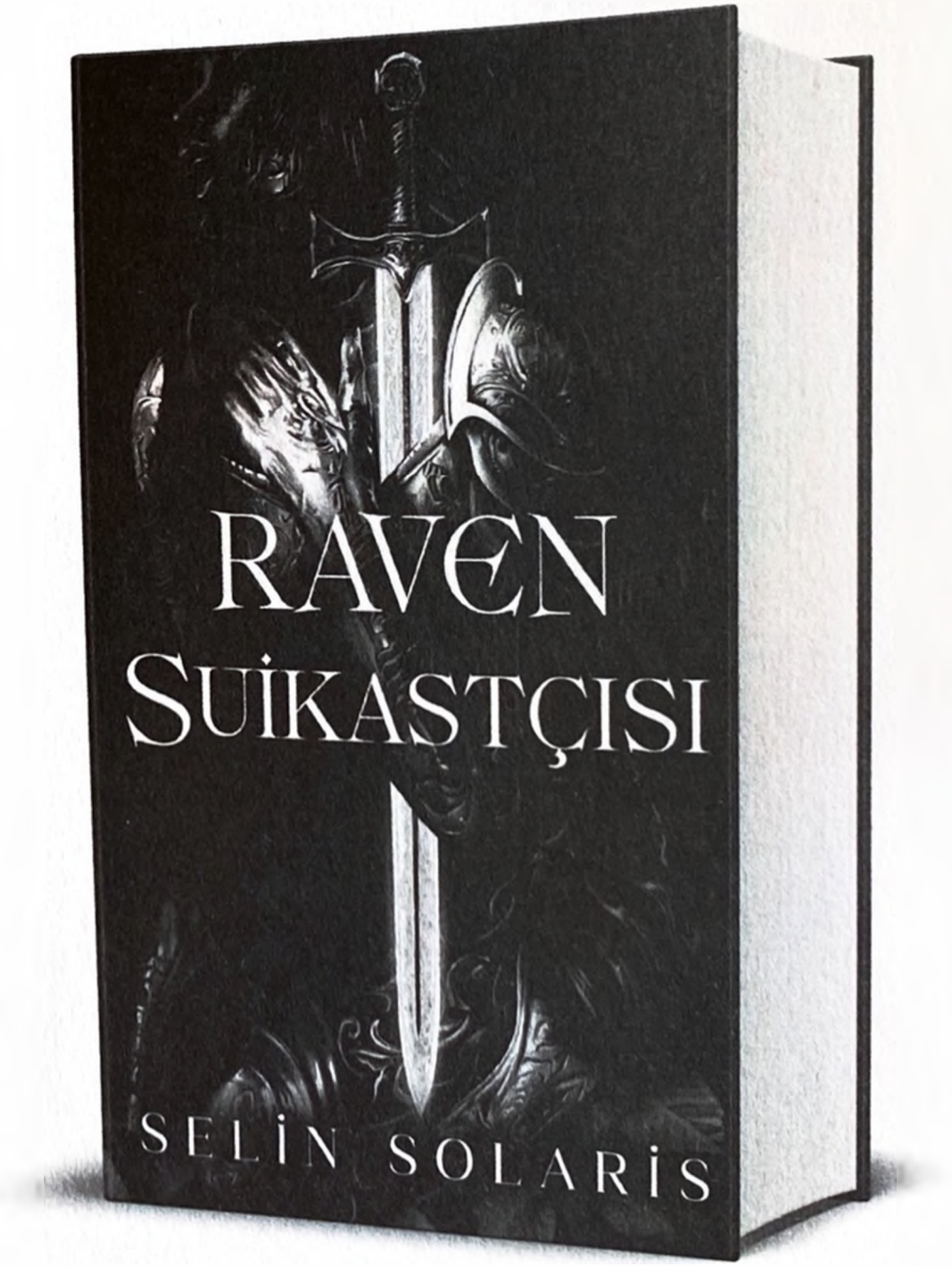
RAVEN
SUİKASTÇISI
SELİN SOLARİS

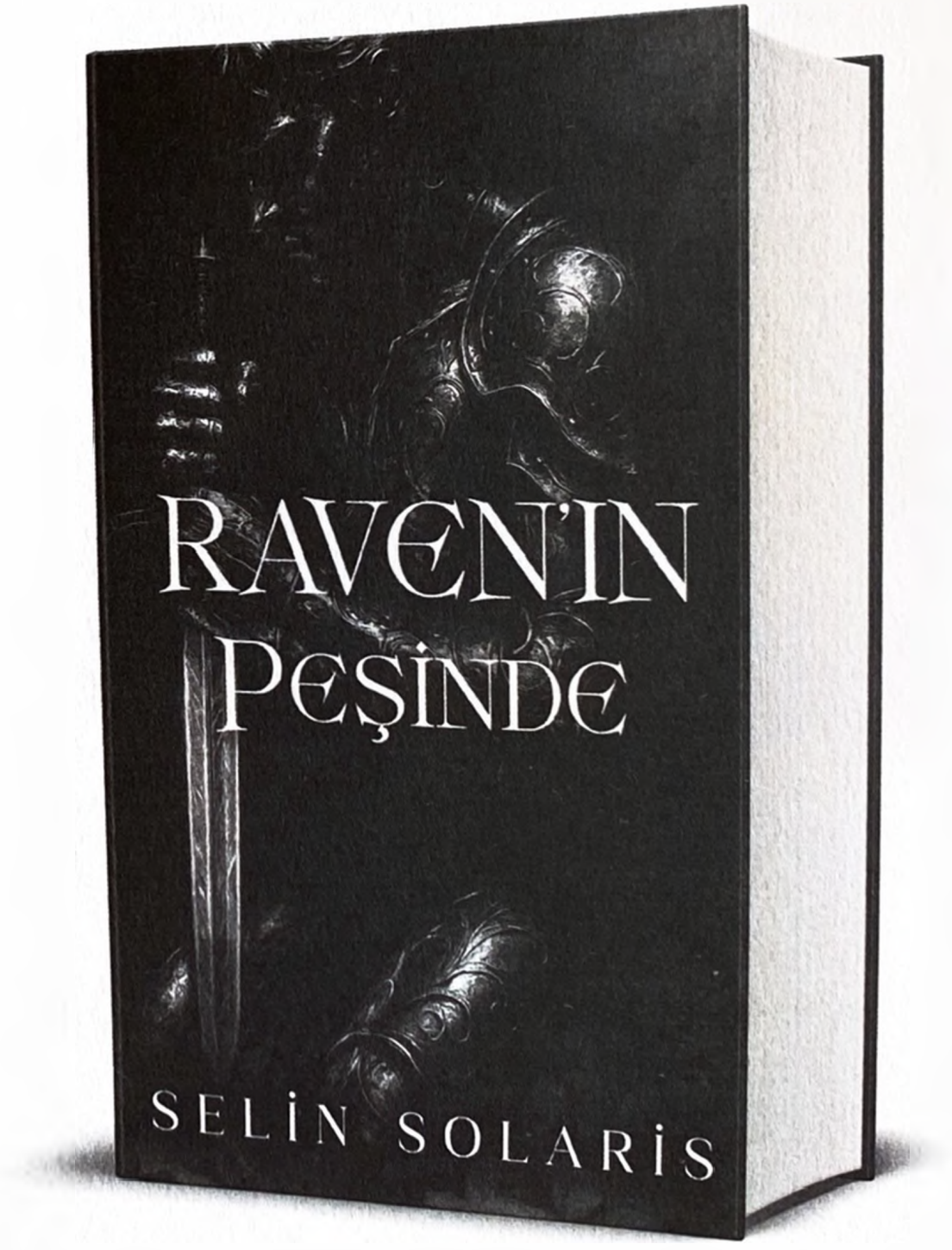
RAVEN'IN
PEŞİNDE
SELİN SOLARİS